

SLOBOŠTINA BARBIE

MAŠA KOLANOVIĆ

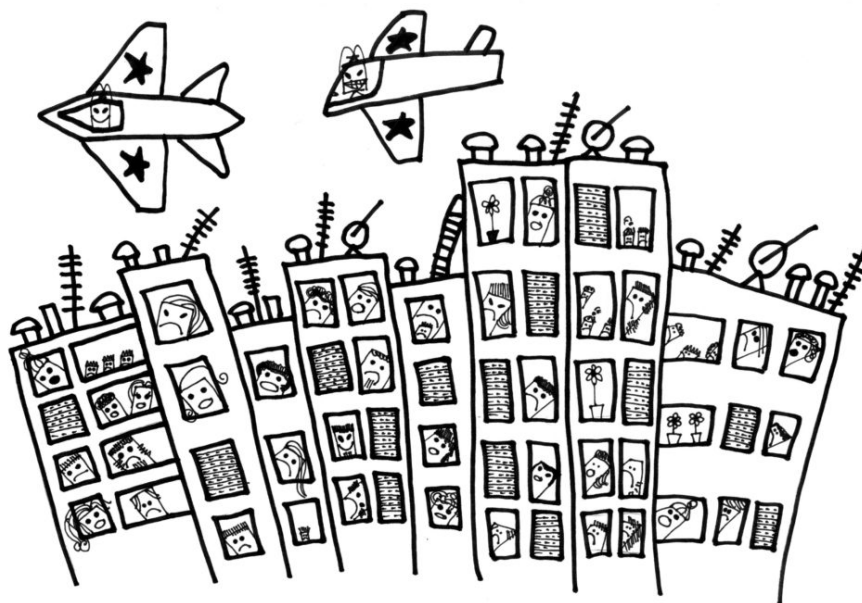
SADRŽAJ

Ratni neseser	2
Zadnji <i>Twin Peaks</i>	15
Dr. Kajfeš	21
Vjenčanje iz snova	32
Bornina Skiper	42
Sakupljači perja	52
Izlet u Travno	63
Ex pioniri	72
Kajfešova nevjesta	82
Bal izbjeglica	88
Inspektor Kajfeš	101
Izbori	120
<i>Tropic</i> u plamenu	127
Zbogom Barbi!	136
O autorici	144
Impresum	145

baki Roži, s ljubavlju

RATNI NESESER

Do prije toga dana mislila sam da se takav zvuk može čuti jedino na aeromitingu kada avioni na nebu iza sebe ostavljaju plave, bijele i crvene dimne trake, a piloti izvedu vratolomije nešto kao Tom Cruise u *Top Gunu*. Samo što su ti aeromiting Cruisevi toga dana nosili maslinaste uniforme Jugoslavenske narodne armije.

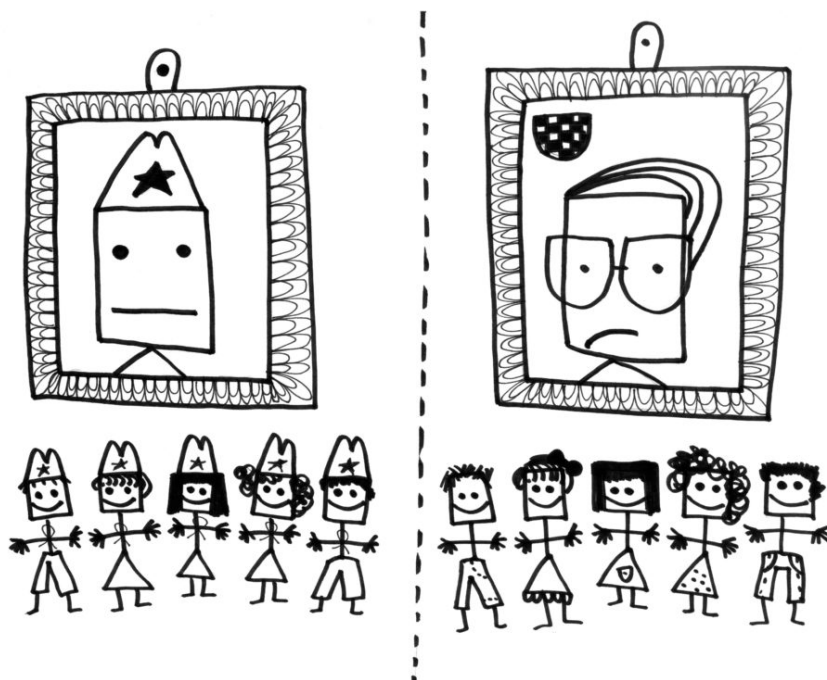
Ja nikada nisam bila na aeromitingu, ali je moj brat u šestom razredu išao na modelare pa ih je drug jednom tamo vodio za nagradu. A onda su odjednom prestali postojati takvi aeromitinzi, kao što u školi više nismo smjeli govoriti „Druže!“ i „Drugarice!“ Sve se presvuklo u nešto drugo. Na primjer riječi: drug, drugarica i zdravo u nastavnik, nastavnica i dobar dan. Svečano smo bili primljeni u pionire, ali nismo dočekali omladince. Titovu sliku u školi su zamijenili hrvatski grb i križ. Misa više nije bila u dvosobnom stanu u Bolšićevoj, nego u holu naše škole, a naša se škola više nije zvala OŠ Branko Ćopić, nego OŠ Otok s kojom više nismo išli na izlet u Kumrovec ili Pionirski grad, nego u posjet dvorcima Hrvatskog zagorja. Većina prijatelja koji su se zvali Saša, Bojan ili Boro naglo su se odselili. Na svim jugićima nestalo je ono prvo slovo Y, a mnogi su na zvijezdu visokih starki zalijepili šahovnicu. U obrani časti prestali smo se zaklinjati na Titov ključić, u gumi-gumiju više

nismo igrali Rade Končar kad smo pomoću zvijezde s jedne strane lastika prelazili na drugu. Ipak, možda je najgore bilo onim tipovima koji su imali tetovažu JNA plus neka godina.

Još u vrijeme tih aeromitinga, brat i ja imali smo našu malu uvjetnu družinu. Uvjetnu jer je uglavnom on dirigirao i mogao ju je raskinuti i opet sazvati kad god bi to poželio. A ja sam pristajala na sve jer sam pošto-poto htjela biti u blizini njega i njegovih prijatelja. Neki od njih su mi se zapravo i jako sviđali, mada sam uvijek znala da me oni uopće ne primjećuju i da pričaju o nekim tamo zgodnim curama iz svoje generacije, dok sam ja bila ošišana na

gljivu i još k tome u stvarno jadnoj i nesvjetlucavoj odjeći od samta koju su mi uporno šivale mama i baka. Brat se u to vrijeme zanimao za raznorazne knjige o oružju i avionima koje mi je u trenucima dobre volje i nedostatka boljeg društva tumačio. Polikarpov I-16, Henšel Hs 126 A, Meseršmit Bf - 109 E i još mnoge iz *Ilustrovane istorije vazduhoplovstva* i neke ultramoderne iz jedne knjige na engleskom. Premda u tim slikama nikada nisam pronalazila toliko toga zanimljivog kao on, bilo je i nekih ok stvari. Sjećam se jednog američkog aviona koji je imao oslikanu njušku kao morski pas. Brat je znao sve o avionima, oružju, vojskama. Meni je jedino bio ok taj morski pas avion i to da me brat ponekad podrazumijeva za svog prijatelja.

Uglavnom. Kada je taj zvuk aviona bio tako snažan i toliko blizu, bilo mi je jasno što je to zvuk s aeromitinga na kojem nikada nisam bila. Samo to zapravo i nije baš bilo ono što mi je prvo palo na pamet kada su tog popodneva prošla dva aviona iznad nas koji smo se to poslijepodne igrali pred zgradom. Zapravo, blago rečeno. Sutra je trebao biti prvi dan škole i bili su to zadnji trenuci igranja na kanalizacijskim šahtovima ispred zgrade jer će se već idućih tjeskobnih jesenskih popodneva trebati pisati domaće zadaće, početi muzička, a ja ću morati vježbati klavir i učiti za *solfeggio* da ne osramotim mamu i tatu pred nastavnicom Milićkom. Kada su ti avioni proletjeli tik iznad naših glava, uhvatio me strah kakav sam prije toga dana osjetila jedino kada je drugarica, odnosno nastavnica, ispitivala geometriju

listajući imenik i zadržavajući se negdje blizu slova K. Zapravo, osjećaj te nedjelje je bio mnogo strašniji. Svi smo istog trena pobjegli jer nas je potjerala teta Munjeković s četvrtog kata, a već su tako i tako sve glave susjeda bile na prozorima pa sam vidjela i maminu kako se dere neka smjesta dođem doma, što bih ja i bez njenog poziva učinila. Išli smo pješke, a ne liftom kao kad bismo se vraćali s igranja. Cijelo stubište bilo je uskomešano, a ja sam dok si rekao keks stigla do petog kata i srce mi je lupalo tako jako da sam mislila da ću dobiti infarkt, isti onaj za koji mi je mama rekla da ću dobiti ako popijem šalicu crne kave na eks.

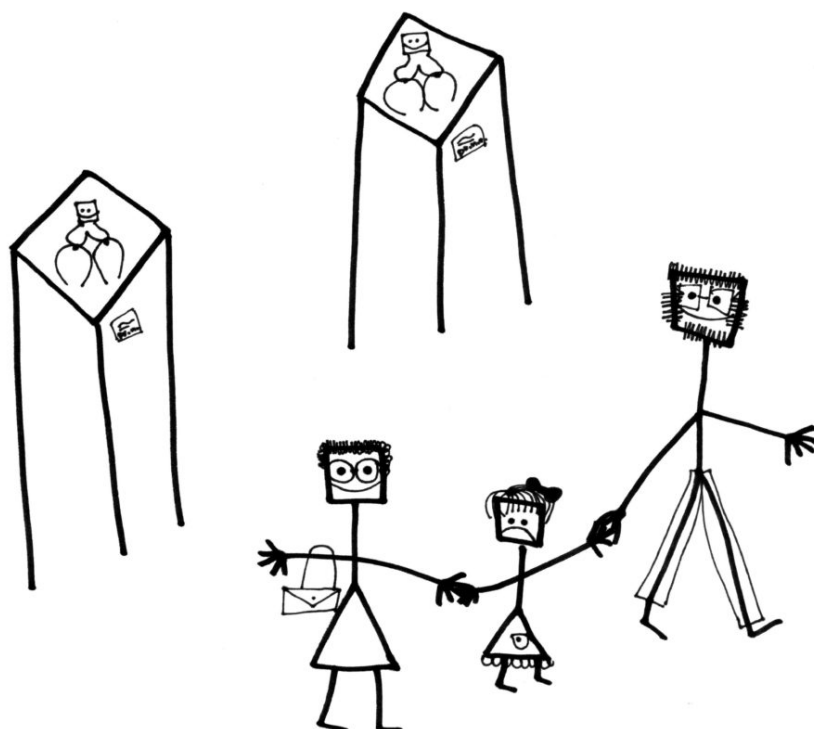
Mama i tata su bili ozbiljni i nemirni, ne onako uobičajeno kao kada bi se svađali ili vikali na nas zbog nečega. U stanu su istovremeno bili upaljeni radio i televizija na kojima su bile vijesti. I dok su se na televiziji vidjeli neki neobrijani ljudi na barikadama i neki manje neobrijani ljudi ispod šahovnice s doktorom Franjom Tuđmanom na čelu, oglasila se sirena za zračnu uzbunu. Moja prva sirena za oglašavanje zračne opasnosti u životu. Do tada sam čula samo onu za Druga Tita kad smo se svi morali ukipiti u isti tren, bez obzira u kojem nas položaju ona zatekla. Stanje u stanu je tada doživjelo kulminaciju: tata je spuštao rolete, mama otišla isključiti plin, a brat sakriti krletku s papigom na neko mjesto udaljeno od prozora. Meni je srce opet lupalo kao u onom tobožnjem infarktu. Tata je onda rekao mami neka ponese stvari koje su već nekoliko dana bile spremjene u torbi smještenoj u predsoblju. Ja sam također brzo otišla po svoje stvari jer sam na sve ovo zapravo bila na neki način spremna.

Čula sam kako mama i tata preko telefona pričaju zabrinutije sa svim našim rođacima, ne propuštaju se niti jedne vijesti, a te godine nismo išli na more nego svega par dana. Baka i nono su isto tako bili jako zabrinuti, a i sve plaže kod Zadra bile su poprilično puste i bilo je puno mjesta za odložiti ručnike i ostalu opremu za kupanje. Sve je vodilo prema trenutku koji, iako smo ga nekako očekivali, nije nimalo izgubio na strašnosti. Ipak, trebalo je ostati pribranim, kako je to govorio susjed Stevo koji se ipak nije odselio. Moje su stvari, iako ni mama ni tata za njih nisu znali, isto bile spremne. U koferić na Štrumfove spremila sam svoju najvredniju pokretnu imovinu, najvažnije stvari koje sam na smaku svijeta htjela imati uza se. Jer, ako bomba pogodi baš našu zgradu i sve postane zgarište iz kojeg će mjestimice sukljati vatra i crni dimovi, život neće izgubiti smisao ako čitava ostane moja Barbi u svom kričavo roza kompletiću s malim fluorescentnim limunima, ananasima i bananama, roza-zelenom torbicom u obliku lubenice, sunčanim naočalama te otvorenim štiklicama koje najbolje pristaju uz tu kombinaciju. I ako se, naravno, pri tom ništa loše ne dogodi bilo kojem članu moje obitelji, rodbine i prijatelja iz razreda i ulaza. Ostaviti Barbi na milost i nemilost granatama značilo je biti hazarder, a sama je Barbi bila tek jedan dio mog malog

ratnog nesesera. Jer što je Barbi bez svojih savršenih stvari kojih jednostavno mora imati u izobilju?! Najobičnija seljača iz Rukotvorina kakvih sam se i previše nagledala prije nego što je baš Ona jednog dana napokon pokucala na moja vrata, točnije kaslić. A bilo je to davno, prije cijele te gužve s avionima i sirenama. Ispočetka, mama mi nipošto nije htjela kupiti ovaj komadić plastičnog savršenstva, ali o njoj se pričalo, za nju se znalo, a neki su je već i prije mene imali. Na primjer, jedna Ana F. iz sedamnajstice. Gledali smo je svi iz mog ulaza. I premda je bila toliko mala, oh, vrlo se dobro vidjela ta platinasta kaubojka u njenim rukama. A ne samo vidjela. Na kanalizacijskom šahtu, na kojem su se igrale cure ispred sedamnajstice, jednostavno se osjetilo da je tamo nešto što nije s ovoga svijeta, nešto što je moralo pasti s neba. Ana je imala baš pravu Barbi koju joj je air-mailom poslala teta iz Amerike. Onu koja ima plavu kosu, koja može saviti koljena i uz koju se dobije puno puno stvari. A nećakinja Nede Ukraden je, pričalo se, imala čak pedeset takvih Barbika! Ljubomora nije prava riječ za to što smo osjećali svi mi koji tada nismo imali pravu Barbi. Da pravu. Jer postojale su raznorazne „barbi“ od neke odvratne plastike. Nematelovi lažnjaci s napuhanim obrazima, nesavjetljivim koljenima, loše sašivenom robicom, katastrofalnim cipelicama i koje se k tome uopće nisu zvale Barbi, nego Stefi, Barbare, Cyndy i kojekakvim glupim imenima. A ne imati pravu Barbi značilo je biti iskonski nesretan. Tu mračnu fazu pr. Br. prekinuo je moj stric Ivo iz New Yorka i poslao Barbi na moju adresu jer jednostavno nije htio dopustiti da njegova nećakinja u Jugoslaviji bude bez tog malog, ali važnog pokazatelja prestiža i blagostanja.

Stigla je tako jednog dana u kaslić koji smo otvorile mama i ja. Na mamu je barem u tom trenutku, unatoč njezinoj tobožnjoj nezainteresiranost, prešla moja Barbi groznica. Vidjela sam joj to u očima. I doista je zbog toga ne smatram manje karakternom osobom jer ostati ravnodušan pred Barbi može samo netko tko je u najmanju ruku slijep. Ta je groznica bila obilježena spoznajom da me od mog najžuđenijeg komadića plastike ikad dijeli samo tanka ovojnica smeđeg pakpapira, ne dajući mi ni naslutiti koja će biti moja prva i to prava Barbi. I kada sam ga odmotala, jednostavno nije moglo ispasti savršenije jer je moja prva Barbi ujedno bila i moja najdraža glumica, Crystal iz *Dinastije*! Kad bolje promislim, možda to i zapravo nije bila baš ta Crystal, ali nije ni važno jer sam ja zamislila kao da je to ona glavom i bradom. Kada sam otvorila kutiju i odriješila *Crystal Barbie* zaštitnih ovojnica, bio je to osjećaj kao da sam dotaknula malo božanstvo. Ali ovo je božanstvo bilo puno savršenije od svih onih debelih i nezgrapnih božica iz prapovijesti kojih sam se prije toga nagledala na svakojakim izložbama u Arheološkom, po kojima su me mama i tata navlačili radi stjecanja kulture već u najmlađoj dobi. Njezina svjetlucava, malom roza vrpcom strukirana haljinica, na kojoj su se prelijevale sve nijanse boja odjednom, isto takva boja oko vrata, mali prsten, naušnice, srebrene šljokičaste cipelice, četkica i češalj za kosu, miris svježe plastike... sve je bilo tako stvarno! Ona više nije bila nedostižan predmet koji sam prije toga vidjela samo u reklamama na satelitskoj, a koju sam toliko puta zamišljala igrajući se u mašti kao da je stvarno posjedujem. Sada sam ja prvi put u životu imala nešto zaista vrijedno.

Iduću Barbi poklonio mi je barba Marko. Premda je bila riječ o mojoj drugoj po redu Barbi i premda je prvi put – prvi put, moja druga Barbi je zbilja bila nešto čudesno. Kad mi je barba Marko donio moju drugu *A day to night Barbie*, tek sam shvatila što Barbi zapravo jest i koliko se malih popratnih stvari zapravo može dobiti uz samo jednu jedinu Barbi. Preko dana *A day to night Barbie* je bila u svom malom ružičastom sakou od pliša i suknji s dodacima malog računala, šeširića, s aktovkom i zatvorenim cipelicama na petu. Na slici kutije bila je jako udubljena u posao i neke račune, ali istovremeno je ispod malih dioptrijskih naočala, koje su je činile pametnijom, upućivala tajne poglede Kenu. Koje su se sve ljubavne peripetije događale između njih u tom malom uredu s pogledom na Twinse! I ta ista Barbi uvečer bi skinula sako ispod kojeg je svjetlucavo ružičasti korzet, a plišana suknja s unutrašnje strane ima šljokičasti veo koji dolazi u prvi plan, ona nazuva otvorene štiklice, uzima večernju torbicu i odlazi s Kenom u neki super skupi restoran na Manhattanu. Može li postojati išta savršenije od ove Barbi?! Kolike sam sate znala potrošiti samo diveći se njezinoj sposobnosti lake transformacije iz poslovne u vamp, vamp u poslovnu ženu. Treću, *Tropical Barbie* donio mi je barba Lolo. Ona je bila najskromnija po rekvizitima, ali mora se

priznati da je imala neke druge kvalitete koje ni prva ni druga nisu imale. Jest da je moja sestrična Karolina iz New Yorka imala 10 takvih Tropikalki koje su se dokono izležavale u njenom preookeanskom koferu koji je uvijek ostavljala razbacan kod babe Luce u Privlaci, moja Tropikalka je u sivkasto-zemljasto sloboštinskom pejzažu za mene bila posve jedinstvena. Imala je dugu plavu kosu, i to skroz do koljena, havajski kupaći kostimić i suknjicu – imitaciju cvijeća. Ona nije bila *glam* junakinja iz *Dinastije*, ona nije bila poslovna žena s Manhattna, ona je bila ljepotica prirode, mora, sunca i valova. Iako bez iti jedne jedine cipelice i sa svega jednom četkicom za češljanje, *Tropical Barbie* bila je nenadmašna po svojim prirodnim atributima. Kasnije su brojke išle rutinski. Četvrta iz kolekcije nije bila Barbi, već *Aerobic Skipper* – Barbikina sestra ili rođakinja, već kako tko zamisli. Nju su mi kupili roditelji kada su s bratom, tetom i rodicom išli na putovanje u Rim. Kupili. Zapravo prije mogu reći da su me tom Skipericom potkupili jer za mene nije bilo mjesta u našem Renaultu 4. Ali biti potkupljen Skipericom zapravo i nije tako loše. *Aerobic Skipper* bila je gotovo jednako savršena kao Barbi u nekoj siromašnjoj klasi. Jest da su mi prvo namjeravali kupiti neku jadnu tenisačicu, uz koju se dobije jedino mali bijedni reket, no kako su odlučili u Rimu ostati tjedan više, to se moralo nekako odraziti i na poklonu. Premda Skiper nikada neće moći biti Barbi, jer ima manje cice i anatomski ne može nositi štiklice, svatko tko imalo drži do sebe mora imati bar jednu Skiper. Naravno, uz Kena koji je nužan, iako zapravo nikakva veća euforija ne može proizaći iz posjedovanja Kena, koji tako i tako samo služi kao Barbikin pribor. Uglavnom. *Aerobic Skipper* sam prije toga vidjela samo u Barbi prospektiću koji sam besplatno dobila u američkom paviljonu na Velesajmu i čuvala ga u posebnom fasciklu da se slučajno ne ošteti. Uz nju je išla sva moguća sportska oprema koja se može zamisliti. Od malih tajica, štucni, trikoa za vježbanje, dva para tenisica (roza i žute), šilterice, suknjice za tenis i trenirke. Ali govoriti o suvišnosti u Barbi svijetu ionako je samo po sebi suvišno jer nitko, ama baš nitko, na ovom svijetu ne može imati niti jednu jedinu suvišnu stvar iz Barbi svijeta. Manjkavu da! Manjkavu uvijek. Koliko toga nedostaje u jednom tako skromnom Barbi domaćinstvu kao što je bilo moje? Samo nabranje moglo bi trajati do kraja života, i dulje, dok bi se nabrojale sve te male stvari i one manje, ružičaste i lila, u koje sam toliko vremena znala piljiti ne bi li ih nekako oživjela, ne bi li slike iz Barbi prospektića postale stvarne, one koje mogu posjedovati za ozbač. Ah te slike Barbi svijeta. Ti mali Barbi časopisi koji su moju žudnju pretvarali u neizmjeran bolan osjećaj. Pa reklame između dva bloka crtića na *Fun Factoryju* koji sam gledala na Skyu preko satelitske. A kad se samo sjetim kad su me mama i tata jedne subote ujutro usred *Fun Factoryja* odveli na neku izložbu pasionske baštine na kojoj je bilo na stotine svakojakih raspela. U tom sam trenutku, više nego išta u svom životu, htjela samo gledati sve kombinacije Barbikine

garderobe na reklamama uz *fun, fun, fun* usklrike. Eventualno bi noć olakšala patnju, ali svaki novi pogled na taj savršeni svijet razrađen do sitnih i još sitnijih detalja mogao je dotući moje tijelo koje je bilo pred opasnošću da pukne od svih tih silnih čežnji.

Ali, malo pomalo, čovjek se donekle pomiri s neimaštinom i počinje pronalaziti neka druga rješenja. Toga bar nije nedostajalo u mom Barbi domaćinstvu koje je bilo sklepano od svih i svakakvih pomoćnih rješenja. Ta neimaština stvari iz prospektića toliko je izopačila moj um da sam apsolutno svaku stvar na kugli zemaljskoj mogla povezati s Barbi: labor u kojem je baka obično topila stopala u mirišljivoj soli postao je bazen za Barbi, omoti od kazeta položeni u L savršeno su poslužili kao fotelje za Barbi, cigle s balkona sa zemljom iz maminog cvijeća građevinski materijal za Barbi viseće vrtove, čepovi za gumice na tehničkim olovkama postali su set čaša za Barbi i prijatelje, male probne bočice parfema su bile itekako dobar viski za veselice koje je ne baš tako rijetko Barbi priređivala, crvena starka postala je crveni *Ferrari* (doduše, sa samo jednim sjedalom), ručnici bi se zarolali u krevetiće, više limenki složenih jedna do druge činile su promotivni šank za Barbi... Moto mog vlastitog Barbi dizajna glasio je: „Recite mi bilo koju stvar na svijetu, a ja ću vam reći što ona može postati za Barbi!“ Mnoge sam stvari i sama izrađivala uz pomoć drugih radnika na prisilnom radu, primjerice kartonske fotelje koje je baka futrala ljubičastom tkaninom svog starog kombinea, a mama za njih šivala jastučice. A za razliku od one jadne dječjačke garderobe kakvu su meni šivale, mama i baka su znale itekako seksi-špeksi šivati kad je trebalo obući Barbi. Jest da ta robica, naravno, nikada nije mogla izgledati kao originalna,

no bilo je tu stvarno briljantnih konfekcijskih ostvarenja. Najvažnije je bilo naći neki dobar materijal, npr. stari kupaći kostim od šarene sintetike ili zavjesu što sličniju donjem rublju. Najbolji primjerak u toj kategoriji zasigurno je prozirni korzetić koji mi je mama sašila po uzoru na jednu sliku iz prospektića. Barbi obučena u taj korzetić i položena na krevet uz mali noćni ormarić na kojem je mogla biti odložena neka lažna knjiga koju Barbi ionako nikad nije čitala i Kenova slika (načinjena od sličice Kenove izrezane glave naliježljene na komadić kartona) – izgledalo je skoro ko original scena.

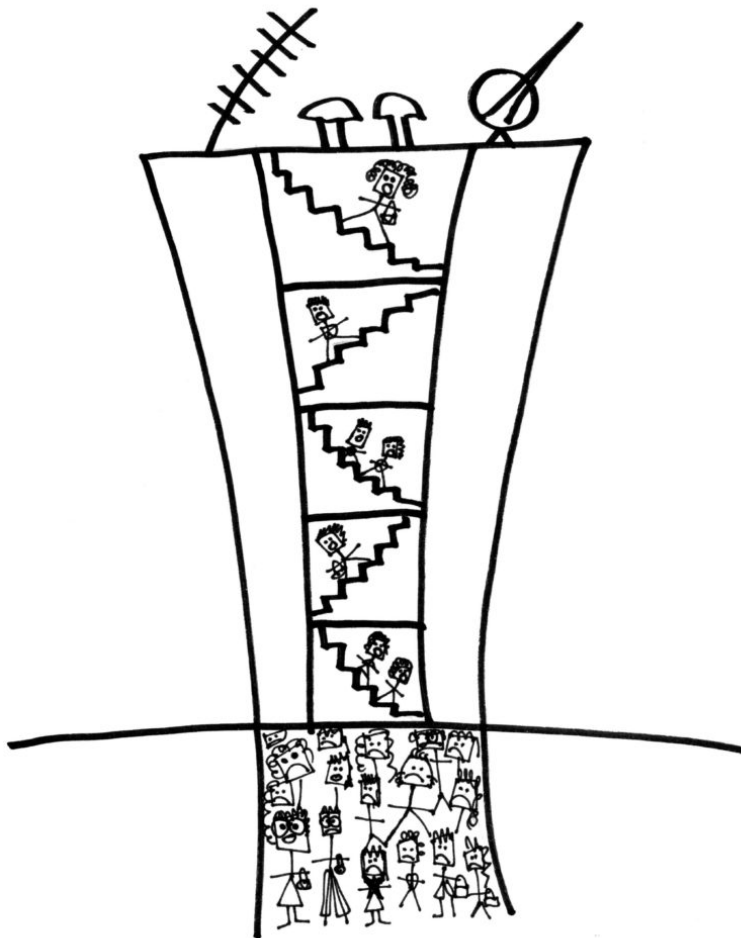
Prve originalne komade pokućstva za Barbi dobila sam nešto kasnije. Zapravo najbliže originalu. Cyndy, iako sama po sebi uopće nije sličila na Barbi, svojim je namještajem to još nekako i mogla glumiti. Namještaj za Cyndy bio je jeftiniji od namještaja za Barbi pa mi je mama kupila namještaj za Cyndy. Prvo samo stolčić za uljepšavanje s lampicom na baterije koja je za stvarno svijetlila, a onda i krevetić. Ružičasti sa zlatnim šipkama. Jednom su bratovi prijatelji s malim lisicama iz Kinder jaja privezali jednoj Barbi ruke za te šipke i postavili Kena da joj radi svakakve stvari. A Ken je u moje malo Barbi domaćinstvo došao u sasvim neočekivanom obliku. Došao je u paketu s nekom smeđokosom ko fol Barbi i dvoje djece pod zajedničkim prezimenom *Sweetheart family*. K tome je svatko od supružnika na ruci imao ugraviran vjenčani prsten. Naručila sam od bake samo Kena, ali je baka kupila taj komplet male svete obitelji koji ni moje Barbi baš nisu dočekale s dobrodošlicom, iako je

Barbi po Mattelovoj prirodi dobrica. Taj papučar se nije micao od svoje smeđokose *Sweetheart* supruge i to dvoje djece koje mu je narodila. Još su nosili neke glupe kecelje za kupanje djece. Moralo se nekako intervenirati u cijelu tu učmalu idilu. I svaki put kad bi neka plavokosa Barbi obrlatila Kena, uvijek je stršio taj ugravirani vjenčani prsten. O zašto nije to mogao biti neki *removable* prsten?! Baka si je jednostavno učinila medvjedu uslugu s takvim odabirom kolekcije jer je svaki odnos između Kena i plavokosih Barbika automatski morao biti preljub. Nakon ove u suštini nesretne obitelji, stigla je još i jedna Skiperica iz djutića u Zadru. Uspjela sam uvjeriti barba Marka da mi je ona neophodna. Ona je došla u kupaćem kostimu koji je u toploj i hladnoj boji mijenjao boje. Iako se radilo o čudesnoj plavičastoj boji malog smrznutog badića, brćkanje u izvoru tzv. planinskog lavaboa i nije baš bio Skiperičin omiljen način opuštanja.

Dakle, tri Barbike, dvije Skiperice, supružnik i preljubnik Ken te jedna smeđa Barbi, njihovo dvoje djece, pregršt šivane i nešto malo originalne robice, jedan *make up* ormarić i krevetić. To je bio popis moje prve imovine koju sam morala nekako zaštititi, osigurati u slučaju katastrofe, jer mi niti jedan kasko ne bi mogao nadoknaditi štetu u slučaju gađanja Slobostine projektilima zemlja-zrak, zrak-zemlja, zvončićima, rešetanja mitraljezima, strojnicama, puškomitraljezima, bombardiranja ili puštanja bojnih otrova ispred ulaza ili iza zgrade. Zato je sve to trebalo nekako zgurati u moj mali koferić. I to ne samo zgurati, već i konzervirati, na neki način balzamirati Barbike zbog sve one prašine i udaraca gelera koji su mogli zadesiti ne samo njih, već i sve nas. Barbike su bile posložene svaka prvo u plastičnu vrećicu, onu u kojim je mama zamrzavala meso, ribu, voće i povrće, zatim svaka omotana u ručnik i sve skupa stavljene u jednu posebnu platnenu vrećicu pa tek onda u koferić. Robica je bila u posebnoj vrećici za koju sam još iz mamine ladice ukrala par mirišljavih sapuna za borbu protiv moljaca, a ormarić za uređivanje bio je rastavljen i složen u originalnu kutiju. Jedini problem bio je krevetić koji ama baš nikako nije stao u koferić. Dugo sam mozgala kako ga konzervirati i spremati te koji bi bio najbolji način prenošenja ove male i izuzetno vrijedne relikvije u katakombe. No, nakon dužeg mozganja i pokušaja komprimiranja cijelog nesesera, pozicija krevetića u ratu je ipak ostala neriješena. Zapravo, nerješavanje njegova pitanja odražavalo je onaj mali tračak nade da se ustvari ništa strašno neće dogoditi, da nikakve uzbune i rata neće biti. Ali ipak se to sve dogodilo. Pitanje krevetića moralo se rješavati *ad hoc*.

Trebalo je iz ovih stopa krenuti u podrum, svi susjedi su već trčali stepenicama, mama i tata su nas požurivali. U trenutku dok sam s koferićem u ruci i ružičastim krevetićem sa zlatnim šipkama pod rukom sprintala prema izlazu iz stana, čula sam pljesak i osjetila topli žar na

svom licu. Bila je to bratova pljuska i riječi ostavljaj taj krevetić, debilušo! Nije bilo ni vrijeme ni mjesto za svađanje, jednostavno sam to morala učiniti. Krevetić je ostavljen na milost i nemilost JNA. Pa što bude! Krenuli smo stubištem prema podrumu i bilo me jako strah aviona i svega ovog što se počelo događati. Avioni su i dalje nadlijetali, sada malo više, i pošto ih tad nisam uspjela vidjeti nego samo čuti, vidjela sam ih u sebi kao slike iz *Ilustrovane istrorije vazduhoplovstva iz dijela Ratnici neba*.

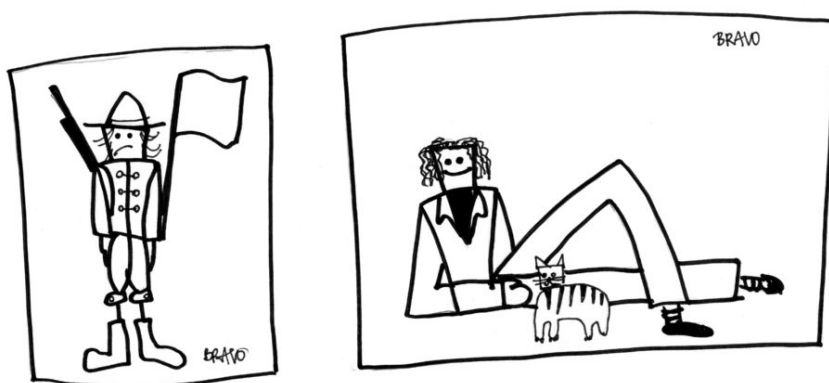

Kad smo stigli u podrum, tamo je već bila cijela zgrada. I Tea, i Dea, i Svjetlana, i Ana P., i Ana Matić, i Borni, i Krešo, i Sanjica, i Marina. Svi su se već spustili u podrum. Sjećam se da nisam mogla prestati plakati, a onda je nakon pola sata prestala uzbuna, nakon čega smo se svi uputili natrag prema stanovima.

Te sam večeri spavala na madracu u maminoj i tatinoj sobi. Spavala? Zapravo sam pažljivo osluškivala ne bih li slučajno čula zvukove *čeličnih krila naše armije*. I dok sam tonula u san, moje misli je nadlijetala *Pilot Barbie*, u maskirnom odijelu ružičastih nijansi, ostavljajući kričavo ružičasti mlaz u nekoj nedjeljnoj epizodi *Fear Factoryja*. Jer Barbi može biti ama baš sve što poželi. Čak puno više nego što se to može vidjeti u prospektiću i na reklamama.

ZADNJI TWIN PEAKS

U mraku sobe, dvije su figurice stajale čvrsto priljubljene jedna uz drugu. Na snazi je bilo zamračenje. Sve rolete su bile spuštene, a u stanu je smjelo gorjeti samo utišano svjetlo jer bi inače glasovi nekih nepoznatih stričeka iz amfiteatra slobodštinskih zgrada odmah vikali „Gasi svjetlo!“ ili „Gasi svjetlo, majku ti jebem!“, a ne „Krompiraaaa!“, što je bila odlika mirnodopskih vremena. U parkiću iza zgrade i u cijeloj okolici bio je potpuni mrak. Sve one lampe s narančastim glavama prema kojima su za dugih ljetnih večeri nadlijetali rojevi svakojakih buba, oko kojih smo bezbroj puta pleli gumi-gumi (ako nam je falila treća osoba), na kojima smo rezbarili naša imena i razred i na čije su paljenje mnogi od nas morali ići doma, zanijemjele su u tim trenucima koji baš i nisu bili svjetlucavi poput Barbikine vjenčаницe. Sjedila sam tako u mraku na podu svoje sobe, leđima naslonjenima na krevet i s nogama kao kliještima stisnula *Tropical Barbie* i *Sweetheartfamily Kena* u čvrsti zagrljaj dok sam u rukama imala bateriju ispod koje sam na mali prst objesila disco kuglicu, veličine one za bor. Disco kuglica je s bezbroj šarenih stakalaca obasjavala sobu i prelazila preko police s igračkama koje nisu bile Barbie, postera Michaela Jacksona s malim tigrićem i Patricka Swayzeja u odori vojnika s američkog juga iz Brava, prodirući u njihovu večernju intimu poput male šarene racije. U široka Kenova ramena i zamamno mišićavo tijelo s bezbroj plastičnih pločica zarinula je Tropikalka svoje krhko i uplašeno biće bez ikakve koketne zadržke dok je s radija pičila *Zadnja ruža Hrvatska* od Prljavaca.

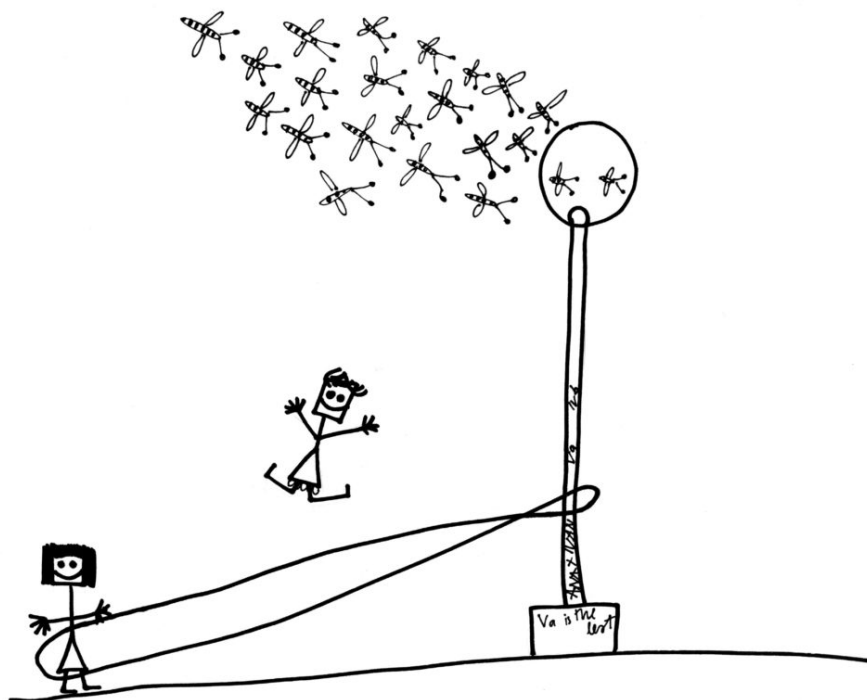

Ru u u u Žo! Mo ja ru-ži-ce e e, sve sam suze isplakO, noću zbog te-be-e e... išlo je nešto

sporije od brzine okretaja šarenih kvadratića u sekundi. Pored ovog poprilično otužnog disco podija stajao je moj uvijek spreman koferić. Nakon one prve sirene, sutradan je bila još jedna, pa još jedna, a onda je škola bila odgođena do daljnjega, a sve što sam radila u ta protekla dva dana bilo je spremanje i raspoređivanje Barbika i igranje u samoći, bez namještanja stana, i to prilično neopušteno jer se svako malo opet trebalo spustiti dolje. Cijeli Barbi svijet u stanju se predostrožnosti početnih dana rata sveo na puko igranje golim tijelima koja su samo plesala sentiš, spavala, skakutala po sobi kao anđeli amputiranih krila, krećući se od zamišljene kuće do bara na plaži i obratno dok sam ja, umjesto u trope, više puta dnevno migrirala u podrum i obratno. I dok su se njihove male, povremeno obasjane siluete ljuljale lijevo-desno u ritmu pjesme, iz bratove sobe dopirali su zvukovi kompjutorske igrice *Osvetnik Zorro*, plavičasti bljeskovi televizijskog ekrana na koji je bio prikopčan naš Commodore 64 te povremene psovke koje bi brat upućivao telkaču s obzirom na to da se na njemu nerijetko znala pojaviti crta koja bi raspolovila ekran i onda bi bilo teško voditi Zorru i skupljati bodove po svim nivoima meksičkog podzemlja. Taj nepoželjni horizont, točno na polovici ekrana, stvarno bi nas znao dovoditi do ludila. Pokušavali smo apsolutno sve ne bismo li učinili bilo što da jednostavno nestane. Najviše bi pomagalo šamaranje televizora, ali i to se nije baš moglo provoditi beskonačno. Jednom smo čak u obliku križa polili ekran svetom vodicom iz plastične bočice s likom Sv. Marije Bistričke. Ali crta nasred ekrana i dalje bi se ukazivala, i to uvijek kad je Osvetniku Zorrou najbolje išlo u borbi protiv bande. Brat se tako otežano borio u Meksiku, a iz dnevne su, kao za malih udaljenih eksplozija, dopirali bljeskovi velikog televizora koji su gledali mama i tata. Niti jedne vijesti ili bilo koja emisija političko-informativnog programa nisu se smjele propustiti tako da brat i ja nismo ni pokušavali eventualno protestirati za gledanje filmova na Skyu. Svaki se povukao u svoje odaje i čekao da vlastodršcima dosadi gledanje tisuću i jednog političkog priloga HTV-a.

A onda nas je odjedanput, kao začarane, sve skupa okupio zvuk sumorniji od *Zadnje ruže Hrvatske* i bilo kojeg sentiša na svijetu. Iz televizora u dnevnoj kao sirena sve nas je na kauč okupila špica *Twin Peaks*a, i to posljednje epizode koju smo svi s nestrpljenjem čekali, iako se i u tom trenutku na nekom drugom programu sigurno mogao naći informativno-politički program napetijeg sadržaja. No, to sada nije dolazilo u obzir jer baš večeras, u toj zadnjoj epizodi, napokon će se otkriti tko je mučki ubio prelijepu gimnazijalku Lauru Palmer u malom gradiću američke države Washington i ostavio njezin leš pored šume, vakumiran u tanku plastiku kao pile iz supermarketa. Premda je u zemlji situacija bila iznimno teška i svaka nova informacija je mijenjala tijek i ishod događaja, ne doznati tko je počinio ovo ubojstvo pod u potpunosti nerazriješenim okolnostima bilo je skoro ko pitanje života i smrti. Svi smo se ukrcali na kauč i iz vlastite zemlje otplovili u daleku američku pripizdinu. Televizija je odašiljala snopove svjetla, dok su dnevna soba, Slobostina i cijela zemlja bile u mraku, tamnom poput sjenovite šume s velikim zimzelenim drvećem kakva je okruživala Twin Peaks. I to bez iti jedne disco kuglice na njihovim granama.

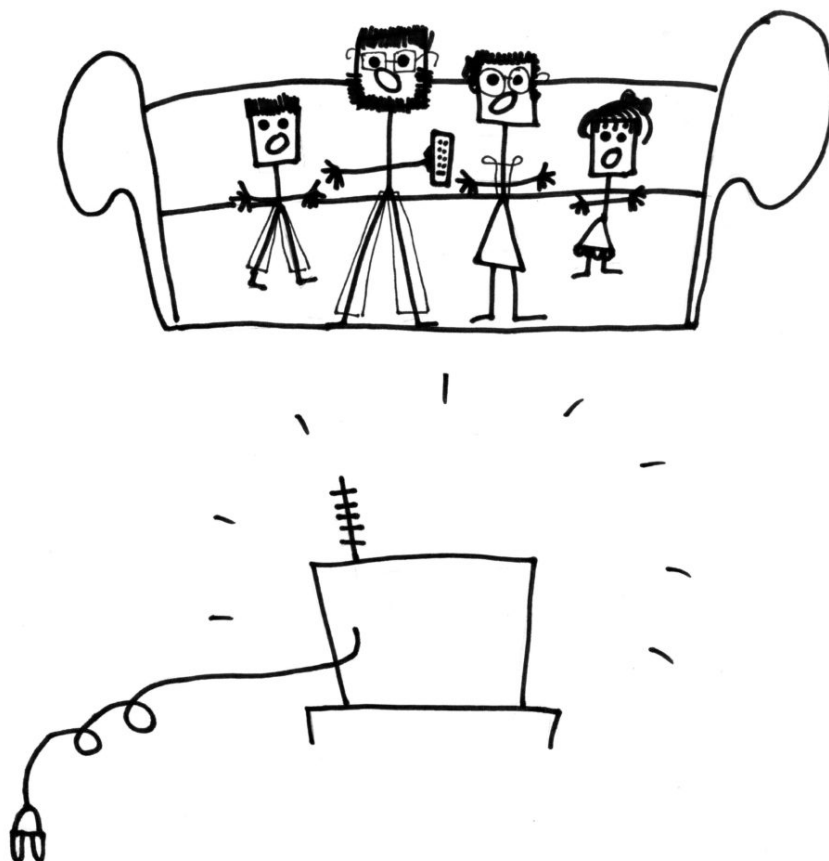
Na samom ulasku svaki put nas je dočekala tabla „Welcome to Twin Peaks“ iz koje je cesta vodila prema unutrašnjosti gradića u kojem ama baš nitko nije nevin. Kretali smo se prema ni najmanje smirenim likovima ožalošćene obitelji Palmer, Laurinih srednjoškolskih prijatelja i nadležnih vlasti zaduženih za istragu. No, vrlo brzo nakon ulaska u grad naš je hrvatski kauč udario o palubu ovog mračnog svijeta i ispod titlova serije odjednom su se stvorili novi titlovi, oni o oglašenoj zračnoj opasnosti u Osijeku, Daruvaru, Pakracu, Karlovcu i Sisku i prijetio je veliki rizik da se u nabrojane gradove pridruži i Zagreb, i to baš u tom strašnom času kada se imaju razriješiti pojedinosti oko umorstva. Brat je odmah otišao na balkon i nervozno osluškivao nisu li avioni već blizu, dok se poručnik Dave Cooper nakon srka vrele *damn good coffe* u svojoj istrazi, osim protiv nerazjašnjenih okolnosti i mračnih sila, teško borio i protiv naoružanja Jugoslavenske narodne armije i srpskih ekstremista, nemajući pojma za ovaj dio scenarija o kojem mu David Lynch i Mark Frost nikada nisu rekli ni riječi. Paralelno s novim dokazima, pojavljivali su se i novi titlovi s imenima gradova u kojima je bila oglašena zračna opasnost. Gradovi su se mrijestili, nastajući u donjem desnom uglu televizora i krećući se polako prema lijevom kraju iz kojeg bi nestajali i pojavljivali se nakon određenog vremena. A Laurinoj majci odjednom je sinuo lik ubojice njezine kćeri i trebalo je hitno napraviti skicu zločinca, OGLAŠENA ZRAČNA OPASNOST U SLAVONSKOM BRODU,

agenta Coopera iz sna je probudio anoniman poziv koji mu je obećao otkriti ubojicu u tajnom susretu u bolnici, OGLAŠENA OPĆA OPASNOST U DUBROVNIKU. Dok je policijski službenik crtao portret ubojice po sjećanju Mrs. Palmer, Cooper je jurio u bolnicu gdje ga je dočekaio jednoruki i pomalo luckast čovjek s tetovažom *Fire walk with me* i rekao da se ubojica krije u podrumu OGLAŠENA ZRAČNA OPASNOST U NOVOJ GRADIŠKI. Cooper odlazi u podrum gdje se nalazi Bob the OGLAŠENA ZRAČNA OPASNOST U VIROVITICI ubojica, a u borbi protiv sila tame pridružuje mu se i gradski šerif OGLAŠENA ZRAČNA OPASNOST U VELIKOJ GORICI koja se čak malo čula s našeg balkona.

I srećom, u nizu okršaja, zli Bob koji se nekako uvukao u Laurinog tatu napokon je svladan, iako je njegov zloduh ostao lebdjeti nad svim stanovnicima grada i onima koji su se u njemu zatekli. Bio je tu i još neki glupi dodatak o 25 godina poslije, u kojem je Cooperu u nekoj crvenoj sobi ko fol sama Laura Palmer u nekoj seksi obleki na uho šapnula ime ubojice, ali to

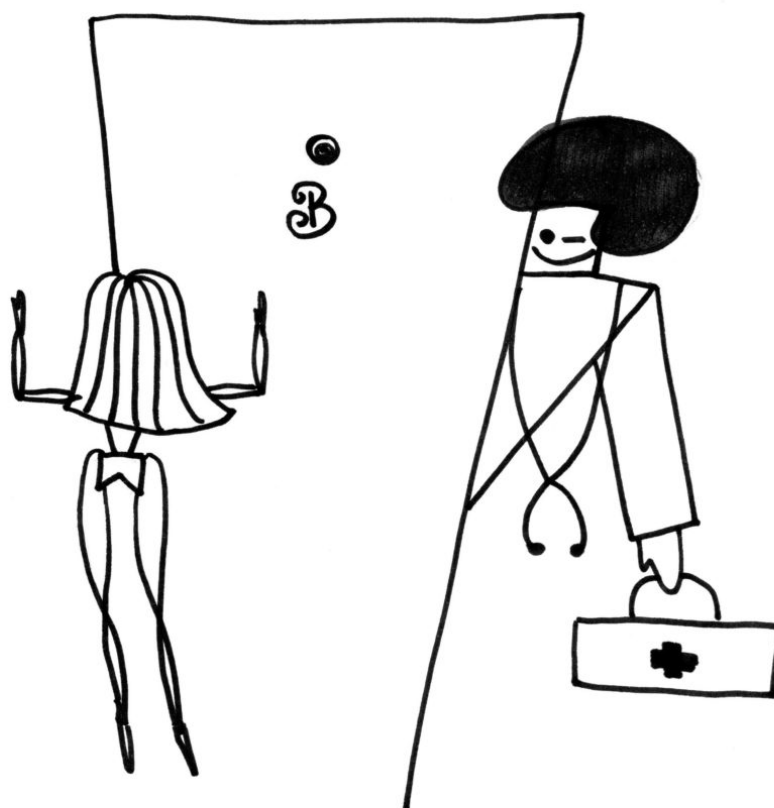
nas je na kraju sve samo zbunjivalo. Bitno je da se u bolničkom podrumu *Twin Peaksa* razriješilo što se imalo razriješiti i da Zagreb može na kraju dana sasvim spokojno utonuti u svoju upravo oglašenu zračnu opasnost, a njegovi stanovnici se uputiti u mračne i vlažne slojeve ispod svojih ognjišta.

DR. KAJFEŠ

„Najbolje ti je jebat bebu ćelavicu pa joj usred seksa uzet periku i staviti je sebi na glavu!“

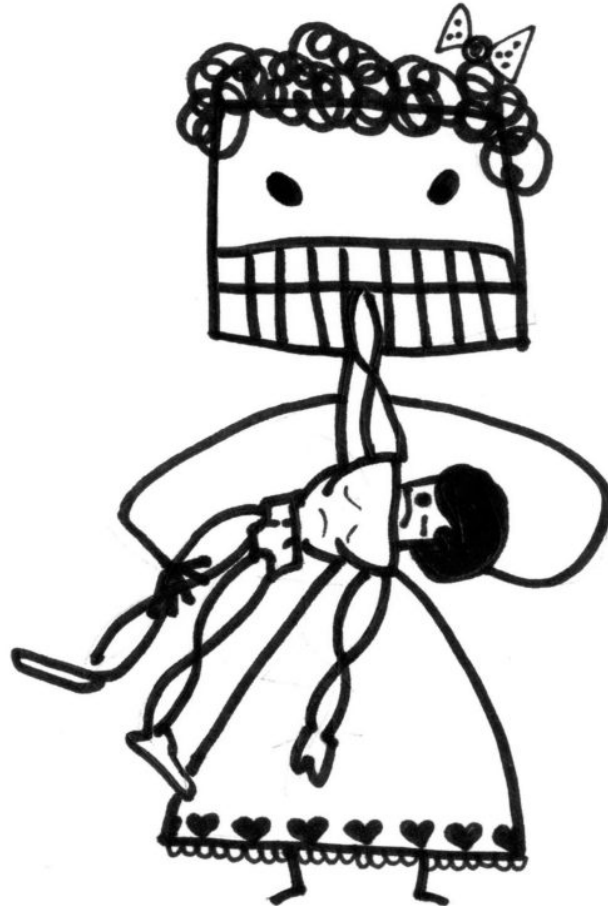
Kad je to izrekao Svjetlanin Ken Deinoj Barbi, oglasila se sirena za prestanak zračne opasnosti i došao je kraj igri koja se ionako počela pretvarati u farsu. Barbi farsu.

Naime, svaki put kad bi se igranje izlizalo, kad bismo već ispresvlačili i počesljali naše Barbike po sto tisuća puta, kad bi se sve intrige razriješile, a naše Barbi na kavi za malim šankom od limenki otračale sve Barbike na svijetu i okolici, Svjetlanin bi Ken (kojeg smo zvali Dr. Kajfeš po reklamama za istoimene preparate protiv hrkanja) uvijek napravio neku

spačku ovakvog tipa, a mi bismo se ljutili na Svjetlanu i umirali od smijeha u isto vrijeme. Bilo je tu stvarno svakakvih situacija. Dr. Kajfeš bi najviše volio nepozvano uskakati u krevete ostalih Barbika, oblačiti Barbikinu odjeću, pričati proste i seljačke viceve ravno Barbi u uho (*Mala, znaš zašto su u avionu stjuardese? Da se avion digne, he, he*), montirati svoju glavu na Barbikino tijelo ili glasno hrkati pokazujući neučinkovitost preparata koje je kao trgovački putnik prodavao (*hmh*, to je zapravo samo bila izlika da mu Barbi otvori vrata, a on bi je zatim pet puta brutalno silovao dok ona ne bi rekla keks, a ponekad pogreškom i seks što bi ga samo dodatno raspojasalo). Sve to možda i ne bi bilo tako strašno da Dr. Kajfeš stvarno nije bio nešto najdegutantnije što se od Kena u maloj ilustriranoj povijesti Kenova, ako takva postoji ili ikad bude napisana, moglo vidjeti. Dr. Kajfeš nije bio Mattelove rase, bio je od neke odvratne plastike, k tome odvratno zagorjela tena, premda nije bio Ken crnac. A kao jagoda na šlagu, Dr. Kajfeš je imao jedno poluodlijepljeno oko i uništene prste desne ruke koje mu je Svjetlanina sestrična Marijana izgrizla prilikom jednog posjeta. Tog kobnog dana Svjetlana je bila u komi jer joj je Marijana upropastila veći dio već ionako sirotinjske imovine. Bio je to stvarno grozan dan za Svjetlanu. Plakala je ko kišna godina jer joj je, osim ovog sakaćenja Kena, Marijana ukrala jedne zlatne cipelice (naravno, ne od pravog zlata), prošla užarenom peglom preko malih sintetičkih tajica, a cijelo to vrijeme nemilih događaja Svjetlanina se mama derala na Svjetlanu i ona se jadnica morala nastaviti igrati s tom malom glupačom koja joj je devastirala sve pristojne stvari koje je imala. Ako Svjetlana tad nije poželjela jedan mali lijes za malo osobno truljenje, onda ga neće poželjeti nikad. Mislim, zašto jednostavno ne napišu neko dobno ograničenje za igranje s Barbikama. Ako Legići imaju *under 3 years old*, zašto *kvragu* to ne mogu imati i Barbike, i to ugravirano na guzici umjesto onog *Made in Taiwan*! Da je netko iz Mattela vidio što je tog dana napravila trogodišnja Marijana Svjetlaninoj imovini, sigurno bi poduzeo nešto da zaštiti to malo krhko stvorenje od živčanog slona. Da, bio je to stvarno grozan dan, premda su neke zlobnice iz ulaza (koje sad ovim putem neću prozivati) zapravo bile sretne jer su se na top listi Barbi imovine tako automatski uspele na jedno mjesto više. Mi ostali pokušavali smo na sve moguće načine oraspoložiti Svjetlanu, tipa može se tvoj Ken (ah, tad smo ga još i zvali *Ken!*) praviti da je doživio neku nezgodu na radu pa ga može moja Barbi tješiti i to. Ali ne. Prelomilo se tad nešto u našoj Svjetlani što nitko vrlo dugo nije mogao shvatiti. Njezin (da ne bi bilo zabune, i prije nemilog incidenta lažni) Ken sada je postao nepopravljiva katastrofa te je na njezinu inicijativu prozvan Dr. Kajfešom. Uz to je postao totalno poremećen i seksualno neuračunljiv. No, da budem iskrena, koliko god je to nekad ozbiljno ometalo igru kad bismo svi najradije htjeli Svjetlanu zadaviti, nekako, ali samo *nekako* i pod *nekim* okolnostima, naše su Barbike potajno voljele ovaj novi i na *neki način* seksi identitet Dr. Kajfeša i sve te

spačke, silovanja i ekscese koje je radio.

Tako ukratko glasi mala povijest Dr. Kajfeša koji je jedva izrekao to što je izrekao, a sirena za prestanak zračne opasnosti već je počela tuliti i mi smo se prestali igrati. Da. Postale su te sirene nakon sedam, osam puta već nekakva rutina. Navikli smo se da kad zatule, mi se spustimo u podrum, i to ne svi. Naši roditelji sve su rjeđe išli u podrum i eventualno bi se spustili kad bi detonacije postale jače. No mi djeca uskoro smo se oslobodili onog početnog

straha i malo pomalo nismo propuštali niti jednu uzbunu, igrajući se između udaljenih detonacija iz Pokuplja i rafala iz Maršalke. Zapravo, ne samo za uzbuna, u podrum smo izlazili i kad uzbuna nije bilo. Tamo je, unatoč prašini i vlazi, sve bilo nekako posebnije, imali smo dosta mjesta za igru, svatko je imao ključić svoje obiteljske šupe u koju je mogao ostaviti stvari, označili smo zidove našim natpisima, imali smo čak i šteker za kazić na kojem bismo u večernje romantične sate puštali sentiše. Taj rat u Zagrebu, kad se na njega navikneš, i nije zapravo tako loša stvar. Dobili smo svoj prostor za igranje i vrlo često nismo išli u školu, što je bilo skroz povoljno, posebno za one lošije đake.

Tako je ta još jedna sirena prestala, a mi smo raspremali naše Barbi stanove i kretali prema onim pravim. Baš tad, prišla mi je Svjetlana i zamolila za jednu stvar. Naime, upravo toga popodneva trebala joj je u posjet opet doći Marijana, što je predstavljalo neprocjenjivu opasnost za njezinu već ionako oskrvrnjenu Barbi imovinu. Opasnost dolaska Marijane za Svjetlaninu Barbi imovinu bila je jednaka slici razrušene kuće na čijim zidovima piše *Ovo je moja!* ili *Zauzeo Hrvat!* I trebalo je nešto smisliti, nekako doskočiti toj nimalo povoljnoj situaciji. Ona je već imala ideju na koju sam ja pristala. Ići ćemo kod mene, nastaviti se igrati s Barbikama, a ona će ko fol zaboraviti kod mene neke stvari koje nikako ne bi htjela da padnu u kandže maloj Marijani. I bi tako.

Došli smo kod mene. Moji su svi bili doma, a vijesti s radija i televizije prštale su na sve strane.

„Bok mama i tata!“

Tijek i narav događaja pokazuju da se ne radi ni o kakvim oblicima demokratske političke borbe već o pokušaju ostvarivanja od ranije poznatog scenarija destabilizacije i svrgavanja legalno i demokratski izabrane vlasti u Hrvatskoj koji je sada poprimio oblik otvorene oružane pobune. Ciljevi su scenarija bili i unošenje opće pomutnje i osjećaja nesigurnosti među pučanstvo Hrvatske, izazivanje nereda, terorizma te eventualno izvođenje državnog udara i uspostava izvanrednog stanja u Hrvatskoj...

„Svjetlana je došla, igrat ćemo se u mojoj sobi!“

...među tim okolnostima Predsjedništvo je razmatralo sljedeće: izbijanje rata u Perzijskom zaljevu trebalo je nespremnom zateći novu hrvatsku vlast i konačno javno očitovanje Predsjedništva Republike Hrvatske o privođenju kraju procesa izrade konfederalnog ugovora koji bi omogućio mirno i demokratsko rješavanje ustavne i političke krize u

Jugoslaviji na temelju dogovora s predsjedništvom Jugoslavije...

„Mi smo gladne! Ima li što za jesti?“

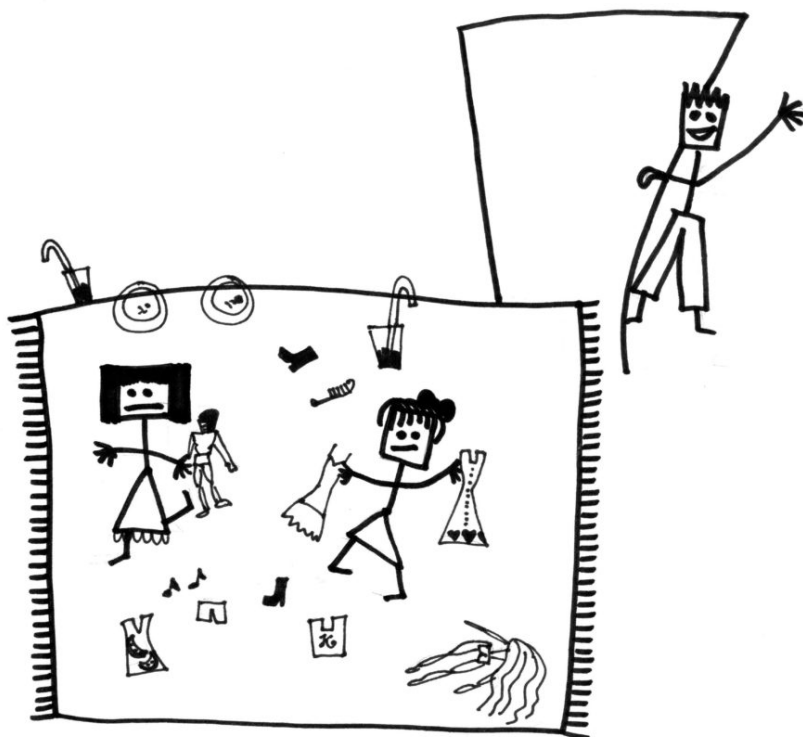
...svom hrvatskom pučanstvu obratio se Kardinal Franjo Kuharić: Povodom teške situacije u Hrvatskoj ispunjene nemirom i prijetnjama izražavam u ime hrvatskih biskupa i svoje osobno Predsjedništvu i Vladi Republike Hrvatske solidarnost u nastojanju da se očuva mir i sloboda svih građana...

Naravno, nije bilo moguće dobiti bilo kakav odgovor. Ali ako ništa, uvijek je bilo Kinderlade u frižideru jer:

- a) sporo se kviri
- b) njome se djeca brzo zasite
- c) puna je mlijeka i kalcija

Namazali smo si dvije šnite po uzoru na reklamu. Pola strane kruha s bijelim, a pola s crnim. Sada, napokon, u miru jer me u suprotnim situacijama brat uvijek ometao u tom pothvatu tako da bi prije nego što bih uopće umočila žlicu, on unaprijed zamutio crnu i bijelu stranu. Za dvije šnite kruha s Kinderladom sitiji, uz Dona sirup od borovnice, namjestili smo sve za malu inventuru Barbi imovine u kojoj je trebalo:

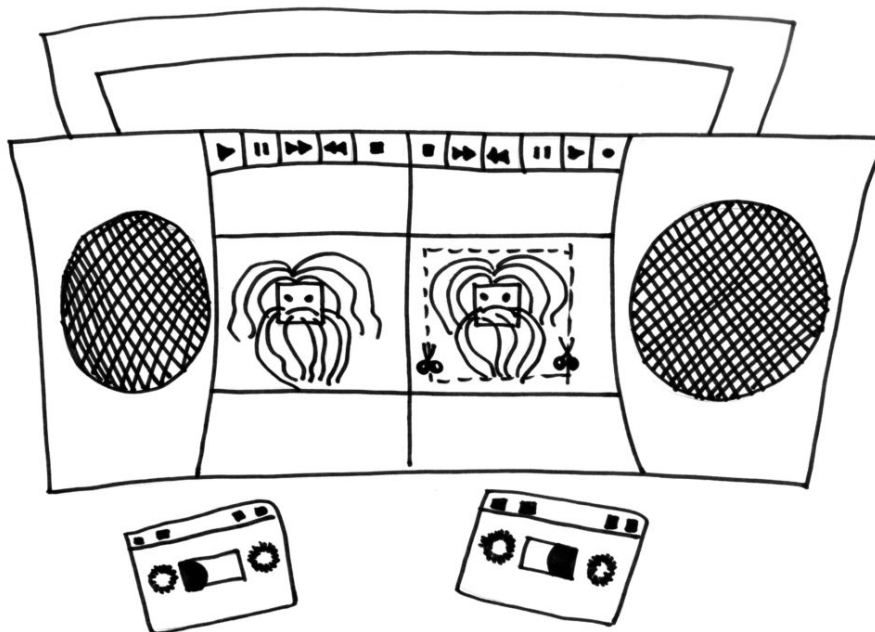
- a) provjeriti jel sve na svom mjestu
- b) odrediti što bi trebalo zaštititi od Marijane
- c) jednostavno uživati u prebiraanju svjetlucavih Barbie kompletića po prstima

Svjetlana je odlučila ko fol zaboraviti kod mene sve Barbi cipelice – premda se radilo o svega dva para, nešto originalne robice i Dr. Kajfeša. Ja sam na to nadodala da bi se „zaboravljanje“ Dr. Kajfeša moglo protumačiti kao krajnje sumnjiv postupak. Ali ona jednostavno nije mogla preuzeti toliki rizik za Kajfeša, on je naposljetku, unatoč svoj njegovoj degutantnosti, doista bio njen najveći adut u igri, a i naše Barbike bi zapravo bile silno razočarane da mu se dogodi neka ozbiljnija nezgoda. No, takvim se postupkom ipak stvarala određena sumnja... I kad je vijećanje bilo nadomak najprihvatljivijem rješenju, u sobu je upao moj brat i rekao da hitno dođemo u njegovu sobu. A u njegovoj sobi na našem kaziću s dvije glave čule su se vijesti. Iste one koje su mama i tata slušali u dnevnoj i koje su se orile iz gotovo svih stanova u zgradi. Bio je to neki osobito važan trenutak jer je naša radiopostaja preko Radio Kopra prenijela izjavu predsjednika Srpske demokratske stranke Jovana Raškovića.

..Ja sam u jednom intervjuu ranije rekao da bi mi možda i pozvali armiju upomoć. Možda! A oni su od toga napravili veliku buku i prikazali su hrvatskom pučanstvu Hrvatske, hrvatskom

narodu preko svoje štampe jednu veliku laž da sam ja kao pozvao armiju. Ja ni u ovim prilikama niti pozivan armiju niti mislim pozvati armiju, ali ako budem ikoga pozivao u pomoć, onda će to biti predsjedništvo SFRJ jer je sigurno da je jedan narod ugrožen danas u Hrvatskoj i da mi moramo od predsjedništva Socijalističke Republike Jugoslavije tražiti pomoć. Ne može se na goloruk narod, narod koji je možda naoružan sa nekom lovačkom puškom ili nekim trofejnim oružjem iz rata, pištoljima uglavnom, ne može se na takav narod koji traži jedno političko izjašnjavanje slati tenkove, ne može se na taj narod slati vojska, slati specijalna policija jer to je u stvari objava rata, a objava rata jednom narodu u Jugoslaviji je zapravo objava rata Jugoslaviji. Zbog toga ćemo mi tražiti intervenciju saveznih organa. Kakva će ta intervencija bit, to je njihova stvar. Mi bi ustvari htjeli da sve to prođe sasvim normalno i da to prođe u redu da ne bude nikakvih okršaja. Ali mi ne možemo odbiti Srbe koji hoće da nam pomognu. Mi nismo za svaki oblik pomoći, ali jesmo za ove oblike pomoći ostalog srpskog naroda. Srpski narod je jedinstven. On je to pokazao. Mi smo Srpska demokratska stranka koja je doprinijela jedinstvu srpskoga naroda i uspostavila jedinstvo srpskog naroda i današnja psihologija srpskog naroda ma gdje on živio u Jugoslaviji jeste da napad na bilo kojeg Srbina i bilo gdje predstavlja napad na cjelokupni srpski narod.

U početku nam nije bilo baš jasno što sad moj brat hoće od nas, ali nam je ubrzo sve objasnio i stvarno moram priznati da mu je ideja bila skroz super! On je, naime, imao u

planu da, od snimke ove izjave, na našem kaziću s dvije glave napravimo mali intervju s Jovanom Raškovićem, postavljajući mu naša pitanja, a na to montirajući njegove odgovore. Ta ideja da radimo naš mali informativni program bila je skroz super! Kad smo smislili pitanja i podijelili uloge, krenuli smo u akciju. Svjetlana je pjevala instrumental najavne špice: tanananananananana na-na-na (*o lijepaodrugaoslatka slo-bo-do!*), ja sam govorila uvodnu spikersku špicu, a brat je postavljao pitanja.

Poštovani slušatelji, vi slušate Prvi program Hrvatske radio televizije. Danas smo iskoristili priliku da razgovaramo s predsjednikom Srpske demokratske stranke Jovanom Raškovićem. Razgovor je vršen preko telefona tako da nam oprostite na malo lošijoj snimci. (To je trebalo opravdati eventualne nerazumljivosti i kraće stanke prilikom montiranja odgovora)

„Gospodine Raškoviću, da li ste ikada u svojoj predsjedničkoj karijeri imali ideju ubiti predsjednika Republike Hrvatske, doktora Franju Tuđmana?“

- *Da. Jednom s nekom lovačkom puškom. A oni su od toga napravili veliku buku.*

„Kako komentirate proslave nakon pobjede HDZ-a, pečenje volova i slično?“

- *To je njihova stvar.*

„Gospodine Raškoviću, Vi ste psiholog. Kako Vi liječite pacijente hrvatske nacionalnosti?“

- *Nekim trofejnim oružjem iz rata, pištoljima uglavnom.*

„Gospodine Raškoviću, od određene osobe saznali smo da je Vaša brada navodno umjetna, i to od odabrane kninske vune. Da li je ta osoba govorila laž?“

- *Jednu veliku laž.*

„Kao dijete, gospodine Raškoviću, kakve ste igračke najviše voljeli?“

- *Tenkove.*

„Čuli smo, gospodine Raškoviću, da ste kao dijete, točnije Vi i Vaš prijatelj, jednog dana igrajući se u vrtu upali u govna. Što ste napravili tom prilikom?“

- *Pozvali armiju upomoć.*

„Gospodine Raškoviću, ali odakle tolika mržnja prema predsjedniku Republike doktoru

Franji Tuđmanu?”

- *Jer je sigurno...da je ugrožen.*

„A da li se to, gospodine Raškoviću, odnosi na ... *seksualno ugrožen?*“

- *Da.*

„Gospodine Raškoviću, ali otkuda to znate, doktor Tuđman je fin čovjek?“

- *On je to pokazao.*

„Hmhmh, a što je TO pokazao?“

- *Stvar.*

„Mislite, NEKU stvar. „

- *Da.*

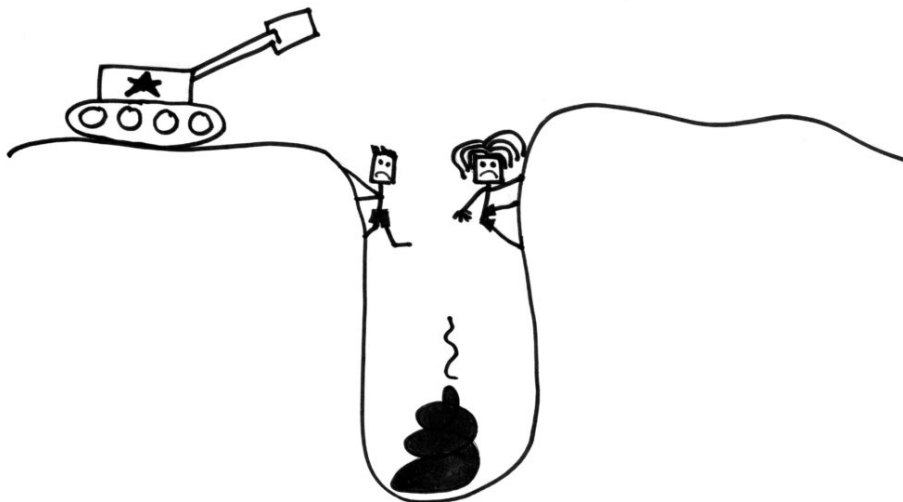
„Gospodine Raškoviću, kako je predsjedništvo SFRJ reagiralo na taj incident?“

- *Napad na bilo kojeg Srbina i bilo gdje predstavlja napad na cjelokupni srpski narod.*

„I koji konačan ishod ovog neugodnog incidenta s doktorom Tuđmanom?“

- *Objava rata jednom narodu.*

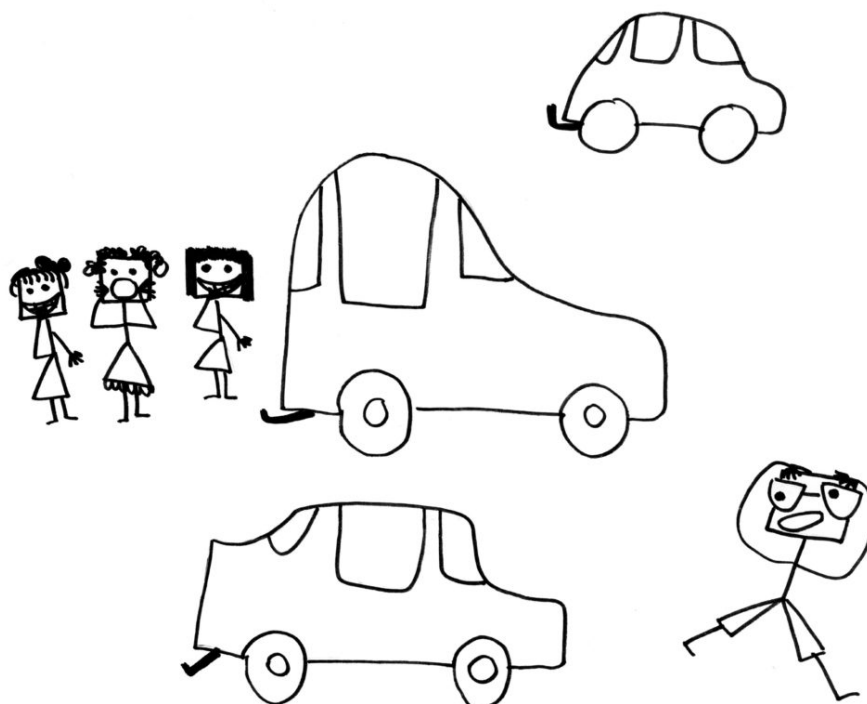
„Hvala Vam na ovom intervju, gospodine Raškoviću, i doviđenja, a mi se iskreno nadamo da ćemo se ponovno susresti u studiju Hrvatske radio televizije.“

Bili smo totalno ponosni na naš realizirani projekt koji smo onda još ponovo puštali i preslušavali. I u pauzi nakon premotavanja i slušanja skužili smo da se tata približava sobi, što je prilično uznemirilo mog brata. Naime, na kazeti na kojoj je snimljen naš mali intervju s Jovanom na dvije glave ujedno se nalazila i snimka mamine ispovijesti teti u kojoj prevladava ogovaranje tate. To je, naime, bio prethodni bratov medijski projekt pod nazivom „Skriveni kazetofon“, a sastojao se od tajnog snimanja obiteljskih razgovora na kojima brat i ja nismo smjeli nazočiti. Brat bi stvarno nadrapao da tata kojim slučajem dozna za ovaj projekt, a bojim se da ga i mama ne bi štedjela, kao što se onda ne bi mama i tata, s obzirom na ispovijed teti, međusobno štedjeli. A to bi moglo ukratko biti blagosranje! I onda je brat brzo izvadio kazetu koja je trebala zakamuflirati naše prijašnje aktivnosti pod krinkom korisnog rada. U kazić je stavio kazetu *Zvučna čitanka – knjiga koja govori* na kojoj su Dobriša Cesarić i Dragutin Tadijanović sami recitirali svoje pjesme. I dok je tatina ruka bila na kvaki, sudbina Doktora Kajfeša nerazriješeno ležala na tepihu, iz bratove su sobe dopirali umorni , polumrtvi glasovi: *Čuj moje kucanje! Moj glas iz... groba!... Rastušje.*

VJENČANJE IZ SNOVA

Premda već punih deset dana nije bilo uzbune, čak je i škola ponovo počela, baš taj dan imala sam neopisiv predosjećaj da bi sirena opet mogla zatuliti. Ali prava sirena, ne ona koju smo znali vrlo uspješno imitirati i njome plašiti prolaznike na parkiralištu ispred zgrade. Zapravo ne znam je li to bio pravi predosjećaj ili samo želja da stvarno zatuli, tako da ne moram ići na *solfeggio* i klavir koji uopće nisam vježbala pod krinkom svih tih uzbuna. Obuzeo me taj predosjećaj dok sam gledala telku i čekala mamu da se vrati s posla i odveze me u muzičku. Tih je dana na našim kanalima program bio koma. Samo Vijesti, Vijesti, Vijesti i Vijesti u sklopu programa *Za slobodu*. A na RTL-u su uvijek bile neke super reklame s pravom ljubičastom *Milka* kravom, procesom stvaranja *Marsa* i *Snickersa* od karamele, mlijeka, čokolade i kikirikija, radnicima koji nešto demoliraju na skelama postavljenima uz velike zube dok ih sve ne pomete gigantska četkica s *Colgate* pastom... To je bilo za dana, dok bi u kasnim noćnim satima neke njemačke tete koje se zovu Ruf Ann pokazivale velike cice s brojem telefona koji bi redovito počinjao sa 666. Ali tako kasno i u prisutnosti roditelja bilo je zabranjeno imati isprva upaljen, a kasnije i poprilično uspaljen televizor. Uglavnom, malo sam vrtjela *Za slobodu*, malo reklame na RTL-u, malo na Sky-u i taman kad su pustili *Čavoglave* i Marka Perkovića Thompsona, došla je mama, brzo mi pofrigala moj omiljeni meni jaje i pomfrit, nakon čega je trebalo krenuti u muzičku, *o nou*.

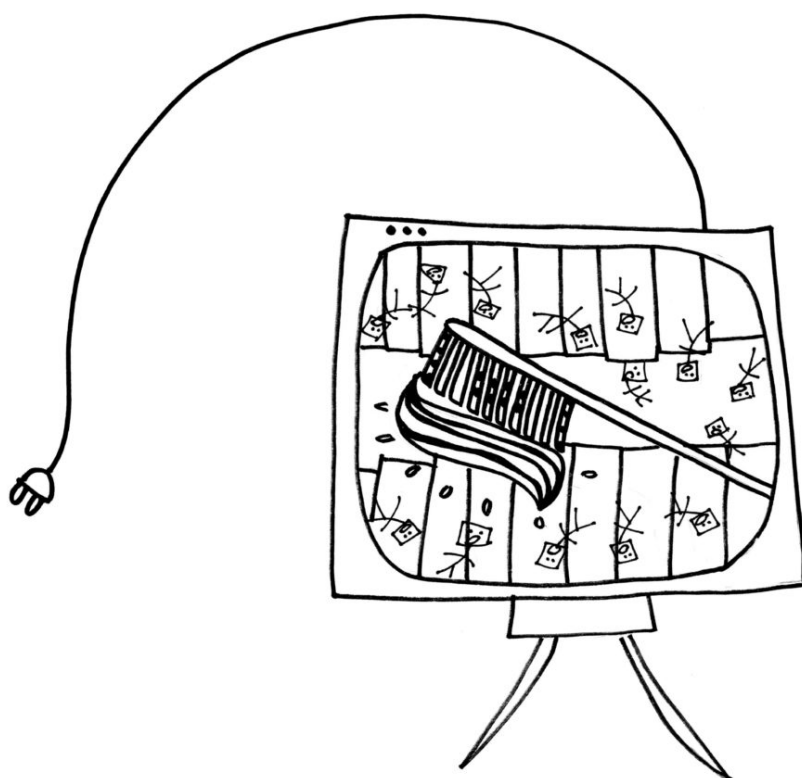

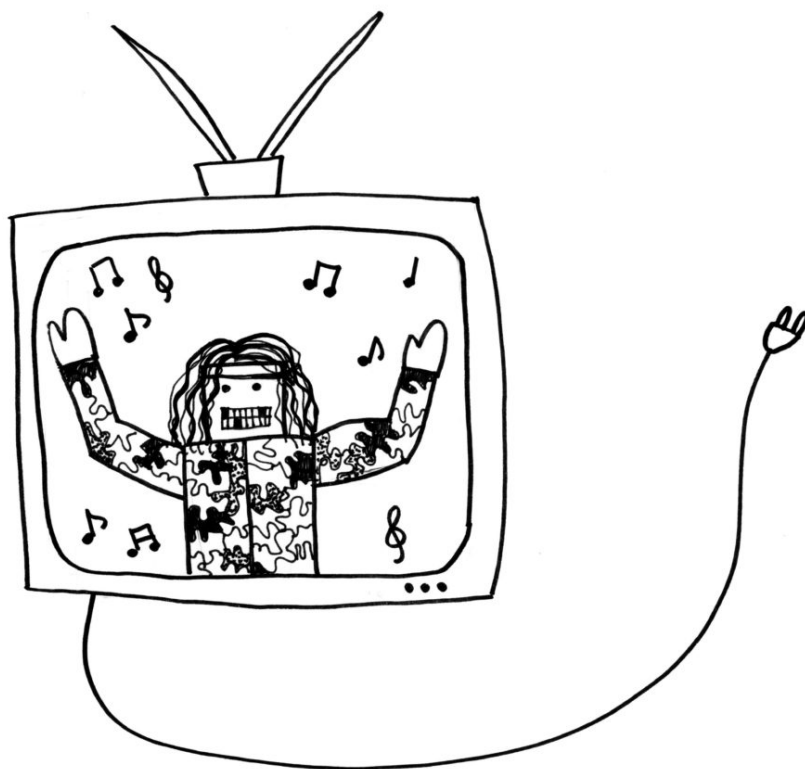
Slušajući predosjećaj, ipak sam otišla pohraniti Barbike u podrum, zlu ne trebalo. A u podrumu su se svi, naravno, spremali za igru. Sretnici koje mame i tate nisu tjerovali da idu u muzičku, folklor, engleski i ritmiku, sretnici koji su (ako se ne računa škola) mogli svoje vrijeme provoditi kako god i gdje god su htjeli, dok su mene moji upisivali na sve te muzičke, latinski i grčki... I svaki put kad bih se ja tome opirala, bila bih optužena kao skitnica koja bi samo peglala pločnike.

Da stvar bude gora, baš taj dan u podrumu su se trebali vjenčati Ken od Ane M. i Deina Barbi, u kapelici za koju je trebala poslužiti olupina starog televizora koji je netko od susjeda ostavio u podrumu i tamo stoji od stoljeća sedmog, prislonjen uz veliku kantu s kiselim

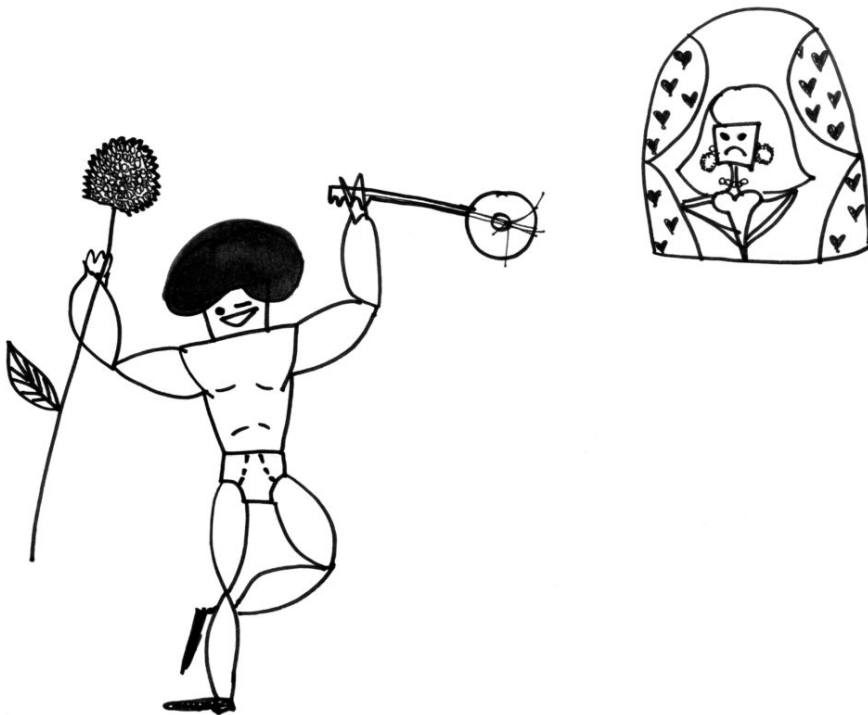
kupusom tete Munjeković. I dok sam ja u koferić za muzičku pohranjivala kajdanku, Markovićevih 555 izabranih tema za *solfeggio*, etide i sonate, u podrumu se spremala Barbi svadba od nekoliko pravih i tristotinjak zamišljenih uzvanika. Sve je bilo spremno: i automobili – cipele okićene svakojakim vrpčama, i riža za male Barbi konfete, i velika bijela cipela Aninog tate broj 45 koja je trebala biti limuzina za mladence, i svećenik kojeg je glumio Sanjičin Ken, i buketić od djeteline iz parkića iza zgrade koji je Deina Barbi trebala baciti ne bi li ga uhvatila neka od Barbi sretnica, i djeveruše, i puno rodbine i prijatelja koji su se većinom htjeli samo dobro nalokati i najesti na toj najvećoj Barbi veselici do sada.

A da stvar bude napetija, kum Aninog Kena trebao je biti ni pet ni šest nego Dr. Kajfeš koji je neposredno prije vjenčanja pokušavao Deinu Barbiku na sve načine odgovoriti od vjenčanja i spasiti od ralja učmalog života koji ju je čekao s tim kretenom od Aninog Kena. Ali ne! Ta sponzoruša nije se dala odgovoriti. Mali tirkizni biseri koje joj je poklanjao Anin Ken bili su važniji od sve iskrene ljubavi i poljskog cvijeća koje joj je Dr. Kajfeš tako uporno donosio, pjevajući joj očajničkim i promuklim glasom *Đurđevdan* svake večeri ispod prozora, ponekad i *Il' me ženi il' tamburu kupi, ja u nešto udarati moram*, kad bi sve već potpuno otišlo k vragu. U onim sentimentalnijim trenucima znao joj je pisati i neke pjesme, koje je uz malu plastičnu gitaru u boli samoće uglazbljivao. Ali ona je omalovažavala sve te iskrene osjećaje i proračunato pristala na brak iz materijalne koristi. Doktoru Kajfešu taj dan svakako nije bio baš najsretniji, ali je morao hiniti veselje svojim prisilnim smiješkom koji mu se nije micao s face, kao što se nikad nije micao s face niti jedne Barbike, koliko god je trenutak bio ozbiljan, pa i smrtno. Bilo je čak i nekih pokušaja fizičkog obračuna između Dr. Kajfeša i Aninog Kena, ali oni su svi uglavnom završili tako da bi Kajfešu otpao neki ud već ionako rasklimana tijela. U zadnjem obračunu nepovratno mu se demolirala već izgrižena desna

ruka tako da je svaki pokret predstavljao moguću opasnost od njezina ispadanja. Moja ga je Barbi nakon svake nezgode tješila lažnim poljupcima, utisnutima u zrak udaljen centimetar od njegovih spaljenih obraza, slično onom koji sam ja uputila mrtvom dida Viki kada me na njih tjerala teta Marija jer je takav običaj na sprovodima. No, nije ni čudo što se Deina Barbi gadila Kajfeša. Naposljetku, kakav bi je život čekao s takvim čovjekom? Samo nesretna dolina suza i patnji, raznorazne invalidnine i socijalne pomoći, dok je s Ananim Kenom mogla dobiti pravi život kakav je oduvijek priželjkivala: gomilu plastičnih bisera i malih stvari *Made in Taiwan, China, Malaysia* ili *Philippini* koje neprijeporno trebaju svakoj modernoj ženi kao što je Barbi. Plus, nakon vjenčanja, Anin joj je Ken obećao da će medeni mjesec provesti na Bahamima. Naravno, Bahamima u smislu tirkiznog latora i suncobranića iz voćnih kupova u Ledo centru.

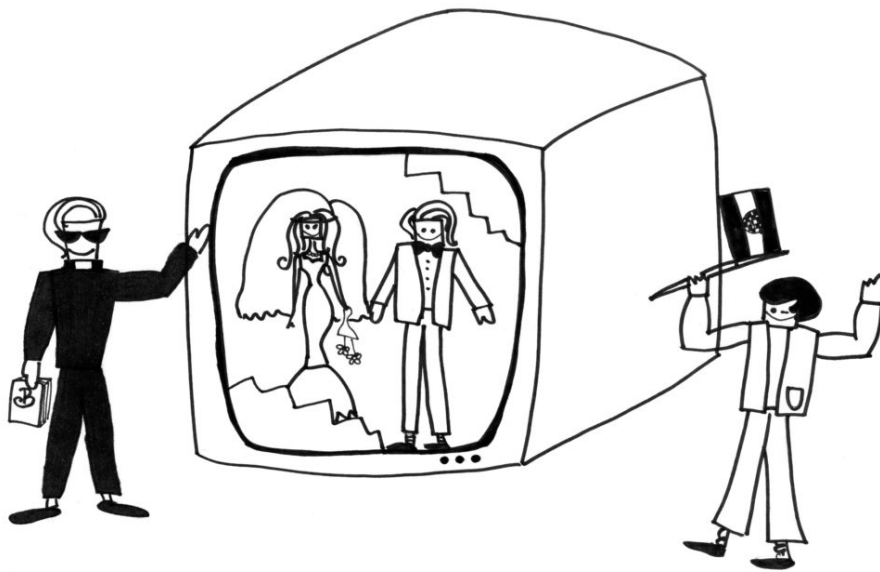
Tamo će Deina Barbi promijeniti tisuću kričavih kompletića za svaki dio dana, dokono će piti koktele pored hotelskog bazena i ići na masaže kod domorodaca za jeftine pare, izigravajući *Poolside Vacation Barbie* sve dok ih smrt ne razdvoji. Uglavnom, Dr. Kajfeš i Anin Ken spor su izgledili u nekoj birtiji, dobro se naroljali i pobratimili, iz čega je proizašlo i svadbeno kumstvo. Premda se poslije petljao s mnogim Barbikama, Dr. Kajfeš nikad nije zapravo

prebolio Deinu Barbi.

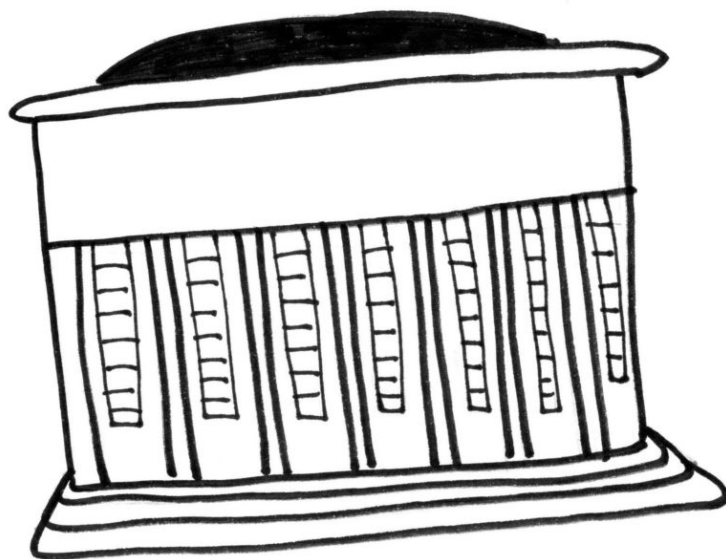

I tako se imala odigrati ta svadba baš taj dan, a ja i moja Barbi radi glupe muzičke nismo mogle prisustvovati svečanom događaju. Ja sam ko neka bijednica bezrazložno pohranjivala svoje stvari u šupu, dok su svi ostali bili u slavljeničkom elementu. Kajfeš je čak nabavio malu hrvatsku zastavicu nataknutu na čačalicu kojom je namjeravao vijoriti iz automobila, a Dea je predložila zamisao nevidljivog tamburaškog orkestra koji se upravo spremao doći po mladu. I mali darovi za mladence bili su tu (zapravo *Lego* kocke omotane u šarene papiriće i svezane tankom vrpcom). A sve to trebala je snimiti Bornina Skiper s malom videokamerom koja nije bila original Barbi, već ju je Borna sretnik slučajno dobio u Kinder jajetu. Sve sam to vidjela svojim očima i pokislo odlazila iz podruma u plavi Renault 4 u kojem me mama već prilično živčana čekala i trubila da požurim jer ću inače zakasniti na *sofeggio*. I dok su se iz podruma čuli zvukovi komešanja uzvanika i ijujuškanje nevidljivih Barbi tamburaša, ja sam ulazila u plavi Renault 4 koji me vodio ravno do Osnovne muzičke škole Pavao Markovac na Trgu žrtava fašizma br. 9. Kad sam u autu ponovo pokušala nešto reći u pogledu svojih interesa i ambicija koje se nisu poklapale s onima mojih roditelja, mama se počela derati na mene neka smjestu umuknem jer da je ona mogla napisati već tri

doktorata koliko je vremena potrošila čekajući me u autu ispred muzičke. Ostatak vremena smo šutjele vozeći se prema gradu. Zamišljala sam kako je sad u podrumu. Svatovi su sigurno već krenuli prema televizoru, auti trube, tamburice sviraju, nevjesta je uzbuđena zbog Barbi vjenčanja iz snova koje treba biti najsretniji dan u njezinom životu, dok Dr. Kajfeš pjeva, mašući zastavicom, a zapravo ga duša peče i boli jer se danas ima udati ona koju voli... Možda će čak pokušati u afektu probušiti oko Aninom Kenu hrvatskom čačkalicom te tako vjenčanje iz snova pretvoriti u krvavi pir. No, sigurno je malo osiguranje već imalo pod kontrolom Kajfeša. Tako sam ja mislim bila ispod zemlje, a iznad se odjednom začuo taj prepoznatljivi zvuk. Zatulila je! Zatulila je sirena za zračnu opasnost, baš onako kako sam predvidjela! Naravno, iako ne mogu poreći da me zapravo bilo strah jer je to bio prvi put da me sirena zatekla izvan Slobostine, u dubini mog naizgled nesretnog bića bilo mi je ipak na neki način drago što su *solfeggio* i klavir za danas sigurno propali, plus Barbi imovina je na sigurnom. Mama je za to vrijeme potpuno preuzela ulogu kaskadera: jednom je rukom okretala volan 360 oko Umjetničkog paviljona, dok je mene gurnula ispod stražnjeg sica radi opasnosti od snajperista. Naime, tad je u Zagrebu sve bilo puno snajperista. Teta Munjeković je pričala kako joj je teta Staneković rekla da je teti Pilko neki dan ispala vrećica iz tramvaja i dok se ona saginjala da je pokupi, jednu su ženu iza nje baš u tom trenutku upucali snajperisti. Striček Horvat je čuo da je Mamutica puna četnika i petokolonaša koji ispod spuštenih roleta imaju na nišanu apsolutno sve, uključujući i nas koji smo se igrali ispred ulaza kad bi nam dosadilo u podrumu. Rekao je striček Horvat kako su sve te Mamutice, Super Andrije i Rakete pune puncate naoružanih Srba i četnika.

Ležala sam tako ispod zadnjeg sjedišta i gledala izlomljene slike grada u vožnji od koje mi je došlo zlo. Mama se probijala gradskim prometom u pravcu Novi Zagreb. Kad smo napokon stigli u Sloboštinu, pojurila sam ravno u podrum, a tamo sam bome imala što i vidjeti. Svadba je već bila u poodmakloj fazi. Pola Barbika je pijano ležalo za stolom, Deina Barbi razmatala hrpu svadbenih poklona, dok se Dr. Kajfeš penjao na stol da bi ruku pod ruku s Aninim Kenom zapjevao: *Stići će vas naša ruka i u Srbiji...*

BORNINA SKIPER

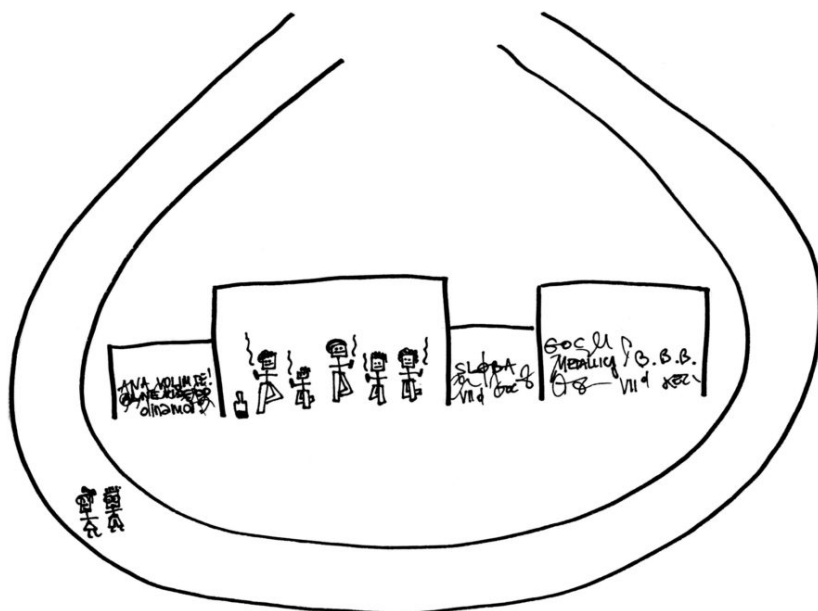
Zuji, zveči, zvoni, zvuči,

Šumi, grmi, tutnji, huči,

To je jezik roda moga!

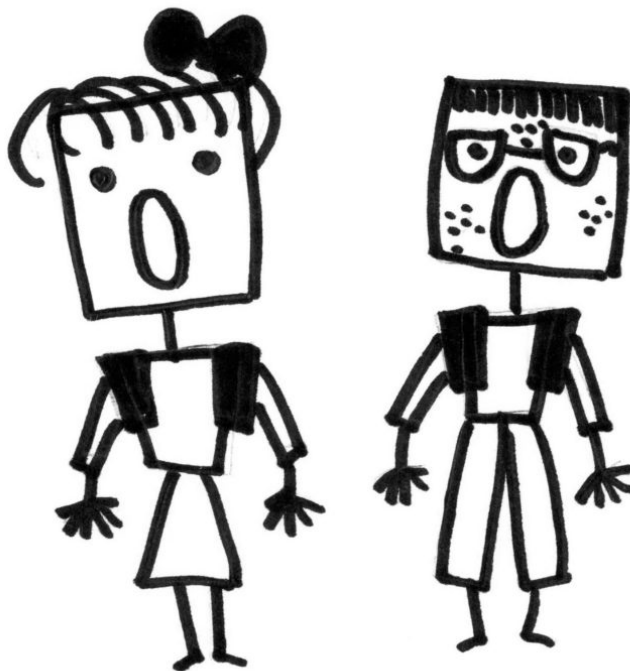
Zuji, zveči, zvoni, zvuči, šumi, grmi, tutnji, huči, to je jezik roda moga!

Pa opet Zuji, zveči, zvoni, zvuči, šumi, grmi, tutnji, huči, to je jezik roda moga!

Trebalo je u jedno poslijepodne nabubati cijelu tu pjesmicu napamet, a ja nikako da se maknem sa *Zuji, zveči, zvoni, zvuči, šumi, grmi, tutnji, huči*. Nakon četvrte riječi više ne znam ide li ječi, huči, zgnječi ili koja druga elementarna nepogoda, a trebalo je još punim odgovorima u bilježnicu odgovoriti na pitanja o rasnom pjesniku vulkanske snage čiju je sliku u čitanci brat ukrasio sunčanim naočalama i jednim *Metallica* na čelenci. Tko bi se uostalom mogao i koncentrirati na domaću zadaću kad je on u sobi do ionako po cijelo poslijepodne samo slušao radio. I to neprijateljski radio, za što sam ga skoro cinkala mami i tati. Premda s nešto šumova, dosta se dobro na našem malom kaziću hvatao radio Glina na

kojem je nakon vijesti o povlačenju Jugoslavenske narodne armije iz vojarni u Hrvatskoj bio glazbeni program za vojnike SAO Krajine.

Svi ti prete Krajino ti uspravno stojiiiiš, celom svetu sada reci da ih se ne bojiiiiš...

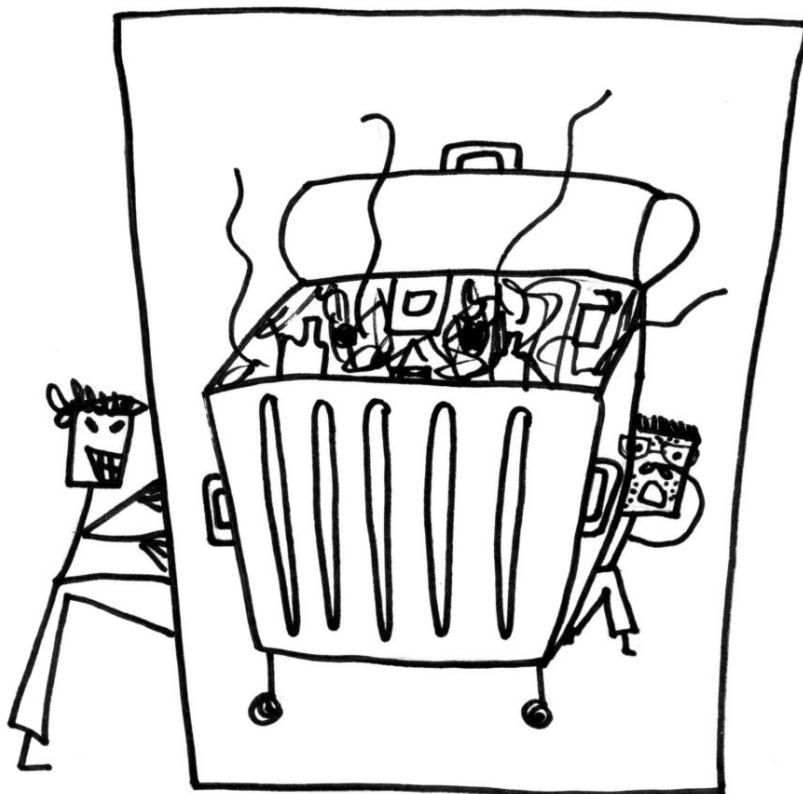
Četnik do četnika junak do junaka ne plaše se boja ni ljutih bitakaaa...

Bez otadžbine na Krfu živeh ja, ali sam ponosno klico živela Srbijaaa...

Nosila ti Drina sto Mudžahedina svaki dan, oj svaki dan oj...

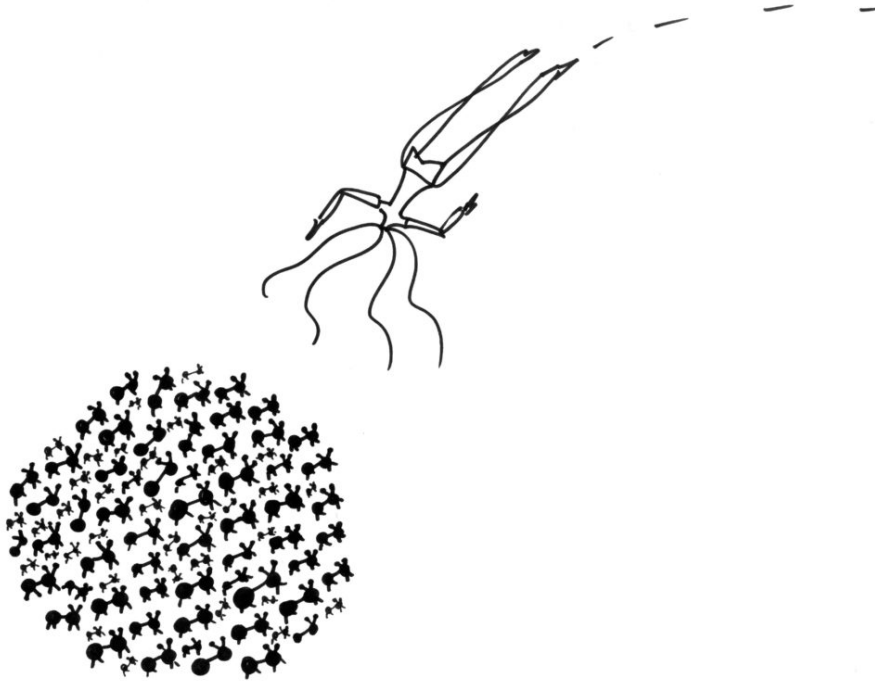
uz stalni pozdrav „Krajina do Tokija!“ šarmantnog spikera. A ostalo je još točno pola sata za memoriranje *Zuji, zveči, zvoni, zvuči* itd. jer je točno u 18h Borna trebao doći po mene, a onda smo trebali ići na probu sa zborom. Borna i ja smo jedini iz zgrade išli na zbor koji je vodio nastavnik Kutnjak u pratnji tamburaškog orkestra. Pripremali smo za Dan škole

priredbu s kojom je situacija bila ima-nema, ovisno o uzbunama. Plus ako si išao na zbor imao si i veliki plus kod Kutnjaka, a to znači ocjena više u glazbenom. A na tom zboru je bilo skroz ok, puno bolje nego u muzičkoj jer, osim što se nije trebalo ništa vježbati doma, nakon probe bi uvijek išli krug iza škole gdje su navečer visjeli svi najzgodniji osmaši (yes!) unutar kojih bi se kao srdelica uz morske pse našao i pokoji četvrtašić.

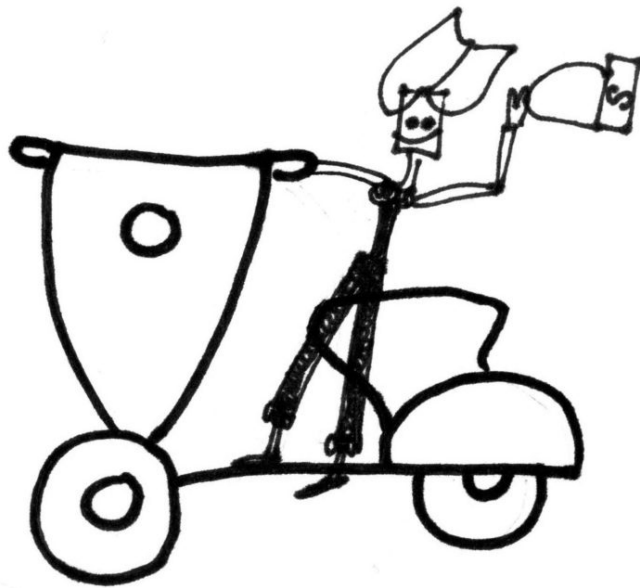
Taj dan sam možda zbog velike zadaće iz hrvatskog imala i opravdan razlog da ne dođem na probu, ali sam ipak otišla jer smo trebali probati nove crvene lajbeke za nastup. Dok sam se tako gombala sa *Zuji, zveči* i dr., na portafon je ko Zvonko Spasić pozvonio Borna. Brat bi se uvijek smijuljio kad bi on pozvonio na portafon ili me tražio na telefon. No, nama curkama iz ulaza Borna je bio najbolji frend i jedini dečko iz Slobošćine za kojeg smo znali da se igra s Barbikama. Bornu, naime, neki drugi dečki iz kvarta nisu voljeli. I to najviše zbog kreštavog glasa i zbog toga što se s nama igrao s Barbikama. Jednom, kad smo se igrali na

kanalizacijskim šahtovima ispred ulaza, dečki iz petnajstice na čelu sa Salihom trčali su prema našem ulazu s ciljem da iscipelare Bornu. Ali mi, curke smo ga spasile tako što smo ga brzo sakrile i zaključale u smetlarnik. Tako je Borna izbjegnuo pogibelji za dlaku. Salih je neko vrijeme ljuto udarao po smetlarniku dok se Borna skrivao iza kontejnera. A onda je Salih u bijesu ishraćkao par mravinjaka koje smo uzgajali kao mali zoološki vrt ispred ulaza i devastirao par Barbi stanova na šahtovima, što bi zadobilo neslućene razmjere da nije došao striček Horvat i sve ih razjurio.

Uz par razrušenih stanova koji su se vrlo brzo mogli ponovno namjestiti, šteta nije bila velika. Jedino je Barbi od Ane P. završila u ishraćkanom mravinjaku, što je bilo ravno tragediji u mravljim razmjerima. Ta su igranja na kanalizacijskim šahtovima nakon tog incidenta postala doista riskantna tako da se otkrivanje podruma u ratu pokazalo kao mnogo sigurnije rješenje što se tiče Borne i Barbika. Ali kad kažem da je Borna bio jedini dečko za kojeg znam da se igrao s Barbikama, moram odmah napomenuti da Borna zapravo nikad nije imao Barbi. Bio je, naime, poznat po svojoj originalnoj *Bubble Bath Skipper* koja je imala tisuću malih kozmetičkih preparata za tuširanje, mirisanje, šamponiranje, feniranje i češljanje te frotirski bade mantil s ugraviranim slovom S i ručnikom koji je često nosila svezanog u mali turban nakon lažnog pranja kose. Ta Skiperica stvarno je bila super i kao

stvorena za Bornu. Nitko nije mogao ni zamisliti Bornu da ima Barbi ili Kena, jer je Skiperica nekako savršeno pristajala njegovom stasu i glasu (osim kreštavog glasa, Borna je nosio debele naočale i imao problema s bubuljicama). A jednog dana mu je teta iz Italije poslala nekakvu vespu za Skiper. Vespa nije bila original Mattel, ali je unatoč tome bila savršena. Mala crvena na baterije s daljinskim upravljanjem.

Kasnije smo u jednoj svađi između Borne i njegovog brata Kreše (koji je živio s Borninim tatom jer su njihovi roditelji bili rastavljeni) doznali da vespa uopće nije bila za Skiper, već je s njom zapravo originalno išao neki talijanski policajac, ali ga je Borna izbacio i na vespu posjeo svoju Skipericu. Nitko ne zna gdje je zapravo završio taj talijanski policajac, ali je navodno imao nevjerojatno malu glavu i bio je u samo sjedećem položaju pa nitko od naših Barbika uopće i nije žalio za tim patuljastim gaborom. Glavno da je tom talijanskom smeću zaplijenjena vespa koja je savršeno pristajala uz Borninu Skiper. A voziti se na vespi s Borninom Skipericom bilo je baš super. Premda se vožnja ponekad znala oteti kontroli pa bi đir znao završiti u maloj prometnoj nesreći negdje tamo u otrovima za štakore na kraju podruma (s koje bi redovito za Dnevnik Hrvatske televizije izvještavao Dr. Kajfeš), Bornina

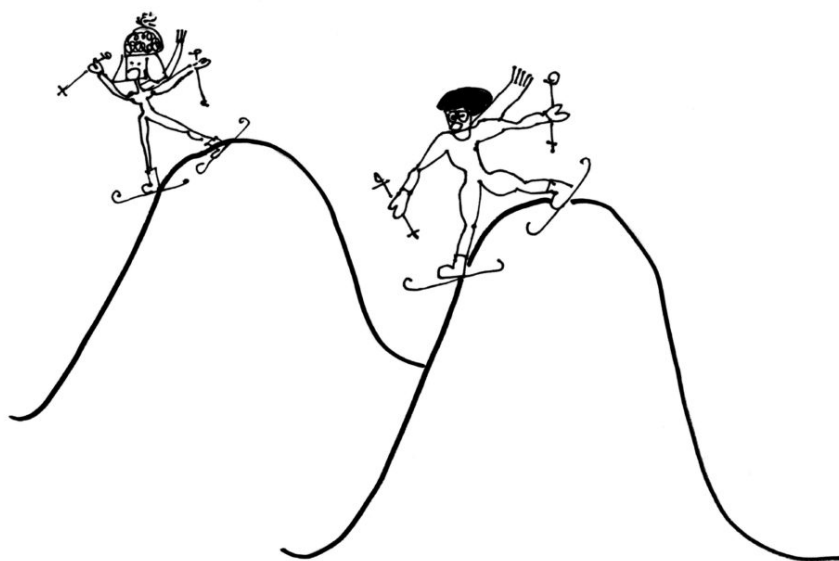
Skiper je većinom odlično vozila tu vespu, zaobilazeći sve dašćice, pljuvačke i mišja govanca kao pravi mali kaskader. Ali iza te fasade malog kaskadera Bornina je Skiper skrivala jednu tajnu. To je, naime, bila tajna nesretne ljubavi prema Doktoru Kajfešu. Otkrilo se to jednom prilikom kad su se igrali samo Borna i Svjetlana kod Svjetlane, ali otkad je to Svjetlana ispričala Dei, ne bi li napravila Kajfeša većom facom u očima Deine Barbi, za to smo uskoro znali svi mi, samo što to pred Bornom nismo pokazivali.

Maloljetna Skiperica i Dr. Kajfeš glumili su tada mali maturalec koji se odvijao na snježnim vrhovima Jahorine. Kajfeš je bio nastavnik tjelesnog i razrednik zamišljenom razredu u kojem je najbolja učenica bila Bornina Skiper. I krenuo je tad taj mali razred prema snježnim vrhuncima razmravljenog stiropora zamišljene Jahorine (na kojima je Kajfeš osim kao razrednik ko fol bio i *Bendable Leg Ken in The Skiing Scene*), a Bornina Skiper i nastavnik Kajfeš već su se počeli zbližavati u restoranu malog vlaka u snijegu. Nastavniče Kajfeš ovo, nastavniče Kajfeš ono... uvlačila mu se u guzicu radi kojeg plusa više (tri plusa za peticu).

A Kajfeš je inače bio poznat po tome da nije mogao odvojiti pogled (zapravo pogled, s obzirom na ono isprano oko) s malih plavih nimfica, ali je kao razrednik morao u tome biti jako diskretan i paziti da ga se ne otkrije kako potajno gleda njihove male cicke koje se njišu lijevo-desno prilikom igranja graničara, odbojke ili optrčavanja igrališta. Jednostavno ga nisu privlačile sredovječne babetine iz zbornice, sve te sijede profesorice hrvatskog, povijesti i matematike koje su nerijetko glumile nesretno očišane stare i prašnjave Barbike. Kako i bi kad je pred sobom imao sve te komadiće piletine i njihova mala sočna seksi tijela? Kajfeš je tad kao razrednik čak imao i nekakvu tobožnju obitelj koja je zapravo samo bila paravan za njegove Skiper sklonosti. No, što se tiče Kajfeša i Skiperica, i Skipericama se također sviđao Kajfeš. Ipak je on kakav-takav razrednik i nastavnik tjelesnog, znao se penjati na uže i preskakati kozlić te je dijelio kakve takve ocjene. Skiperice i nisu imale baš nekog naročitog izbora u polumutirajućim dečkima s bubuljicama iz svog razreda pa su se silom prilika morale okrenuti Kajfešu kao svom idolu koji je ipak donekle bio kakav takav polupravi muškarac. Tako je Bornina Skiper potajno osjećala snažne simpatije za Dr. Kajfeša u ulozi nastavnika tjelesnog i razrednika k tome. To se nekad zna dogoditi štrebericama kakva je bila Bornina Skiper. I da se odmah razumijemo – to nisu bile simpatije između Borne i Svjetlane, već isključivo simpatije između Bornine Skiper i Dr. Kajfeša, točnije nastavnika tjelesnog i razrednika k tome.

Osim u kupeu malog Balkan Barbi expressa, Kajfeš je s Borninom Skipper intenzivno provodio vrijeme i na stiropor skijalištu na kojem su se natjecali po snijegu po uzoru na *Last Christmas I gave you my heart!* kao i u menzi hotela koji s obzirom na budžet razreda i nije baš bio ekskluzivan u odnosu na luksuzno dizajnirane Barbi hotele s prospektića, sve dok trećeg dana malog maturalca Kajfeš nije predložio da se izdvoje od ostatka razreda (što i nije bilo teško s obzirom na to da je cijeli Skipper razred ionako bio zamišljen) i odu na par dana u neki skuplji hotel na saunu i masažu – Kajfeš časti! Znao je da će je tim jeftinim malim trikom pridobiti za svoju stvar jer je Bornina Skipper bila uvijek spremna za demonstriranje svoje *Bubble Bath* opremice. I tako su se dogovorili na recepciji, točno u 20h i 15min. Kao ozbiljniji muškarac i razrednik, Kajfeš je ipak morao odgledati Dnevnik i vidjeti što će biti sa snijegom i ratom na sutrašnji dan. Skipper se u međuvremenu našminkala, naparfimirala imitacijama skupih parfema te nešto ranije pristigla u lobi. I kad je razrednik stigao, krenuli su prema toj sauni i masaži. Ali što se tamo zapravo dogodilo ostala je velika tajna koju nije doznala čak ni Dea koliko se god trudila. Navodno se vratila Svjetlanina mama s posla i Svjetlana je morala pisati zadaću, ali sve u svemu, Bornina se Skipper tad ozbiljno zatreskala u Kajfeša, no on je nešto kasnije navodno shvatio da to sve nema puno smisla. Naposljetku, cijela se stvar mogla raskrinkati, dospjeti u medije, a onda ništa od tjelesnog, a kamoli razredništva za koje mu je ipak išao kakav-takav plus na plaću. A Bornina

je Skiper za to vrijeme sve dublje i dublje padala u sluz čežnje prema svom razredniku i potajno se nadala da će se jednog dana, kad ona položi tu malu maturu, Kajfeš ipak razvesti od svoje tobožnje supruge, a ona će pasti u njegov zagrljaj u kojem će živjeti sretno i zadovoljno do kraja života. Ali do male mature još ima *ohoho* u Barbi vremenu pretočenom u ljudske sate...

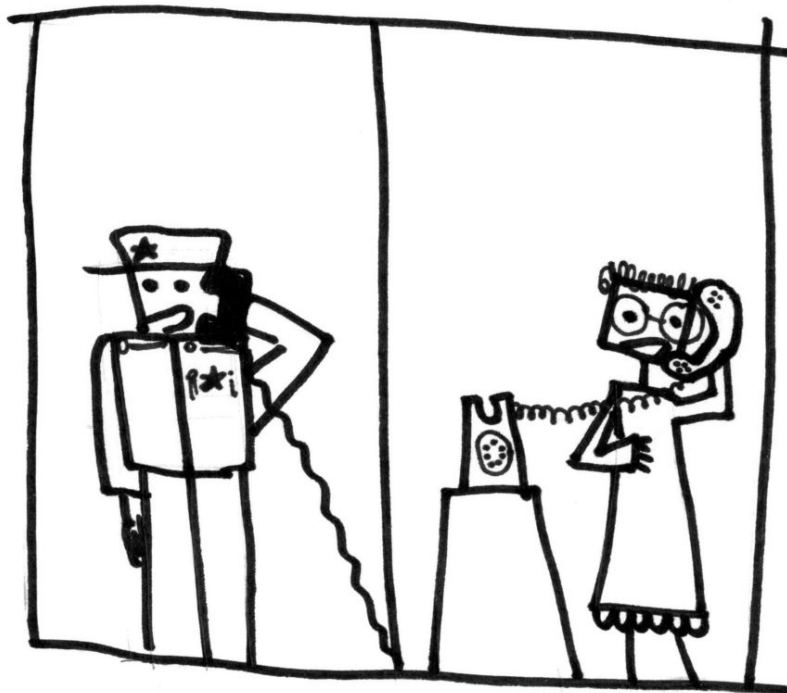

Sve u svemu, tako stoje stvari s Borninom Skipericom. Igrao se s nama Borna često, a još smo on i ja išli i na taj zbor kod Kutnjaka koji nas je nekako posebno zbližio. Za zadnji Bornin ročkas ja sam prva došla i zadnja ostala jer smo Borna i ja do kasno smišljali koreografiju na *Sve bi seke ljubile mornare* od Magazina. I na probi toga dana dobili smo male crvene lajbeke koji se za nastup moraju nositi na bijelu košulju, a nakon toga smo otišli i krug oko škole koji je radi situacije u zemlji ipak bio brz i kratak. Borna je kao pravi frend u taj krug zapravo išao samo zbog mene jer sam ja htjela vidjeti Ivicu Glavinića koji je bio moja simpatija i kojem sam za rođendan poklonila jedan metak, ukravši ga iz bratove kolekcije sakupljenih čahura i druge vojne opreme i zapakiravši ga u malo srce. Večer je prošla mirno,

a trebalo se vratiti i nešto prije doma da još jednom za sutra ponovim *Zuji, zveči, zvoni, zvuči....* Ali kad sam došla doma, dogodilo se nešto strašno. Mama se javila na telefon kad je nazvao nitko drugo nego časnik Jugoslavenske narodne armije i rekao kako je njen sin nedopušteno upao u prostore kasarne Maršal Tito u Travnom, no ne se mora brinuti jer je živ i zdrav i može doći po njega nakon što mu hrvatska policija izradi dosje.

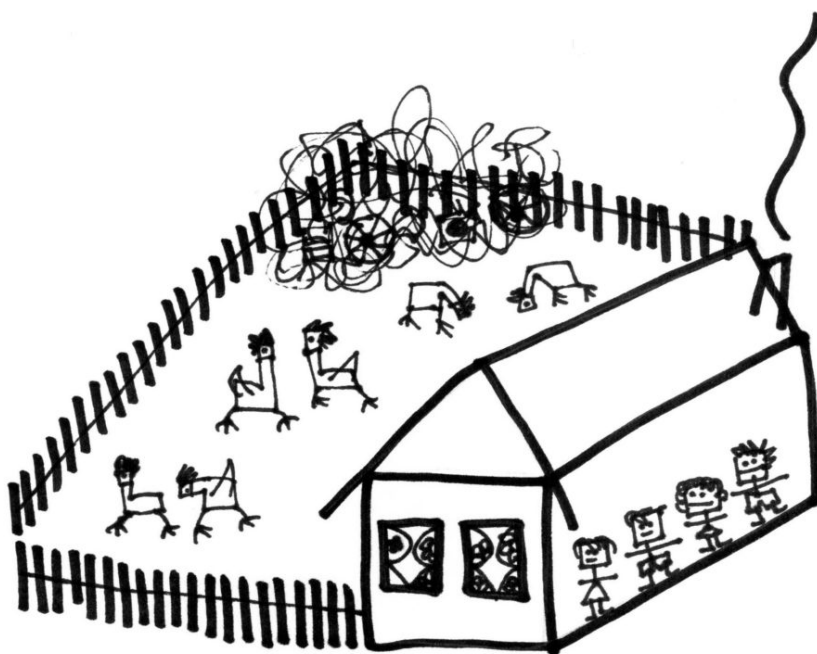
- *Mislio sam da su otišli i samo sam htio skupiti neke metk...!* Bilo je jedino što je brat uspio reći netom prije zaušnice kad su ga roditelji preuzeli iz male barake u blizini Maršalke.

Mama i tata su bili u šoku, brat u turbo kazni, dok je doma još dugo zujao, zvečao, ječao, galamio, zvonio, grmio i gnječio jezik roda moga.

SAKUPLJAČI PERJA

Tih tmurnih i oblačnih dana nekakvoga primirja kada se JNA napokon za ozbač povlačila iz svih kasarni Republike Hrvatske, svi smo marljivo sakupljali perje. Kao rasute perlice neke bižuterijske ogrlice razmili bismo se po sloboštinskim livadama i okolnim ledinama s jasno zacrtanim ciljem koji obično imaju sakupljači perja.

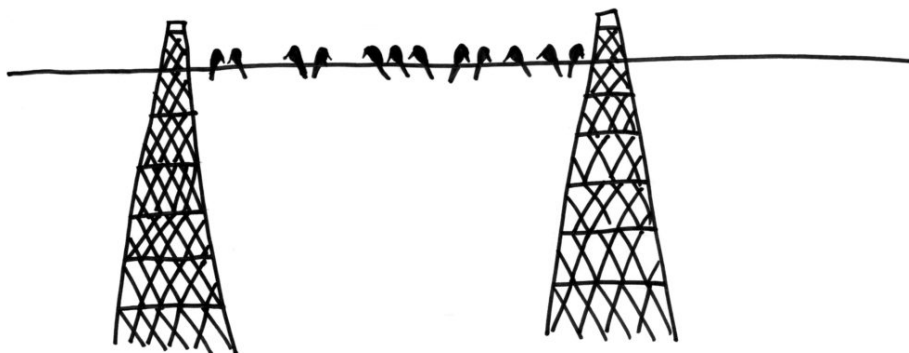

Najviše smo pronalazili ona obična, siva golublja kojih je bilo na svakome koraku. Sakupljali smo ih po betonskim pločnicima oblijepljenim flekama žvakaćih guma, parkiću iza zgrade miniranom pasjim govnama, zidiću s puno opušaka iza debilnice (Centra za rehabilitaciju Novi Zagreb), livadici iza škole prošaranoj svakojakim smećem i pokojom špricom. Česta su bila i ona sasvim crna i velika od vrana koje su bile poredane na žici telegrafskog stupa puste tratine između Sloboštine i Velikogoričke ceste. Uz pokoje šareno perce od papige koje sam znala posve nasilnim putem izmamiti, plašeći je tako da se izbezumljeno zabijala s jednog kraja krletke na drugi, najveći pernati trofeji bila su prošarana kokošja i ona sasvim

bijela guščja. Njih smo, naime, sakupljali u tajnim upadima u dvorište kuće s domaćinstvom peradi, smještenom malo dalje od naše zgrade. Marljive perlice su se u takvim trenucima pretvarale u komandosice koje upadaju u nečiju srpsku kuću.

Premda sam u tim trenucima osjećala nelagodu i strah (što ako iz kuće izađu striček i teta i na nas puste oštrog psa čiji je znak stajao na ulazu), ti nedopušteni upadi bili su jedni od onih uzbudljivih događaja koji su proizvodili trnce u trbuhu. Akcije su bile pomno planirane i izvođene u vrijeme poslijepodnevnog odmora stričeka i tete koji su tad ležali u dubokom snu kao mrtvaci na krevetu iza prozora sa zastorom na cvjetice.

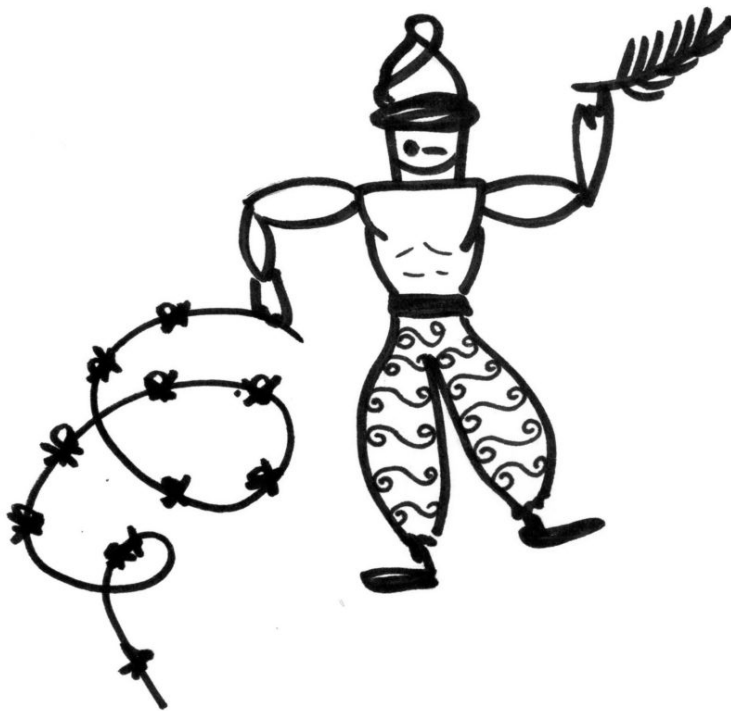

U tim nedopuštenim upadima na tuđi teritorij sudjelovali smo svi osim Sanjice koja je imala traumu od kokošinjaca otkad ju je sestrična Tanja iz Zagorja vrbovala da zakolju kokoš. Sanjica je, naime, tada bila primorana sudjelovati u mučkom činu koji se završio tako da su cure s velikim nazubljenim nožem za kruh u općem pernatom kaosu koki uspjeli do pola odrezati jednu narančastu nogu, a ostalo je morala dokrajčiti ujna. No, ovo nije bio prljav posao sličnoga tipa. Perad je u ovom slučaju bila u potpunosti nedirnuta i sakupljanje se odvijalo bez iti jedne kapljice krvi. Trebalo je samo sakupiti što više otpalih peraca koje smo poslije odnosili bakici s trinajstice na deseti kat.

Ona nas je za to obilato nagrađivala kovanicama, a papirnate novčanice dobivali smo kad bi se u hrpi sivo-crnog perja našlo i pokoje šareno. Uz moj doprinos, šarena su perca stizala i od Tee koja je svoju tigricu perušala po istoj metodi. A bakica je od nas otkupljivala perca kao sirovine za svoju umjetnost. Radila je veliku pernatu pticu u čast dr. Franje Tuđmana te se sudjelovanje u njezinom projektu učinilo kao iznimno povoljna prilika za pojačanje poprilično slabašnog džeparca tih sivih i škrtih dana. No, našim se roditeljima bilo kakav kontakt s ovom neobičnom staricom nikako nije sviđao i nakon što su nas prvi put upozorili na pogubnost ove razmjene dobara po naš tanjušan, ali koliko-toliko stalan i stabilan budžet s njihove strane, akcija za dodatni izvor zarade morala se odvijati u strogoj tajnosti. Što zapravo i nije bilo lako s obzirom na to da smo morali kontaktirati s vrlo aktivnim vanjskim suradnicima. Iako nikada nismo mislili da će se to jednog dana dogoditi, u sakupljanju perja pridružili su nam se naš inače ljuti neprijatelj Salih i Alija koji se nije zvao Alija, već smo tako zvali njega i njegovu braću i sestre koju su se doselili iz Bosne. Alija je znao dobro rukovoditi s peradi koja ga se ne bi tako jako prepala kao svih nas ostalih pri ulasku u dvorište, već bi samo kljuckajući odšetala u smjeru Kviki grica koji bi im on spretno dobacivao. Grupa iz našeg ulaza, u suradnji sa Salihom, za to bi vrijeme što brže nastojala sakupiti što više peraca iz blatnog dvorišta punog prljavštine i stare krame. Dok smo mi sakupljali, Alija je na mjestu zadržavao opasno jato gusaka koje se svaki čas moglo okrenuti protiv nas. No cijeli taj *deal* s percima trebao je ostati neprimjetan nakon upozorenja koje

smo dobili od viših instanci. Šverc-komerc smo dobro kamuflirali igrajući se Barbikama na kanalizacijskim šahtovima ispred ulaza tako da naši roditelji, koji su nas uvijek imali na nišanu, nisu ništa posumnjali. Za vrijeme igre u smjenama smo išli na privremeni rad sa Salihom i Alijom, nakon čega bi se pernati plijen unovčio kod starice čije bi sićušne plave oči zaiskrile od zadovoljstva ispod naboranih duplji koščatog lica.

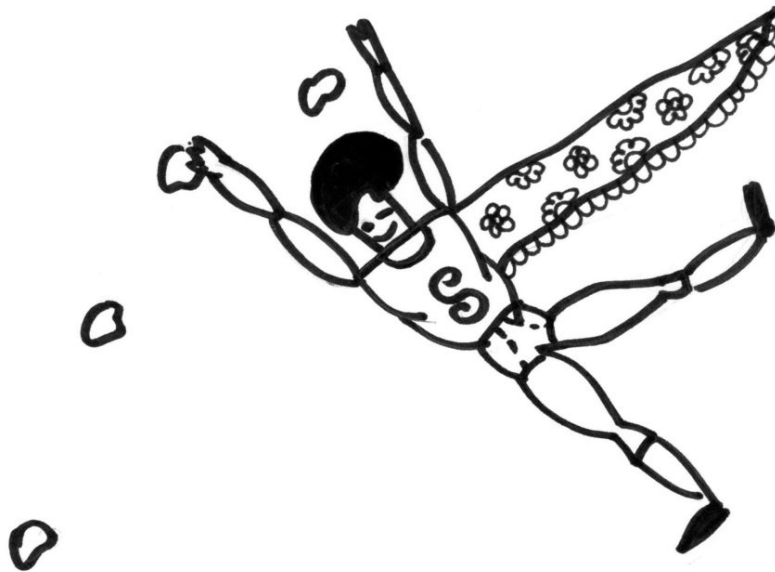

I dok je grupa specijalnih izaslanika bila na tajnom zadatku, na velikom kanalizacijskom šahtu Dr. Kajfeš je pao u svoju uobičajenu ekstazu, ovaj put dodatno pojačanu s obzirom na to da nitko ionako nije shvaćao ozbiljno ovu kvaziigru koja je samo služila kao paravan iza kojeg su se odvijale neke mnogo važnije stvari. Naime, Dr. Kajfeš je naglo obolio od poremećaja svih ličnosti u jednoj, a da stvar bude gora, nitko od postojećih mu nije mogao stručno pomoći s obzirom na to da je on bio jedini doktor s diplomom.

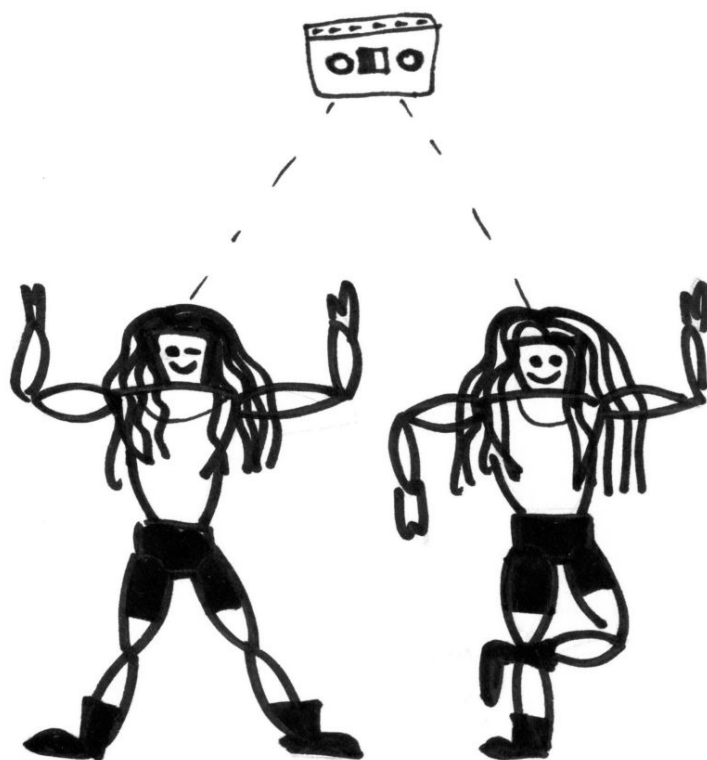

Čas je postajao Bruce Lee i svojim karate pokretima branio Barbi od nevidljivih silovatelja, od kojih je on sam bio jedan od mnogih, čas bi je kao Rudolph Valentino u orijentalnoj odjeći vezao bodljikavom žicom i golicao po tabanima netom sakupljenim percima, čas bi kao Robin Hood pljačkao stanove izaslanika koji su izbivali, zatim u naglom obratu sve pokradeno razbijao kao Jimmy Hendrix sa svojom malom električnom gitarom, da bi već u idućoj sekundi kao Vojišljav Šešelj upao u Barbikin krevet, tepajući joj *Oh, Bavbi svce i Velika Svbiya* na uho. Nije bilo čega nije bio. Poštar Duje što voli vas i štuje, Aca je uvek Aca (od napred i od natraške), Batman, Spiderman, Danko Bananko Bananaman, Tuđman, Branko ratatatira Kockica koji obilazi Barbi partyje i špijunira kontrarevolucionarno ponašanje partijskih dužnosnika i sam uhvaćen u zamku. I to sve u roku od pola minute da bi već u drugoj ko Slobodan Milošević predlagao jednu racionalnu državu nakon čega bi se odmah oformila skupina spontanih demonstiranata koji su vikali *Slobo, Sadame!* s maskiranim

Kajfešom kao vođom demonstranata. Sloba bi onda mutirao u Supermana Srbina Kajfeša i u pretijesnom Skiperičinom aerobic trikou s Barbikinim omiljenim stolnjakom na leđima bombardirao demonstrante bombama napravljenima od kamenčića zaglavljenih u kanalizacijskom šahtu.

Za to vrijeme Kajfešova osobnog pakla, iz kojeg su izbijale najmračnije strane njegove ličnosti maskirane u poznate osobe i junake, jedna je grupa specijalnih izaslanika krenula u isporuku netom sakupljenog perja. Ovaj put sam i ja bila u delegaciji koja se liftom uspinjala na deseti kat na kojem su nas čekala odškrinuta vrata maloga stana.

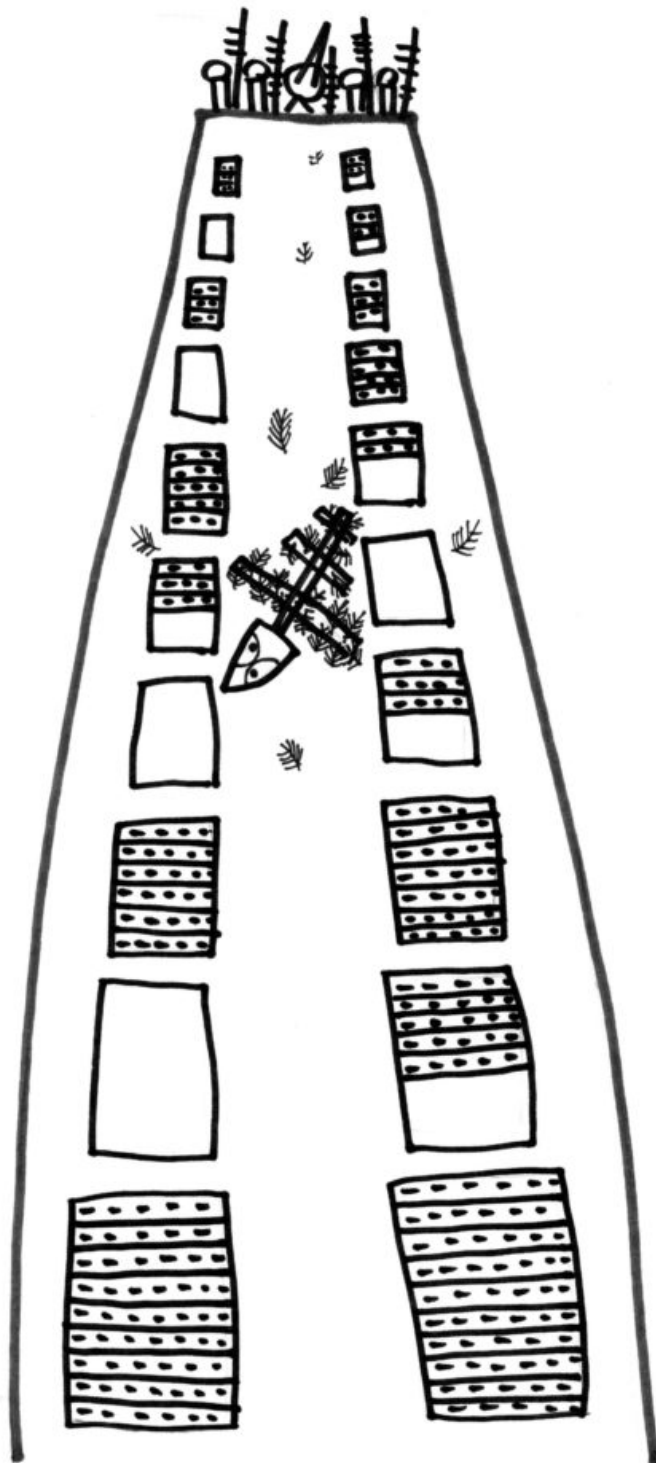
U stanu iz kojeg se širio poprilično neugodan miris, nimalo sličan lažnim poznatim parfemima iz Konjščinske koji su bili totalni hit, čekala nas je naborana starica. Bila je zadubljena u maketu velikog ptičjeg skeleta na kojem su bila nalijepljena perca. Stan ove čudne gospođe, osim goblenima svakojakih prizora, bio je ispunjen i raznoraznim prepariranim pticama koje su bile postavljene oko fotelje presvučene tamno zelenim baršunom. Rekla nam je kako su to lovački trofeji njezina muža koji je nekoć davno bio poznati lovac, a onda je za vrijeme komunizma završio u nekoj od mnogobrojnih jama s neidentificiranim žrtvama koje su se poslije pretvorile u iskopane kosture. Dok bi pričala o svome pokojnome suprugu, staricu bi uvijek zahvatilo neko sjetno raspoloženje kada bi njezine sitne plave oči postale vodeno same. A u cijelome kvartu i okolici zapravo nije bilo usamljenije osobe od naše bakice koju su svi nazivali ludom vješticom koje se treba kloniti. Mi djeca zapravo smo joj bili jedini prijatelji, iako nam je najdraži dio našeg prijateljstva bio kad bi nam ona dala sitniš, među kojim su se taj put našle i dvije papirnate novčanice, zbog

nekoliko prošaranih perca, nakon čega su i svima nama porasla perja pa smo odmah otišli u dućkas i kupili si namirnice za pravu malu gozbu. 7 Gringa s okusom borovnice, 10 Bazooki, 5 malih Kinderladica i 5 Yupi sokića na slamku namjeravali smo odmah smazati na šahtovima. Jupi! Druga tura sakupljača je za to vrijeme donijela novu pošiljku perja pa smo svi skupa napravili piknik pauzu na kanalizaciji. Svi osim Kajfeša kojemu se ovaj put u osobnoj drami pridružio i Ken od Ane M., čime je ova osobna drama neslućenih razmjera postala dvosobna. Njih dva su sad zajednički patili od teške psihičke bolesti kojoj se ne zna uzroka ni lijeka pa su čas bili Mili Vanili i usklađenim plesnim koracima pjevali na *playback*, čas Poroci Miamijsa u kojima je Kajfeš bio crni porok, čas majstori iz *A je to*, upropaštavajući već ionako porazbijane i pokradene stanove, čas Mladić i Karadžić u pokolju plastičnih civila, čas Lolek i Bolek kao sportaši na Olimpijadi u Češkoj...

I kako nije bilo nikakvog načina da se zaustavi ovo poduplano ludilo na velikom kanalizacijskom šahtu, oformljena je nova delegacija specijalnih izaslanika u kojoj su u disciplinske svrhe obavezno morale biti uvrštene Svjetlana i Ana M., a ja sam im se morala pridružiti kao nepristran promatrač u besprijeckorno Ariel bijelom. Kajfeš i Anin Ken su se nakon ovog naređenja strmoglavili na kanalizacijski šaht te naglo utihnuli. Kad su oba pala,

nas tri smo krenule prema kokošinjcima iako se nebo sve više mrčilo i bilo je pitanje trenutka kad će nas sve skupa oluja omesti u našoj akciji „Perje“. U općem sivilu, kao guske u magli, kretale smo se u pravcu malog seoskog gospodarstva da bismo nakon nešto prijeđena puta iz drugoga smjera ugledale Saliha i Aliju koji su pod pritiskom gušćeg jata trčali u našem smjeru. U podlozi grmljavine i sivila, gonjeni pomahnitalim bijelim jatima, kao neki čudni maratonci, svi skupa smo hrlili natrag prema zgradi s čijeg se desetog kata strmoglavljavao pernati skelet velike ptičurine.

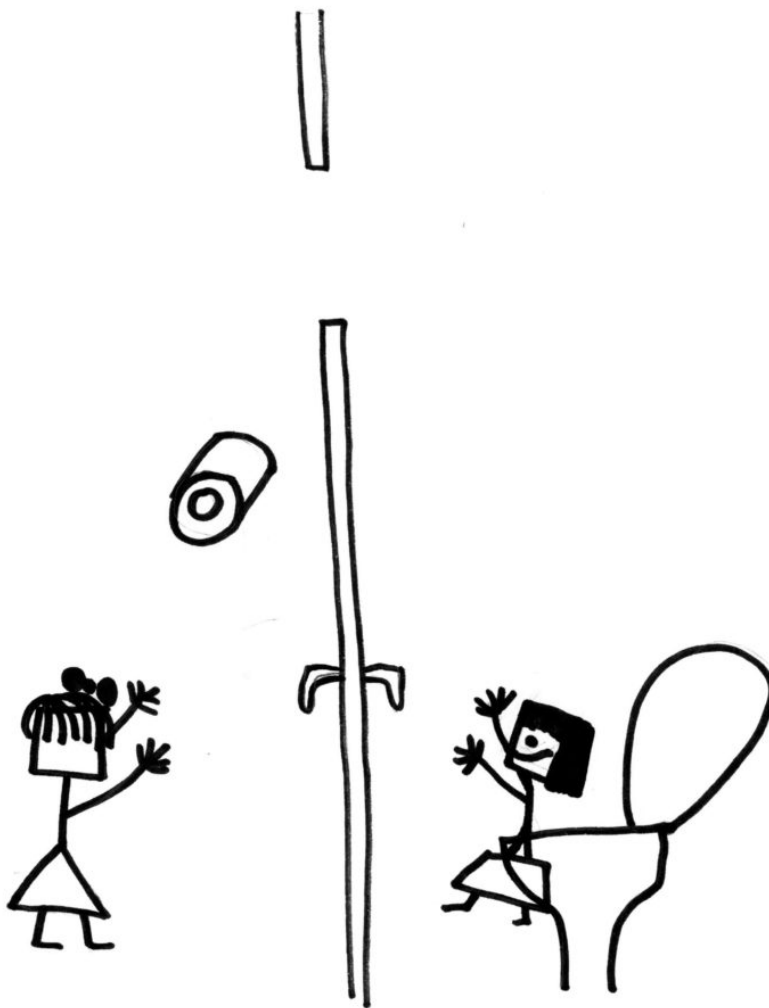

IZLET U TRAVNO

U trenutku kad je Kajfeš iz sveg glasa u pratnji gitare pjevao *24 mila baci* ispod balkona moje Barbi, Svjetlani je došla nenadana sila na wc. Bio je to prizor iz naše igre *Roman Holiday Barbie* koju smo smislile po uzoru na istoimenu sliku iz prospektića. Za scenografiju nam je trebala samo jedna razglednica iz Rima i puno robice koju će Barbi presvlačiti svake sekunde na tom romantičnom putovanju po talijanskoj prijestolnici. Ispred slike rimskog Koloseja na čijoj je pozadini pisalo „U Rimu je jako lijepo. Vole te mama i tata.“ znali su moja Barbi i Dr. Kajfeš satima šetati ruku pod ruku, uživati u pizzi i lasagnama, voziti se na zamišljenoj vespi preko dana ili uvečer u kočiji koju vuku dva zamišljena dobro iščešljana Barbi vranca s ljubičastim ukosnicama i ružičastim pletenicama.

Bio je to omiljeni scenarij igre između mene i Svjetlane kad se druge cure i Borna nisu igrali s nama. Igrale smo se tako u mojoj sobi dok su brat i njegovi prijatelji bili u njegovoj iz koje je sve smrdjelo na tenisice i znoj. I u trenutku dok sam Svjetlani kroz otvor na vratima wc-a bacala rolu klozet papira kojeg je baš u tom trenutku ponestalo, *Roman Holiday Barbie* se intervencijom brata i njegovih prijatelja iznenadno pretvorio u *Barbie Nudist Camp* u samom centru Rima!

Kako bismo izbjegle daljnje sukobe, odlučile smo se premjestiti u podrum i tamo nastaviti naš talijanski medeni mjesec, ali u podrumu je brat od Ane P. sa svojim dečkima upravo

imao paravojnu vježbu. Dečki su trčali podrumom i mutirajućim glasovima ponavljali za Aninim bratom:

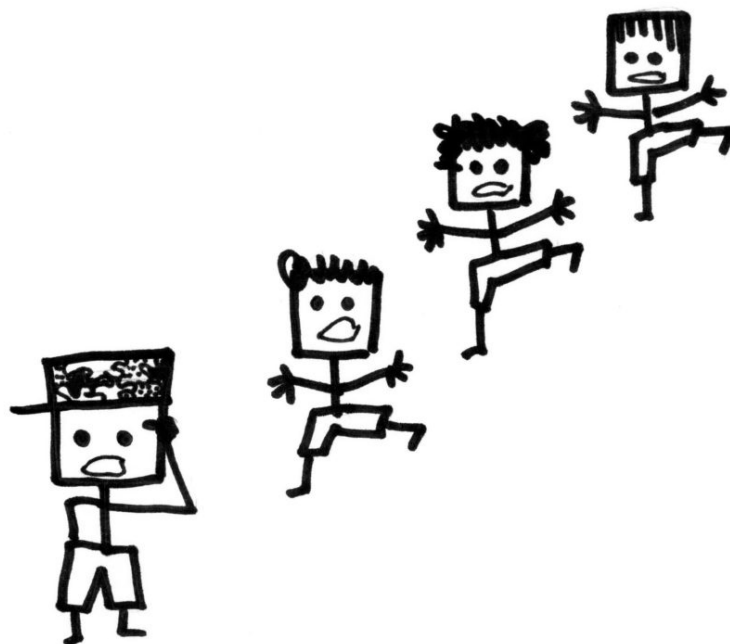
- *Sru-šit će-mo JNA!*

- *Sru-šit će-mo JNA!*

- *Pa-st će SA-O Kra-ji-na!*

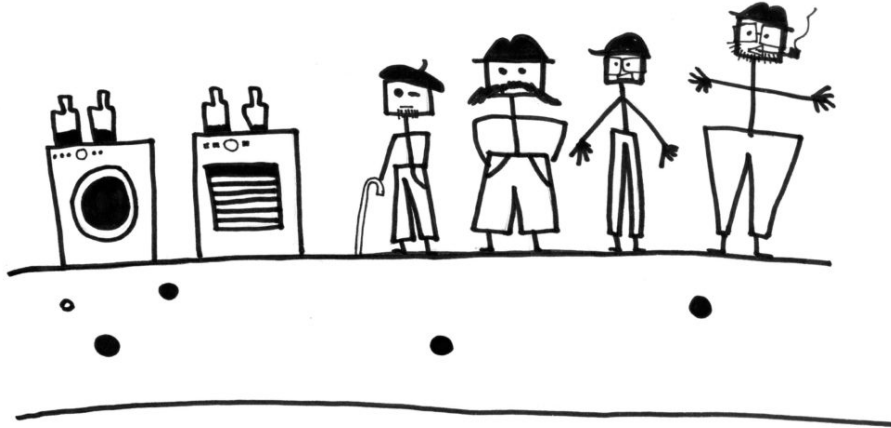
- *Pa-st će SA-O Kra-ji-na!,*

nakon čega smo odmah otišle iz podruma u parkić iza zgrade kako se nudistički kamp ne bi pretvorio u vojni logor okružen bodljikavom žicom. Iza zgrade su moja Barbi i Kajfeš napokon u miru zaplesali na jedan od mnogobrojnih sentiša Erosa Ramazzotija.

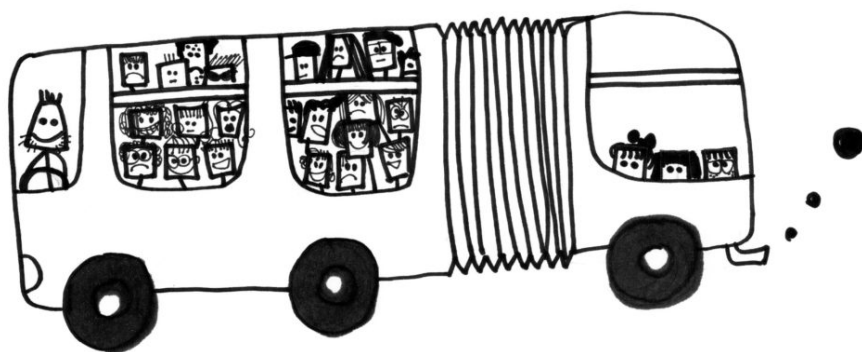

No ni taj trenutak nije potrajao previše dugo jer ga je vrlo brzo prekinula Svjetlanina mama

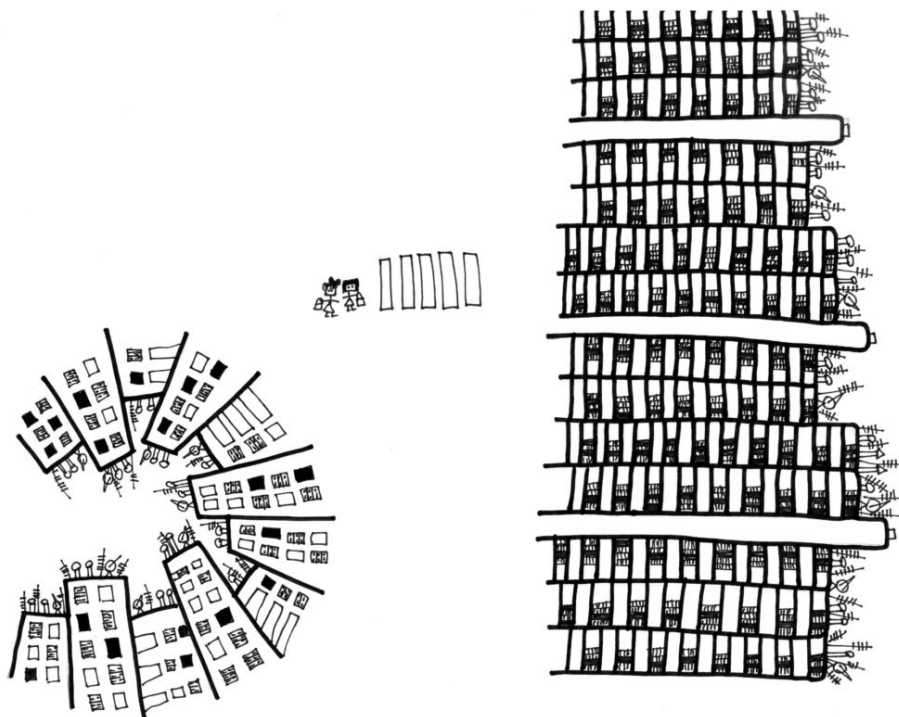
s balkona i naredila Svjetlani da ode po tatu na bočalište u Travo i kaže mu neka smjesta dođe doma, što je isto naredila i Svjetlani jer baš nije bilo sigurno u to ratno doba vrludati okolo iako je Travno nakon konačnog odlaska JNA iz Maršalke postalo znatno sigurnije.

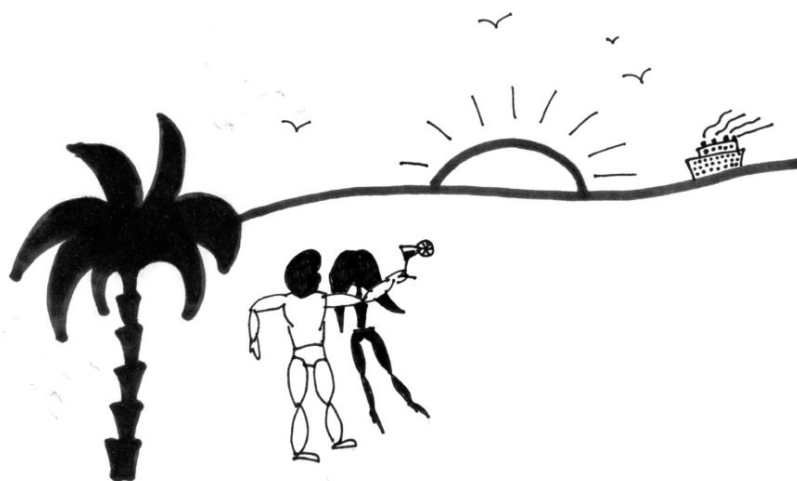
Ja sam joj, naravno, kao odana prijateljica pravila društvo na tom putu na koji smo se uputile s Barbi stvarima. Napuštale smo Sloboštinu polako, ali sigurno, i nakon prijeđenog parkića, parkirališta i brda za sanjkanje našle smo se na velikom raskršću koji dijeli Sloboštinu, Travno i Dugave. Automobili su jurili, a mi smo bile uzbuđene jer se u to vrijeme nije smjelo ići izvan Sloboštine i okolnih livada, a kamoli sami preći to veliko i opasno raskršće. Nekad smo znali ući na predzadnjoj i izaći na zadnjoj stanici sloboštinskog autobusa, u pratnji odraslih posjetiti neku od lokalnih knjižnica u susjednim kvartovima, i to je bio vrhunac naših putničkih iskustava.

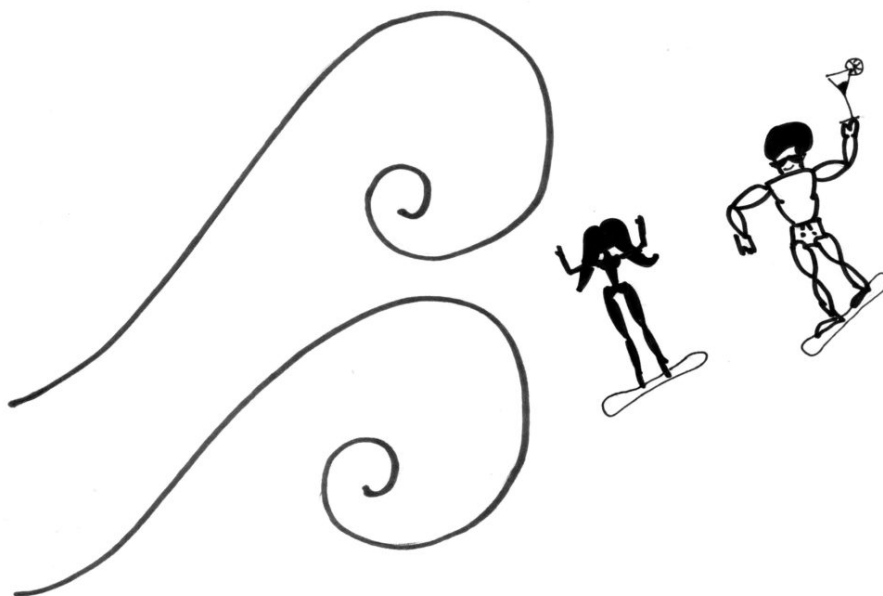
Ovaj nam se samostalni odlazak u Travno, i to u ovako nesigurnim vremenima, tako činio kao pravi izlet, doduše ipak ne toliko važan kao izlet u Pionirski Grad koji su u međuvremenu ukinuli. Kao dva Hobita prelazili smo veliko raskršće i osvrnuli se prema Slobostini čije su nam se zgrade položene u krug sad činile kao dubrovačke zidine, a dvije zgrade Mamutice kojima smo išle u susret kao veliki kruzeri. I vrlo brzo nakon što smo stupile na teritorij Travnog, na velikoj ravnici u podnožju Mamutice, u blizini vrtova i malih polja rasprostiralo se boćalište na kojem je boćao Svjetlanin tata sa svojim prijateljima na raznim narječjima.

Kad smo stigle, odmah je odložio pivu na stari špaher koji je uz stare frižidere i veš mašine služio kao solidni komad namještaja te nam veselo došao u susret. Kad mu je Svjetlana prenijela maminu poruku, on nam je dao za sladoled, rekao da malo prošećemo i kažemo mami kako ga nismo vidjele na bočalištu s pivom. Sretne što imamo za sladoled, uputile smo se prema Mamutici i vrlo brzo stigle na njezin plato na kojem je bio mali dućan, knjižnica, prostorije Mjesne zajednice Travno s vrećama pijeska ispred prozora, trafika, trikotaža *Zeko* i velike betonske nosnice kao otvori za parkiralište u podnožju zgrada. U dućkasu smo si kupile dvije *Snjeguljice* i krenule u obilazak platoa na kojem su se neka druga djeca igrala škole, graničara i na gumi-gumi. No, ono što je i meni i Svjetlani isti tren usmjerilo pažnju bila je šarena gomila na malom brdu iza platoa. Bacile smo do kosti polizane *Snjeguljice* i krenule prema malom brdu na kojem su se tri cure igrale s *Barbikama*. Tako smo se vođeni prstom sudbine i avanture s našim *Barbi* stvarima nasukali na to otočno brdo, premda je jedini otok na koji se *Barbi* može nasukati zapravo *Manhattan*. A tamo nas je dočekao do sad još neviđeni prizor. Jedna cura je u rukama držala pravu pravcatu crnu *Barbi*!

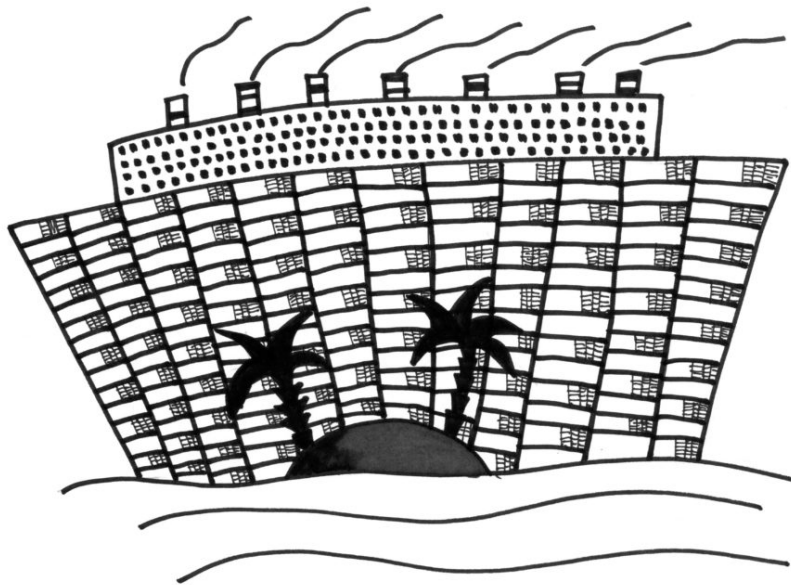
Crnu Barbi smo do sada viđali samo u prospektiću kao verziju bijele Barbi u obliku male sličice uz njezinu veliku sliku ili kao njezinu dobru prijateljicu. Jer, iako svi baš ne mogu biti kao Barbi, barem mogu biti njezini dobri prijatelji. Dok su se ostale dvije cure sa svojim bijelim Barbikama u rukama pomalo mrštile na naš dolazak, crna domorotkinja nam je izrazila srdačnu dobrodošlicu na zelenom otočju u blizini Mamutice. Sva sreća, imali smo svoje stvari sa sobom i odmah smo se mogle uključiti u igru. Bile smo očarane svim tim stvarčicama koje nismo gledale svakodnevno, a posebno crnom Barbi koju nikad prije nismo imale prilike vidjeti uživo, a kamoli držati u rukama. Crna Barbi je bila ista kao i bijela, samo crna. Cura s brda imala je *The United Colors of Benetton Shopping Teresu* koju joj je poslala rodbina iz Australije jer je već imala osam bijelih Barbika. Teresa je imala svu original robicu iz Benettona koja joj je svojim žarkim koloritom dobro pristajala uz taman ten. Ostale dvije su imale *Superstar Festival Barbie* i *Fashion Play Barbie* s puno originalne *easy to dress* i *easy to undress* robice. Sve tri su htjele odmah vidjeti kakve su naše stvari, a da se ne prepadnu Kajfeša, prvo smo im pokazale moju *Chrystal Barbie*, koja je oduševila sve prisutne svojom svečanom svjetlucavom haljinicom. Potom je iz vrećice na svjetlo dana izašao Dr. Kajfeš kojemu ni tisuću svjetlucavih smokinga ne bi uspjelo popraviti prvi dojam. Vidjelo se odmah da je riječ o jednom prilično ružnom lažnom Kenu, ali cure iz Travnog nisu imale izbora i morale su ga prihvatiti kakav je, takav je. No, ubrzo je u igri Kajfeš pokazao svoje druge kvalitete.

Ponašao se neobično džentlmenski prema svim Barbikama, s osobitom naklonošću prema crnoj Teresi. Oh da, bio je on pravi šarmer. Šarmer i skitnica. On i Teresa znali su tako satima surfati na polizanim Ledo štapićima, prkoseći velikim valovima pristiglima iz pravca Mamutice. Vrijeme su uglavnom provodili u malom *cocktail* baru ispod slamnatih palmica. Kajfeš joj je mazao već ionako preplanula ramena posebnim UV faktorima i masirao stopala koja su od tih silnih visokih peta zadobila teške bolove i anatomske izgled kao da vječno stoje na prstima. Zatim bi je iz dragosti zakopao i otkopao u pijesku (zapravo zemljici na brdu) po kojem bi onda zajednički šetali u zalaz sunca kao dvije tamne siluete suprotnog spola na ružičasto-narančastoj pozadini, ostavljajući tragove u plicaku dok su im valovi u obliku srca oplakivali stopala. Za to vrijeme moja i ostale dvije Barbi su se bez prestanka mahnito presvlačile, uživajući u kombinacijama koje nisu bile njihove, kao i u ostalim Travnositnicama. A između Tereze i Kajfeša stvar je očigledno išla u vrlo poznatom smjeru, iako je prije svega nepunih sat vremena u Rimu mojoj Barbiki obećavao ta ista brda i doline, pjevajući joj insijeme junajt junajt jurop i druge kancone ravno u uho. I zaista, Kajfeš je jednog pjeskovitog ružičastog zalaska ispod zamišljenih palmica zaprosio Teresu i priznao joj da je sa svojom surf daskom prešao *all the way from* Pacifik to Travno i da nigdje još nije vidio takve ljepotice. I dok se vjenčanje imalo dogoditi vrlo spontano u hotelu Ananas na malom tirkiznom otoku, sudbinu je tragično izmijenila sirena za zračnu opasnost na čiji smo zvuk ekspresno spremale svoje stvari i opraštale se bez pozdrava. Cure s brda su otrčale

negdje prema skloništu svoje zgrade, a Svjetlana i ja smo hitale prema zidinama Slobostine, u naše katakombe. Kad je sve prošlo, prepričavale smo ovu Travno avanturu danima.

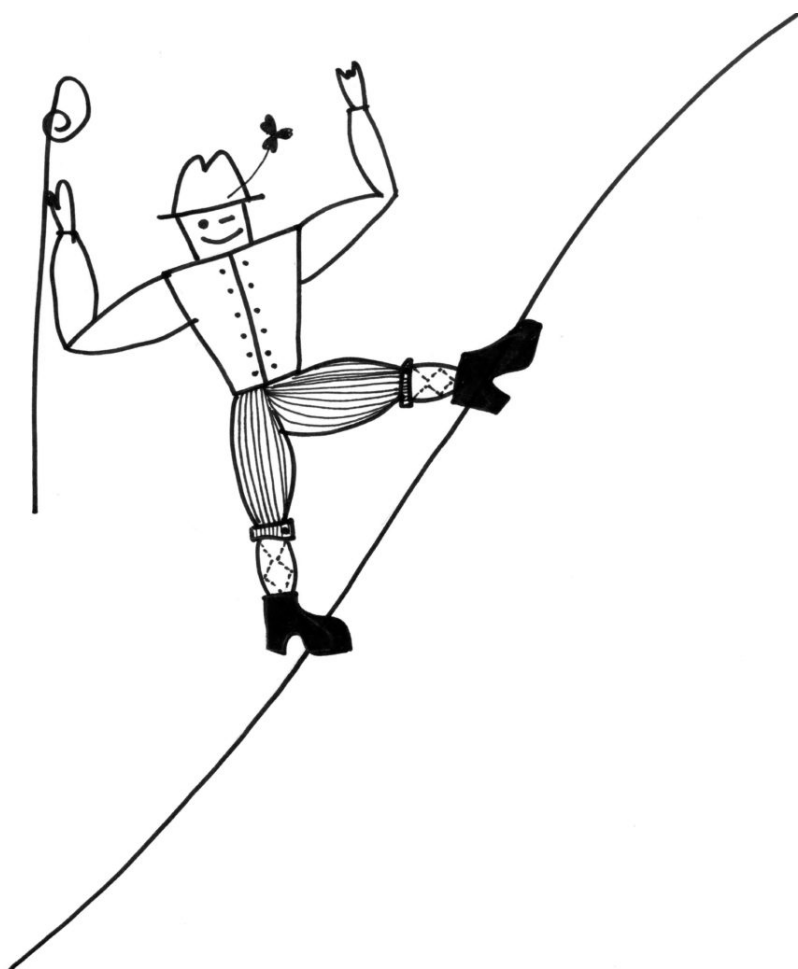
Za to je vrijeme crna Teresa čeznutljivo gledala prema pučini u smjeru platoa Mamutice ne bi li s velikim valovima slučajno dosurfao i Kajfeš te ispunio svoje obećanje izrečeno jednog ružičasto tropskog zalaska sunca na usamljenom otoku arhipelaga egzotične Mamutice. Ali to se, naravno, nikada nije dogodilo.

EX PIONIRI

- *Ima li još puno Papa Štrumf?* - svako malo zapitkivale su Kajfeša izmoždene Barbike, Ken od Ane M. i Bornina Skiper.

- *Ima!* - odgovorio je vidno iziritirani Kajfeš koji je sve do sada kao mudri pastir strpljivo vodio stado Barbika po osunčanim obroncima zemljanih hrpica, iako nije bio nikakav papa. Nakon nekoliko kišnih dana kasne jeseni, opet je zasjalo sunce što nas je sve izmamilo na izrovani dio ničije zemlje između Sloboštine i Sopota, iako je rizik od uzbuna bio pa popriličan. Puno malih brežuljaka i neutabanih puteljaka i stazica bilo je naše omiljeno prirodno stanište ukoliko se nismo igrali na civilizacijskom dijelu naselja. Taj dio, neobilježen kanalizacijskim šahtovima, bio je ujedno i omiljeno sastajalište sve druge djece iz kvarta na kojem smo se međusobno ispreplitali kao u nekom velikom mravinjaku. Kajfeš je bio na čelu male planinarske kolone koja se pentrala prema nekom Barbi Japetiću u taj suncem obasjan dan kada se činilo kao da je rat napokon gotov. No, rat se i dalje vodio, samo što se pritajio u ovim dijelovima lijepe naše.

Na tom napornom usponu, svi su na jedvite jade pratili Kajfešov tempo koji je, usput rečeno, jedini bio prigodno odjeven i koji je jedini imao kakvu takvu kondiciju. Ostale Barbike u svojim svečanim haljinicama i štiklicama, Ken - kicoš od Ane M. i Bornina Skiper kaskali su za Kajfešom u gojzericama i planinarskim hlačicama, a koji je usput jodlao. Neadekvatna oprema ostalih članova planinarskog društva uvelike je otežavala uspon na vrh s kojeg se zemlja trusila u iznenadnim Barbi lavinama. Srećom, ja sam imala starke, a ne crvene otvorene seksi klompice na Papa Štrumfa zbog kojih sam ucjenjivala mamu na sve moguće načine ne bi li mi ih možda i kupila. Kad je Kajfeš iznenadno uzviknuo *Gablec!* svima je još jače zasjalo sunce i premorena planinarska družina sjela je na konačište, udaljeno svega nekoliko centimetara od planinskog vrha. Kao u stara vremena, svi su se okupili u krug i blagovali malu gumenu pečenku iz nekog neoriginalnog seta za male domaćice dok su ostatkom ničije zemlje tumarali brojni igrači lovice, skrivača, Crvene Marice 1, 2, 3, lopova i pandura i raznorazni sumnjivi izletnici. S tog uzvišenog mjesta pucao je pogled na ostale

brežuljke s kojih se isto tako trusila zemlja i po kojima je još bilo svakakvoga smeća što je iz ove udaljenosti nalikovalo na spaljena Štrumfova sela bratstva i jedinstva.

- *Upeklo je sunce i dan je ko stvoren za plažu!* - komentirala je Sanjičina Barbi.

- *Da, a mi se moramo pentrati po nekakvim bregima!* - nadovezao se Ken od Ane M., prostrijelivši Kajfeša ljutitim pogledom. Iako su se formalno pomirili i u mnogobrojnim situacijama čak i bili ortaci, antagonizam između ova dva Barbi mužjaka zapravo nikada nije potpuno nestao. Kajfešov ego nije mogao podnijeti gubitak Deine Barbi u naručju drugoga. A to je sve Kena od Ane M. ispunjalo zadovoljstvom dominantnijeg. Deina Barbi je pri tom igrala prljavu igru *Ti dam ti dam ti dam* Štrumfete-kokete u kojoj je zadržala unosnijeg, a na tihoj vatrici pekla dekintiranog Kena. I sve je tako visjelo na rubu incidenta.

- *Joj kak nam je bilo super na medenom mjesecu, jel da honey-bunny?* - ubacila se Deina Barbi i tim pitanjem samo posula sol na Kajfeševu nezacijeljenu ranu.

- *Da, da, srčko!* - glasom zaljubljenog tupana i hrpom poljubaca na to je uzvraćao Anin Ken.

- *Jesi na medenom dobila taj prekrasan čokoladni ten?* - ulizivala se Teina Barbi Deinoj.

- *Da! Da! Bili smo ti po cijeli dan na plaži, da znaš kak je bilo super! Sve je bilo puno! Sad su ti Bahami jako u modi. I baš za ta bračna putovanja, ne. Po cijeli dan sam ležiš na suncu i piješ koktele, onda se opet sunčaš i okrećeš ko na ražnju da ravnomjerno pocrniš i praznog mozga buljiš prema suncu sa sunčanim naočalama, ne?...- ne mogavši organizirati bujicu dojmova brzala je Deina Barbi.*

- *Joj, ja bi tak na more!* - s čežnjom je izustila Sanjičina Barbi.

- *Sad idemo u planine jer tamo nema zime!* - pokušala je opravdati smisao Kajfešovog planinarskog društva Bornina Skiper.

- *Ojdada ojda ojdaoida da da!* - javio se od jada odnekud i Kajfeš.

- *Da, ali mislim da se nemre usporediti pentranje po bregima i izležavanje na plaži po kojoj su sami nauljeni bikiniji, sladoled i, limunade* - da se ne zaboravi, priopćio je Anin Ken.

- *Misliš, dakako, na MOJ bikini honey bunny?* - reagirala je na bikini u množini Deina Barbi.

- *Pak se razme, mačko! Reci, ko ti je bio najbolji mužić na Bahamima?* - ljigavo se izvlačio.

- *Oh, da! Da sam znate kak me iznenadil! Za prvo pokazivanje na plaži kupil mi je kompletić Day in the Sun iz Movie Star Collection. Tak sam bila hepi...* - Kajfešu se taj dan njihovog honeymoona itekako usjekao u pamćenje jer u trenutku kad je ona dobila taj kompletić, on je nastojao privući njezinu pozornost kao utopljenik koji besvjesno pluta tirkiznim plićakom i pokazuje posljednje trzaje života. A sve to se baš i nije dojmilo novopečenih i suncem zapečenih supružnika.

- *A kad smo večerali raznobojne školjke u jednom restoranu uz plažu, on je naručil da violinist dođe posebno do našeg stola i znate kaj je odsviral sam za mene?*

- *Kalifornija, to je bio njen san!* - u duetu su otpjevali Deina Barbi i Ken od Ane M., usput se i poljubili dok je u Kajfešovoj glavi odsviralo *Lipe cvatu, sve je isto ko i lani heeej...*, ali se brzo uspio skulirati i predložiti:

- *Heeej društvo, ajmo nazdraviti jednim koktelom!*

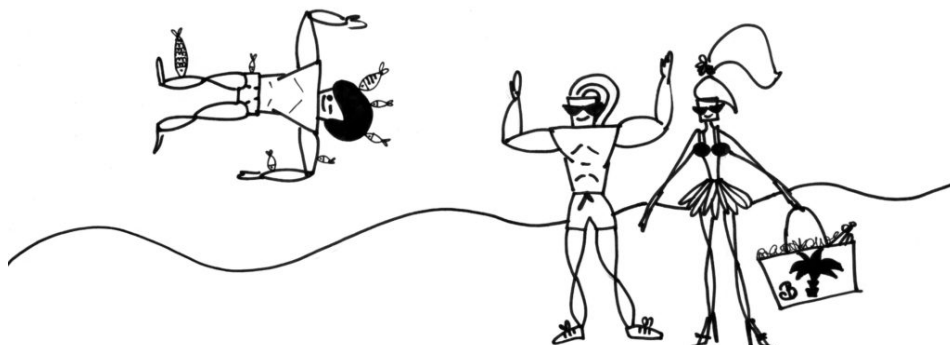
- *Super ideja!* - napokon su se oglasile moja Barbi i Barbi od Ane P.

- *Joj, kak smo mi fine koktele pili na Bahamima!*

- *Jer, draga, ti ne zaslužuješ nikakav bučkuriš, ne.*

- *Cmok!*

Tim cmokom još jače se zabilo šilo u Kajfeševo srce što nije promaklo Borninoj Skiper koja je cijelo vrijeme strpljivo čekala da joj napokon narastu cice pa da pridobije Kajfeša za svoju stvar.

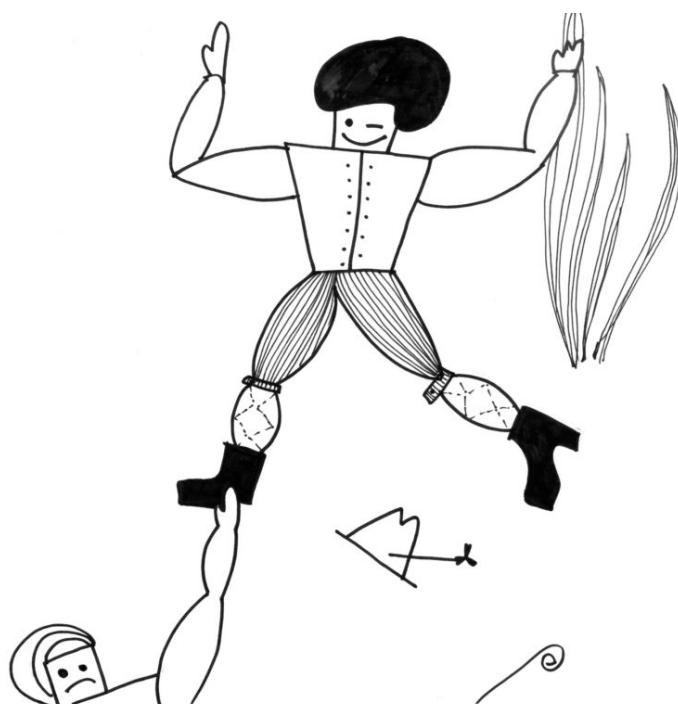

- Hej golupčići, umjesto što se ljubite u grmu, bolje bi vam bilo da se malo kucnete s nama! - viknula je Teina Barbi i škljocnula zaljubljeni par malom kamericom.

- Da, mi ovdje već cugamo i neće vam baš puno toga ostati! - zaurlao je Kajfeš.

Onda je Ken od Ane M. uzeo Deinu Barbi u naručje i prenio je do skupine s koktelima i klopom. Čapuno je usput komad mesa, dok je Kajfeš žalio što mu umjesto gumene pečenke nije podvalio umjetno govno koje je Svjetlana dobila u nekoj *Superblef* kolekciji. No, praveći se da je sve u savršenom redu, on je svima točio koktele iz izletničke termosice, čak i Kenu od Ane M., premda je Molotovljev koktel bio jedini koktel koji bi mu tog trenutka natočio. I kad je došlo na red da se kucnu, Ken od Ane M. je ko fol slučajno prolio sadržaj čašice po Kajfešu, na što mu se ovaj izbeljio kao plastična figurica u kojoj su pohranjeni PEZ bomboni.

- *That's it!* - uzviknuo je Ken od Ane M. i uzrujano ga pozvao na dvoboj.

I na opće uzbuđenje sviju ta su dva Kena odmah stupila u dvoboj na rubu litice. Prvo mu je Kajfeš opalio jednu pljusk, na što ga je ovaj oborio na zemlju i krenuo udarati nogom točno na mjesto ugraviranih gaćica, dok mu je drugom gazio po glavi kao da mu na faci gasi čik. Kajfeš ga je zatim ugrizao za najveći nožni prst i povukao na pod pa su se oba hrvajući sunovratila na dno brežuljka. Kajfeš se prvi osovio na noge i počeo kukavički bježati u smjeru vrha brda. Ken od Ane M. krenuo je za njim. Kajfeš je bio sve bliži vrhu, a Ken od Ane M. ga je sustizao. Odjedanput se s vrha počela spuštati mala lavina i Kajfeš je visio na ivici života i smrti, pridržavajući se za nekakvu travku spasa samo jednom, i to onom izgrizenom rukom. Ken od Ane M. nije imao milosti (niti ju je tražio) pa ga je krenuo svom težinom potezati za nogu. No, u tom se trenutku pokazalo da je lavina zapravo bila lažna. Prouzročio ju je sam Kajfeš koji je u stvari samo čekao da mu se Anin Ken približi blizu točno toliko da ga može pod pravim kutom zviznuti nogom u tintaru. I udarac je bio više nego uspješan jer je Aninom Kenu odletjela glava i otkotrljala se do samog podnožja brdašca. Bio je to apsolutni Kajfešov trijumf kojim je pokazao kako Kenovi lažnjaci i nisu baš takve pičkice kako su to mnogi mislili pa je u euforiji na sav glas zapjevao: *mislili su neki, već nas neće biti, ni veselje svoje nisu znali kriti, raselit nas treba da nas manje ima, nisu tu ni bili, tad će reći svima...* Deina Barbi se zamalo onesvijestila i preudala za Kajfeša, no Ana je brzo izvela kirurški zahvat i montirala svome Kenu glavu u rekordno brzom roku. Za to vrijeme

započela je opća hajka na Kajfeša, u koju su bili uključeni apsolutno svi. Kajfeš se zadnjim snagama na jedvite jade verao prema vrhu i kad mu je bio nadomak, Svjetlana se naglo okrenula prema nama i s jednim kažiprstom pokazivala prema drugoj strani dok je s drugim na ustima dramatično došapnula *Pssssst!* Na njezin znak svi smo stali s potjerom, nečujno dopuzali do vrha i osluškivali što se čuje s druge strane, dok je Kajfeš kao periskop jedini imao uvid u dešavanje s onu stranu. Kad smo se u potpunosti pritajili, mogli su se vrlo dobro čuti odnekud poznati glasovi s druge strane brda.

- Jesi normalan?! Pa da mi stara to vidi!

- A kam ćemo onda s tim?

- Ne znam kam ćemo, ali ja to doma ne nosim! Starci će mi to onda baciti ziher! Jedva sam to i ovak spasio!

- A da ih damo tebi, tvoji starci su normalni!

- Da, al moja stara baca skoro sve nepotrebno van iz kuće, bez obzira bili to pioniri, partizani ili Štrumfovi!

- Ok, ok. Ali moramo to nekam sakriti, to će jednog dana biti fakat vrijedno!

- Značke još i mogu nekak zgurati ispod kreveta, ali crvenu maramu i plavu kapicu sa svim ovim knjigama i nemrem baš.

- Daj da vidim kaj ti imaš?

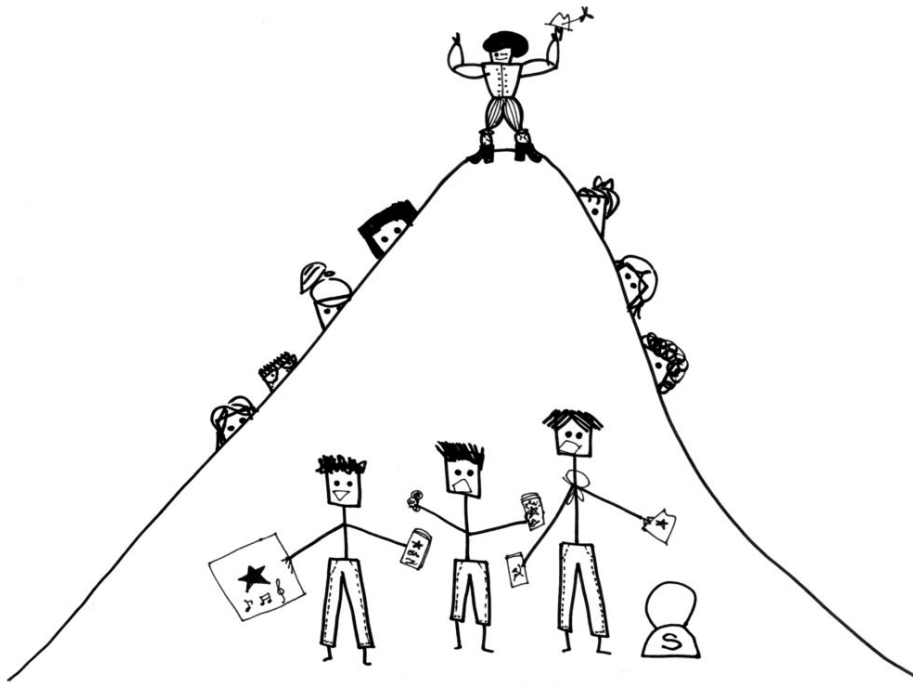
Odjedanput je nastao žamor s druge strane, što smo mi iskoristili da se prestrojimo i provirimo o kojim to tajnama pričaju ti stariji dečki prema čijim smo glasovima identificirali Janka Botića iz nekadašnjeg 8.c, Silvija Kovača i Zorana Fištreka iz nekadašnjeg 8.d. I kad smo provirili, doista smo imali što i vidjeti! Inkognito smo prisustvovali tajnom sastanku bivših pionira koji su raspravljali o sudbini svih svojih stvari iz prošloga režima.

- Hej, polako s tim! Za to će jednog dana nuditi milijune!

- Ali jugoslavenskih dinara he he, daj mi da vidim kaj imaš!

Mi smo se na to stali komešati ne bismo li u tajnosti vidjeli što to sve oni imaju. Izvirili smo kao crvi iz zemlje i skužili sve te knjige i knjižice, stripove, ploče, kazete, uniformice i značke koje su prebirali po rukama.

Moj je otac bio partizan, Mirko i Slavko u epizodi oslobođenje, Hrabra četa pionira Peće, Partizani pričaju djeci, Pioniri, zbor na igralištu, Priče o borbi i Titu, Partizan sam, tim se dičim, Da nam živi rad, Kad je Tito dječak bio...

A to je bilo i za očekivati od ovih dečkiju koji su uvijek išli na izlete u Pionirski Grad i pomagali nastavnicima u organizaciji kao stariji pionirski voditelji. Nikada neću zaboraviti kad je jednog sunčanog izletničkog podneva, kada smo sa školom išli u Pionirski Grad, Janko došao do dekice na kojoj je nas nekoliko cura iz razreda pilo sokiće na slamku, jelo sendviče i ostalu super hranu koja se nosi na izlet. U tom blještećem trenutku podnevnog sunca prišao nam je nitko drugi nego sam pionirski voditelj Janko Botić i molio za jedan bombon, što je za nas prvašićke bila posebna čast. Tim više što smo na taj izlet baš ponijele najbolje od svih bombona koji postoje na svijetu: ŠŠŠŠ bombone otrovno zelene boje sa šumećom unutrašnjošću koja se kao eksplozija rastvara u onom trenutku kad se pocucla tvrdi dio. I kad smo mu pružile vrećicu i ponudile ga, on umjesto da uzme jedan ili eventualno dva (za druga), otme nam cijelu vrećicu i pobjegne u pravcu šumice, što je bilo istinsko razočaranje u pionirskog voditelja koji je trebao biti svima na uzor. I taj isti Janko sad je uzimao svima dobro poznatu knjižicu *Ja sam pionir*, listao, zastao na jednoj stranici i počeo čitati:

- Danas kada postajem pionir, dajem časnu pionirsku riječ da ću marljivo učiti i raditi,

poštovati roditelje i nastavnike i biti vjeran, iskren drug koji drži datu riječ. Da ću slijediti put najboljih pionira, cijeniti slavno djelo partizana i napredne ljude svijeta koji žele slobodu i mir. Da ću voljeti svoju domovinu, samoupravnu socijalističku Jugoslaviju, njene bratske narode i narodnosti i graditi novi život pun sreće i radosti!

Nakon pročitane zakletve svi su se stali smijati, a Zoran je rekao:

- Fakat bi bilo šteta da nam starci i ovo bace!

- Znae kaj, najbolje da to tu negdje zakopamo pa kad se sve smiri, to izvadimo van i mirna Bosna!

- To je možda najbolje, ovak ko zna kaj bi bilo da to opet pokušamo sakriti negdje doma.

- Da, provjerite jel ima kog u blizini!

Barbike su u tom trenutku ostale zaleđene usred potjere i ležale kao neke uspavane Snjeguljice i sedam sekretara SKOJ-a na kosini brdašca, a nama su se od straha odsjekle noge i svi smo se ko zmije povukli u donekle siguran zaklon u podnožju. Svi osim Kajfeša koji je ostao ukopan u zemlji na vrhu brda, i to na dovoljno vidljivom mjestu ex pionirima.

- Pa mislim da nema, one klinke s Barbikama i onim pederom Bornom nas nisu skužile, a ovi ostali su daleko.

- Ok - rekao je Silvijo i izvadio malu motiku iz svog super saca te stao kopati. No udarci su potaknuli pravu lavinu s vrha s kojeg se zajedno s grumenima zemlje počeo kotrljati i Kajfeš. I to prema pionirskoj strani.

- Koji je ovo K...!

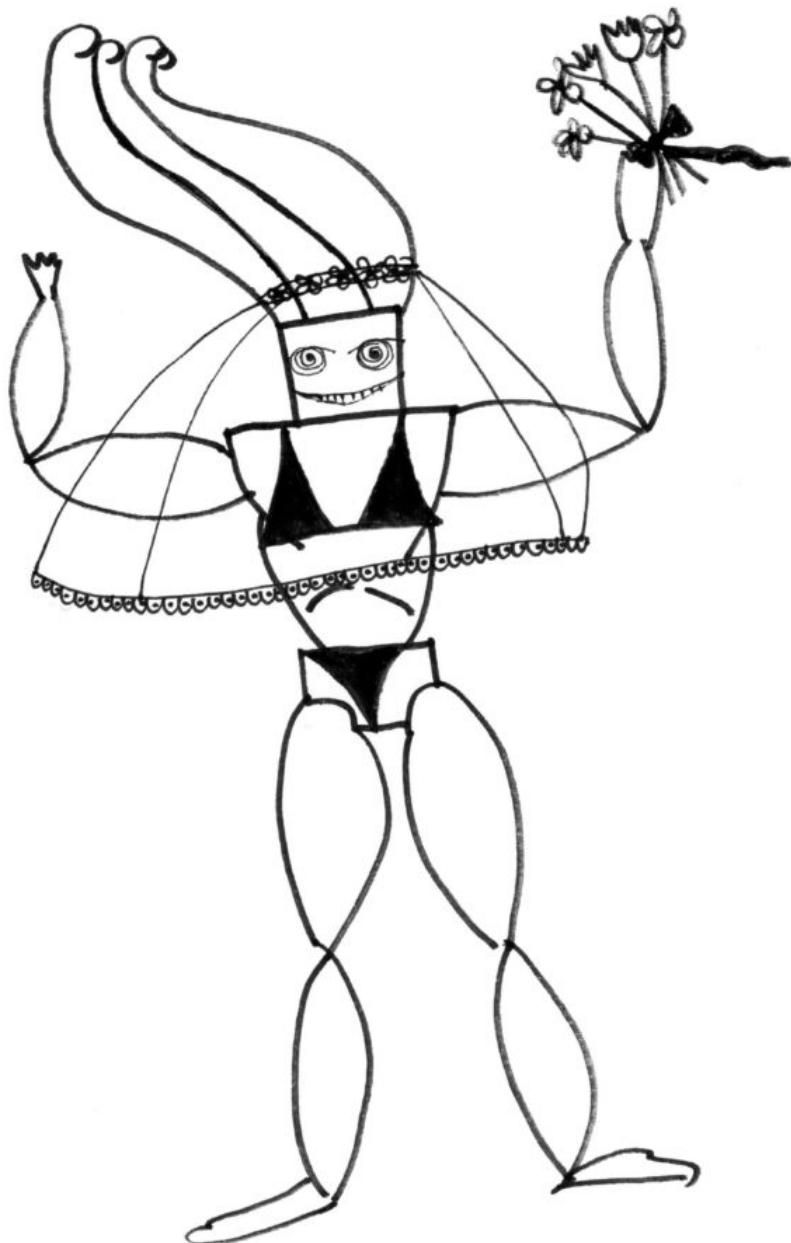
- Pa to je od onih glupih klinke s Barbikama!

Dečki su se odmah sjatili s druge strane i naše špijuniranje je bilo raskrinkano, što je bio dovoljan povod za rat. Pravi rat zemljanim grudicama, nakon čega je uslijedilo primirje pa špura doma ko da nam je za petama sam Gargamel:

- Pohvatat ću ja te Štrumfove pa makar mi to bilo i zadnje što ću učiniti u životu!

KAJFEŠOVA NEVJESTA

Bila je to teška spoznaja, ali se do nje kad tad moralo doći. Kajfeš je napokon shvatio da vjenčanja neće biti i da Deina Barbi nikada neće postati njegova voljena supruga. I kao prava udavača počeo je tražiti kojekakva alternativna rješenja koja će ga napokon dovesti do ispunjenja svih njegovih snova. Svojevrstan plan B. I tako je iz njegova skrivena medicinskog laboratorija jednoga dana proizašla prava pravcata nevjesta! Bio je to trenutak neopisivog užasa koji nitko nije mogao pojmiti dok nije crno na bijelo vidio o čemu se zapravo radi.

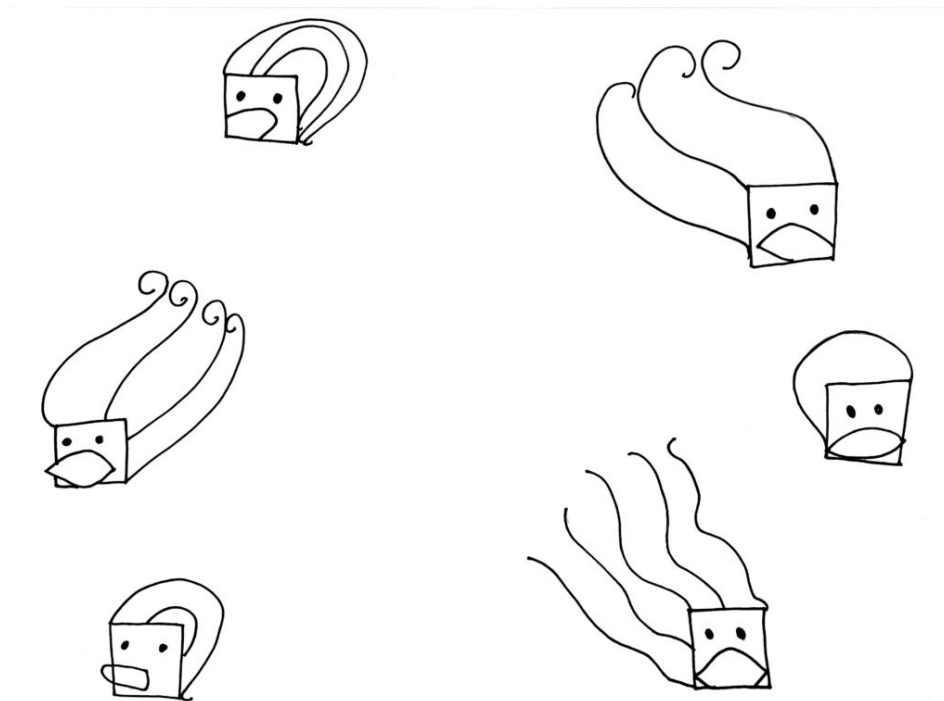
Kajfešova nevjesta bila je načinjena od samog Kajfešova tijela i glave neke poluzgnječene lažne Barbike koju je Svjetlana našla bogtepitaj gdje dok je sam Kajfeš svoju glavu montirao na njezino iznakaženo tijelo. Uistinu, nitko do sada nije vidio monstruoznijeg Barbi + Ken

para od kada je svijeta i vijeka. A par je u jeku svog zanosa ljubavno afektirao, turajući svima pod nos sreću svoje veze. Bio je to odviše strašan prizor milovanja u kojem je nevjesta zapravo izgledala kao pobjednica u natjecanju ženskih bildera, a Kajfeš kao poludjeli transvestit koji je doživio težu nezgodu na radu. Da bi pojačala taj dojam, Svjetlana je novopečenu nevestu još i premazala nekakvim uljem (koje i nije bilo baš mirišljivo) te joj je sašila mali bikini koji je naprosto pucao ispod premišćavog tijela jedne tobožnje Barbike. Anoreksična udavača Kajfeš za to se vrijeme divio svojoj nevesti proizašloj iz njegovog moćnog stroja koji baš i nije bio ogledan primjerak vrhunske tehnologije, već je prije ličio na sklepani laboratorij profesora Baltazara. I odlučili su to dvoje supružnika osvetiti se svijetu za sve nepravde koje im je načinio, odlučili su pokazati svim ostalim prelijepim Barbikama i Kenovima u zemlji strah i trepet svoje ružnoće.

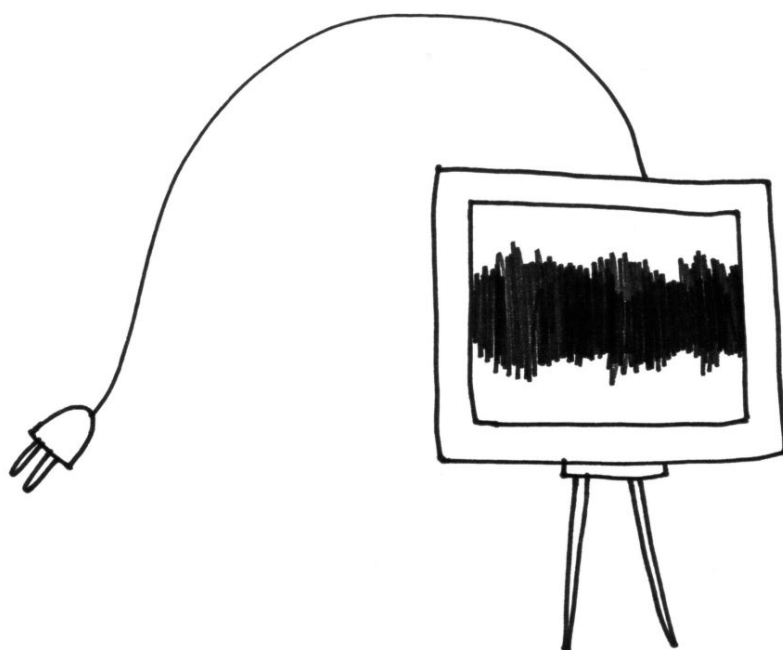

Ovi kolažirani Adam i Eva kucali su na vrata svih Barbika ko sudnji dan, a ukućani namještenih Barbi stanova u podrumu bi uz najmračnije krikove bježali glavom bez obzira od ovih Josipa i Marije koji baš i nisu ponizno i skromno došli tražiti konačište u nadi da su svi ljudi ipak dobri. *GRRRRRRRRRRRRRRRRRRRR!* i *BUUUUUUUUUUUUUUUUUUU!* bili su zvukovi namjesto uobičajenog din-dona nakon čega bi ukućani na sve moguće načine pokušavali spasiti živu glavu. Prva na listi posjeta svakako je bila obiteljska ložnica Deine Barbi i Kena od Ane M. Dr. Kajfeš je čekao trenutak da mu napokon polomi sve kosti, iscijedi srce i veselo pije krv na slamčicu. Za to vrijeme je njegova Eva kao avet proganjala Deinu Barbi po dnevnom boravku koja je posrćući pokušavala nazvati 92 i očajnički sačuvati živu

glavu na bilo koji način. Ali supružnici su već unaprijed prekinuli sve telefonske linije, isključili struju i zaključali sve izlaze iz kuće. *Ne zovi mala policajce, ne, o ne zovi 92* veselo je pjevušio Kajfeš dok je Deina Barbi ridajući puzala prema otvoru za pse na stražnjim vratima ne bi li nekako umakla ovim Barbi sablastima. No, tamo ju je samo dočekala zakucana glava njezinog Fifija iz koje se krv cijedila u potocima. Moja kao i ostale Barbike pokušavale su na bilo koji način preduhitriti ove strahote koje su se upravo počele događati pa su pomislile da će ih možda spasiti pokušaj da se tobože prave mrtve. Ali Kajfeš i njegova mlada iz prve su prozreli ovaj jeftini trik koji se više ne koristi niti u najjeftinijim hororcima, a kamoli tek u dječjoj igri. I dok su tako strahote neslućenih razmjera harale malim Barbi svijetom, igru je prekinuo dolazak brata Ane P. koji se zadihano spustio u podrum.

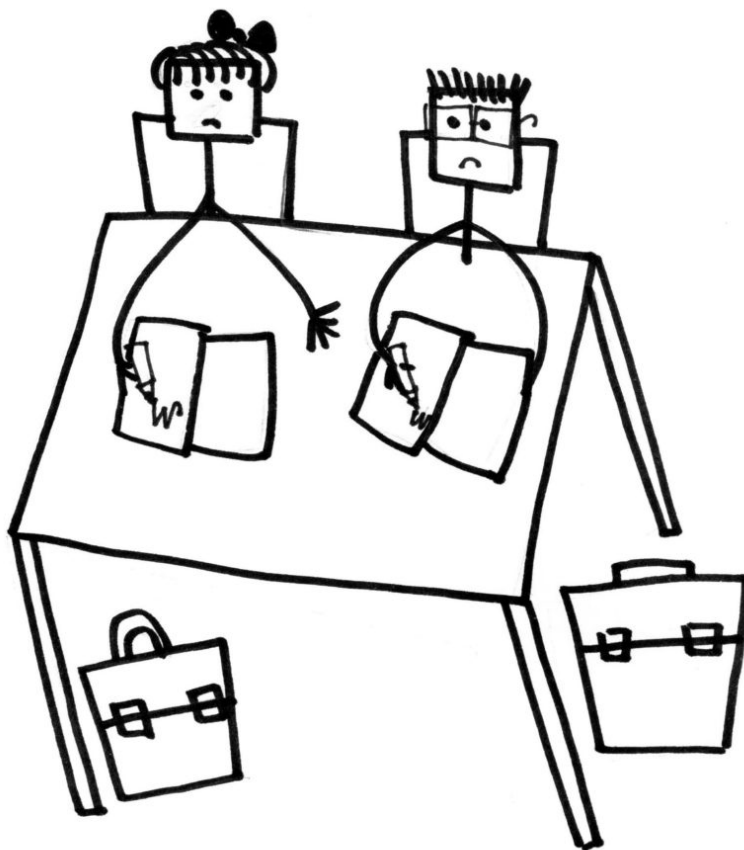
- *Pao je Vukovar!* - rekao je, a mi smo ostali na trenutak zaleđeni kao da je Bog u tom trenutku zaustavio svijet na jednu sekundu, zagledan u svoju sliku i priliku. Pao je Vukovar. Pokušala sam zamisliti tu rečenicu. Pao je Vukovar, a na njegovom mjestu na zemljopisnoj karti nalazi se samo progorena rupa načinjena čikom cigarete. Pao je Vukovar i tamo djeca sutra sigurno ne će morati ići u školu. Pao je Vukovar i neprijatelj je bliže Zagrebu. Pao je Vukovar, a njegove je stanovnike netko prenio u letećim veš mašinama profesora Baltazara na neko sigurnije mjesto.

Nakon te rečenice, ni naš mali Barbi horor više nije imao pretjeranog smisla. U dlanovima u kojima smo držali Barbike pojavila se neka slabost, a u trbuhu trnci. Počeli smo se raspadati, neki su još ostajali u podrumu, a neki išli doma. Kada sam stigla doma, mama, tata i brat gledali su u televiziju s izrazom užasa i izgledali zaleđeno kao u onoj Božjoj sekundi koja je s malim zakašnjenjem sada stigla i do njih. Katodna cijev je preko malih točkica emitirala pad Vukovara. Ljudi u kolonama išli su negdje. Djeca su plakala, a oko njih su bili leševi neke bake, čovjeka bez cipele, čovjeka bez glave, krave, konja i svinje. Pao je Vukovar. Izgledalo je zima tamo u Vukovaru jer su neki ljudi bili omotani dekama. Neprijateljska vojska se činila osobito jaka naspram tih ljudi u koloni. Pao je Vukovar. Neki su ljudi pokušavali nešto objasniti jakoj vojsci. Neki od njih nosili su vrećice ili su vukli nekakve stvari kao mrav trstiku. Pao je Vukovar. Vojnici u maslinastim uniformama marširali su razrušenim gradom, nosili zastavu s mrtvačkom glavom i pjevali *Bit' će mesa, bit' će mesa...*

BAL IZBJEGLICA

„Masturbacija je grijeh!“, diktirala je časna Bernardica, a mi smo zapisivali u bilježnice iz vjeronauka. Marina iz Gospića, Marko iz Slunja, Ana iz Petrinje, Darija iz Virovitice, Ksenija iz Osijeka, Dražen iz Vukovara, kojem je tata nestao u okršajima hrvatske vojske i srpskih ekstremista, Marijana iz Šibenika i cijeli naš razred koji je dobio puno novih učenika i učenica iz ratom ugroženih područja. Svi smo skupa zapisivali kako je masturbacija grijeh koji obavezno treba ispovjediti svećeniku na svetoj ispovijedi. Masturbacija je grijeh. Prvi grijeh, Istočni grijeh, Smrtni grijeh, Sedam smrtnih grijeha, Lepa Brena i slatki greh... koji su mi mama i tata zabranili slušati kad mi je Svjetlana jednom posudila kazetu. A uz riječ grijeh u našem Katekizmu bila je nacrtana zmija oko malog presvetog srca što me podsjećalo na omote kazeta nekih metalaca koje je slušao moj brat. Samo što je na bratovim kazetama to srce još krvarilo, bilo izbodeno oštrim predmetima, izrešetano vatrenim oružjem, okruženo lubanjama koje vrište i gas maskama i po kojem su plazili raznorazni insekti. Iz toga se dalo zaključiti kako cijeli taj popis grijeha iz Katekizma i nije baš toliko strašan kako se isprva činilo.

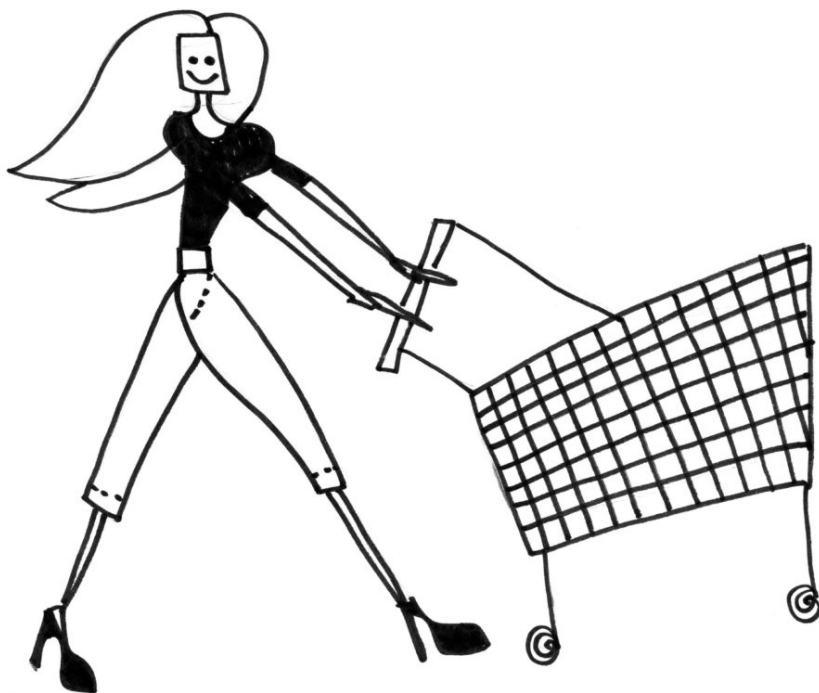
Nakon lekcije grijeh, časna je rekla meni i Ani M. da se malo pobrinemo za nove učenike, da im pomognemo u učenju i pisanju domaćih zadaća te da se s njima družimo i nakon škole. Nama se baš i nije svidjela ideja o druženju nakon škole, ali smo morale slušati časnu. Mislile smo da bi ih bilo ok pozvati da jednom dođu u podrum, no s druge strane, nismo se htjele s njima non-stop družiti. A ako ih jednom pozovemo, to bi moglo značiti da će se drugi put pozvati same i igranja u podrumu više nikada neće biti što su bila. I tako nas je to sve brinulo pa smo se na velikom odmoru o tome konsultirale s Deom i Teom.

- Časna nam je rekla da se moramo igrati s izbjeglicama!

- Nećemo se igrati s izbjeglicama!

- Ali časna je rekla!

- *Lažeš!*
- *Časna pionirska!*
- *Baš me briga kaj je časna rekla, Ana Cekin smrdi po špeku!*
- *Baš si jadna, to je zato kaj joj mama doma kuha grah za gardiste!*
- *Baš me briga kaj joj mama kuha grah!*
- *Grah za gardiste, glupačo!!!*
- *Možemo se igrati, i to jednom samo, s Marinom i Darijom jer imaju Barbike i stvari i to je to!*

Ali kako reći časnoj da ćemo se igrati samo s Marinom i Darijom jer imaju Barbike i stvari, brinulo je nas koji smo držali do časna autoriteta i lekcije grijeh. A onda je Ana M. rekla kako može posuditi svoju Skipericu Kseniji pa možemo napraviti Barbi bal izbjeglica, što se učinilo kao skroz dobra ideja s kojom su se složile i Dea i Tea, a zatim i svi ostali pa su nakon

škole odmah počele pripreme za svečanu manifestaciju. Spojili smo dvije kištre od Karlovačkog na kojima su ispred ulaza obično sjedile teta Munjeković i teta Horvat i na njih smo stavili drvenu dasku, kojih je uvijek bilo puno u podrumu. Oko kištri smo rasprostrli kartone od razmontiranih kutija iz dućana na kojima ćemo klečati dok naše Barbike budu u punome sjaju. Od manje kutije za Bananka napravili smo binu za izvođače i svečane dodjele nagrada. Ana M. je čak donijela lentu za kraljicu bala. Bila je to trobojna trakica koju je uzela s kuta okvira u njezinom predsoblju u kojem je nekad stajao drug Tito dok nije došao dr. Tuđman. Trakicu ionako nisu trebali mijenjati nego samo okrenuti naopako da boje od jugoslavenskih postanu hrvatske. Kao mali mikrofona dobro je poslužila šibica namijenjena za voditelja bala koji je trebao biti Dr. Kajfeš. Pripreme nisu trajale predugo jer je samo trebalo složiti svečanu dvoranu pa se nismo puno mučili oko svih onih detalja na koje je inače trebalo misliti prilikom namještanja stanova. Vrlo brzo nakon obavljenih početnih priprema, pojavile su se i prve izbjeglice. Prvo su došle goloruka Ksenija, zatim Marina i Darija s Barbikama. Kseniji je Ana M. trebala posuditi Skipper, a Marina je donijela Barbiku koja je izbjegla iz Gospića. Bila je to navodno *Barbie Ballerina Cara*, ali kako Marina uopće nije imala originalnu robicu od *Care* (ko fol joj je ostala u Gospiću), prešutno smo je smatrali *Barbi Nepoznata Podrijetla*. Ali je Darija zato donijela pravu pravcatu *Suburban Shopping Barbie* koju joj je u paketu humanitarne pomoći prošvercala teta iz Njemačke koja je radila u uredu za izbjeglice. Darijina obitelj je jednog dana dobila taj paket u kojem je, između feta sira u bijelom tetrapaku s europskim zvjezdicama i s proteklom rokom valjanosti, tjestenine, brašna i konzervi mesnog doručka, iskrsnula ta prava mala Suburban šoperica, u jeansu i štiklicama s dodatkom kričavo roza šoping kolica u kojima se nalazile sve za goli život neophodne namirnice.

Iako je ovo bio Barbi bal izbjeglica u kojem je samo trebalo doći u svečanoj toaleti, Marina je ponijela i ova kolica i u njih stavila još jednu svečanu presvlaku koju je njena Barbi trebala obući kad sat na balu otkuca ponoć. Ali nakon što su se cure koje smo pozvali spustile u

podrum, odjedanput su se počeli pojavljivati i neki nepozvani uzvanici. Došla je Tamara iz Novske iz c razreda koja je sa sobom ponijela drvenu seljanku s pletenicama u narodnoj nošnji, a iza nje su se u podrum spuštali Ivan i Mario iz Dubrovnika iz a razreda s He-manom i Skeletorom, Marko iz Osijeka iz f razreda s dva Bauer legića i Sanja iz Drniša iz c razreda s bebom ćelavicom. Dea i Tea su već mislile spremite svoje stvari i dignuti sidro, ali onda je Kajfeš u ulozi Olivera Mlakara pokušao srediti stvar s obzirom na to da je Svjetlana za bal izbjeglica rekla još nekim curama koje su to onda rekle još nekim curama i dečkima koje su to rekle još nekim curama i dečkima...A problem je bio i taj što nepozvani gosti nisu znali da je to Barbi bal izbjeglica, već su mislili da je to bal izbjeglica općenito.

- *Dobra večer dame i gospodo, Good evening ladies and gentlemen, Bonsoir messieurs et mesdames...*- započeo je Kajfeš što je odmah udobrovoljilo sve prisutne budući da je od svečane toalete jedino imao sako koji je obukao na hlačice iz tjelesnog još iz vremena razredništva. A ispod sakoa je virila njegova umjetna maljavost koju je Svjetlana napravila tako što je skinula par dlaka s gumice za kosu, zapetljala ih prstima i ugurala da vire ispod svjetlucavog sakoa. Novost na Kajfešovom izgledu bila je i bijela fleka na plastičnom tjemenu koju je zadobio kad je Svjetlanina mama dan prije farbala regal u kuhinji. Nakon uvodnih riječi, Kajfeš je pozdravio i one koji nas gledaju preko svojih malih ekrana kao i hrvatski emigraciju koja nas pratiti preko *setlajt*. Onda je pozvao sve prisutne da mu se pridruže u izvedbi *Moje domovine*.

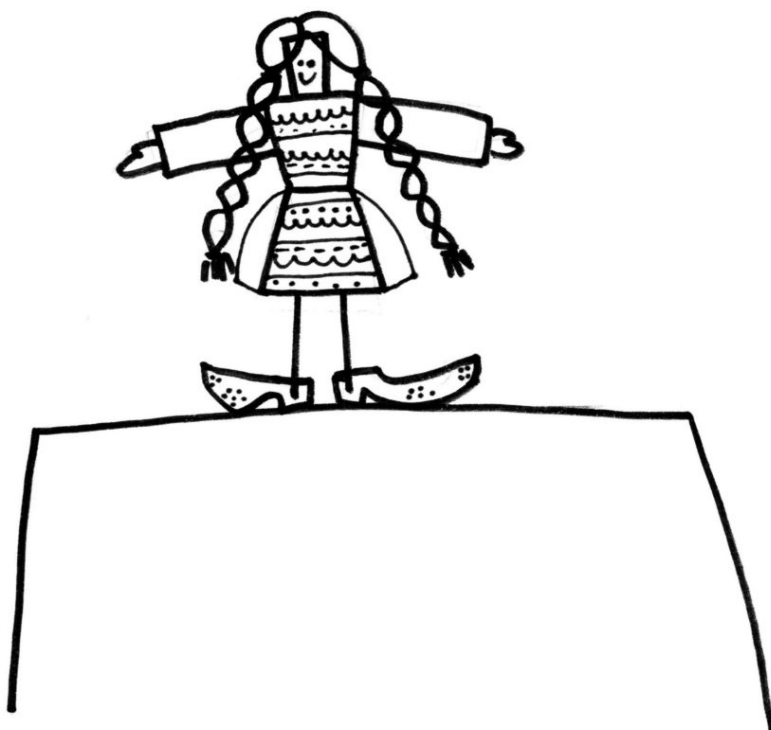
- *Svakog dana mislim na tebe...* - započeo je Kajfeš i istupio u prvi red Barbi aid benda, pridržavajući s rukama na glavi velike zamišljene slušalice.

- *Slušam vijesti, brojim korake e e e...* - nastavila je Bornina Skiper.

- *Nemir je u srcima, a ljubav u nama...* - s lijeve i desne strane su ih okružili Bauer legići.

- *Ima samo jedna istina aaaa...*- iz sveg glasa je zapjevala beba ćelavica.

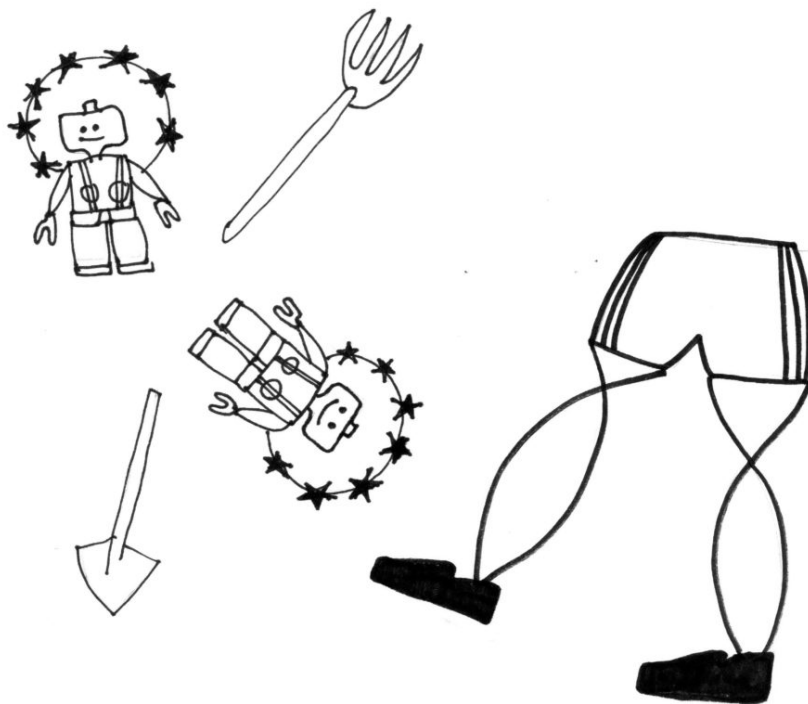
- *Svaka zvijezda sija za tebe...* - iz gomile se progurala Deina Barbi.

A onda je Kajfeš naglo prekinuo nastup radi promotivno-promidžbenog programa u vlastite svrhe, zbog čega su svi ostali pobjesnjeli jer im nije dao priliku da nastupe u *Mojoj domovini*. Onda smo se oko toga 15 minuta svađali i na kraju došli do sporazuma da cjelokupna manifestacija bude neka mješavina između bala izbjeglica i izbora pjesme za Euroviziju tako da će svako imati svojih 5 minuta za solo nastup. Kajfeš se kao Oliver odmah dobro snašao u novoj ulozi voditelja Eurovizije i kao prvu točku najavio seljanku koja...

- *Moj je dragi u narodnoj gardi!* - umjesto najave, odmah je zapjevala seljančica.

- *E a e a e e e e e e, tjera dušmane!* - odvrćala je publika, nakon čega ih je sve skupa vrlo brzo prekinuo Kajfeš.

- Njezin dragi tjera dušmane, a mi ćemo otjerati nju jer nam na red dolaze naši drugi izvođači po redu. Pozdravimo svi velikim aplauzom Bauer legiće iz ratom razorenog poljoprivrednog gospodarstva iz istočne Slavonije koji će nam otpjevati *Stop the war in Croatia*.

- *Croatia is one of Europe's stars*
Europe you can stop the waaaaaar
Stop the war in the name of love
Stop the war in the name of God
Stop the war in the name of children

Stop the war in Croatia... - pjevali su u duetu legići sve dok Kajfeš nije ponovo intervenirao.

- Evropa svakako ne može zaustaviti rat, ali mi zato možemo zaustaviti Bauer legiće jer nas čeka idući nastup He-Mana i Skeletora s koreografijom borbenih vještina na *Say yo for Croatia, say no for the war!* - govorio je Kajfeš u malu šibicu, a plač i škrgut legića odzvanjao je svečanom dvoranom nakon što ih je brzim udarcem noge izbacio s bine. Kad je i nove izvođače pokušao prekinuti nakon rekordno kratkog vremena, Skeletor ga je uhvatio

za kragnu sakoa i zaprijetio:

- *Slušaj, druškane, nemoj da ti nabijemo na ovo koplje guzicu pa da izgledaš kao dlakavi sladoled na štapiću!* - nakon čega je Kajfeš potražio zaštitu u krilu bebe ćelavice koja se originalno zvala Dada. Nejače od nepunih mjesec dana u tom je trenutku zadobilo izgled skinheada koji je jednim pokretom svoje mišićave pesnice svrgnuo znatno manje He-mana i Skeletora s bine da bi uzelo Kajfeša u naručje, nježno ga pomazilo po glavi i zatepalo *da da* s onim posebnim „obriši mi guzu“ pogledom, na što je Kajfeš uzvratio *Kajfeš, drago mi je!* Za to su vrijeme He-man i Skeletor ležali na podu, ne odustajući tako lako od osвете ovom King Kongu bez dlake i svima koji su stali na njezinu stranu u tom tko je jači, taj kvači hranidbenom lancu. Kajfeš se, naravno, morao odužiti Dadi svraćanjem medijske pozornosti tako da je odmah nastavio sa svojim prijenosom uživo.

- *I naš sljedeći izvođač je ćelava pjevačica Dada koja nam je za ovaj nastup pripremila... Što si nam ono, Dado, priredila? Halo, Dado, jel se čujemo, jen-dva, jen-dva?* - pravio se Kajfeš kao da razgovara s Dadom u nekom drugom studiju, a ne tako da zapravo sjedi u njezinu krilu.

- *Hvatine, da da...* – bojažljivo se oglasila Dada.

- *Dakle molim publiku da ohrabri ćelavu Dadu koja će nam otpjevati Hrvatine jednim velikim aplauzom!*

- *Baco si u jedan zboj, kvavi se vodi boj
Za svobodu i za Dom, Jedini Dom Hvaccki Dom,*

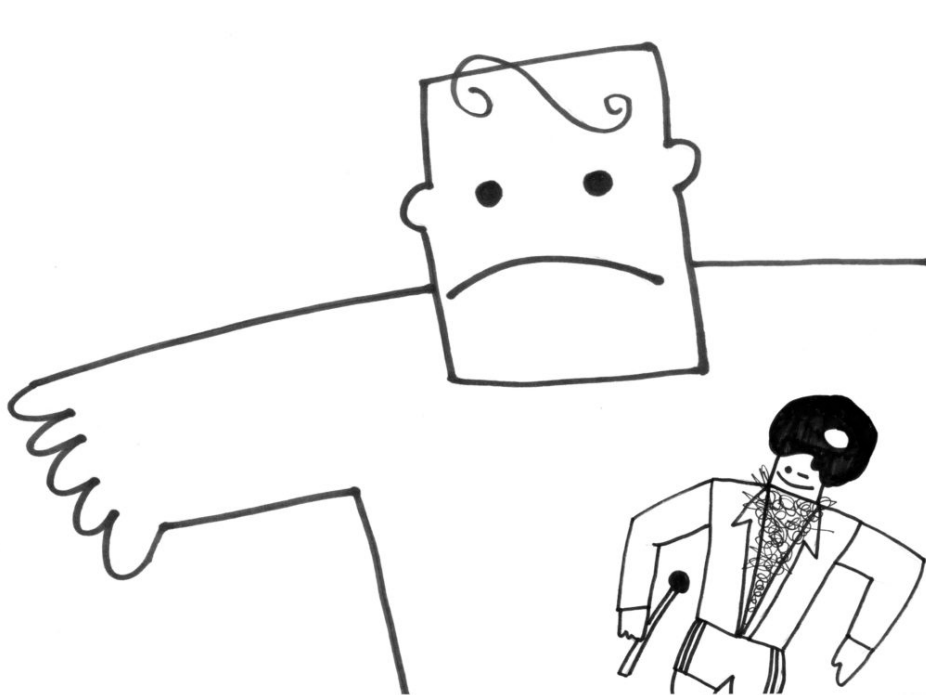
*Jane sve ne bove nas, jev se dize voda gas
Bjezte bvzo zvijevi zve, jev dovaze Hvatine*

*Dobjovojci Hvaccki za svobodu ustavi,
Nikom nikad pjodani, jer Hvacckoj smo odani*

*Jugo vojska moja znat, Hvaccka ce dobit jat
Uza nas su svetinje, a s njima su pjokjetinje*

*Cuvaj oce majcicu, ognjiste i sestjicu,
Stavi smo im mi na put, i sin je tvoj sad Hvat jut* – pjevala je Dada i treptala gustim umjetnim
trepavicama na pokretnim kopcima iza kojih su se skrivale staklene plave oči, ovisno o tome
je li spavala ili ne. I kad je na red došao stih:

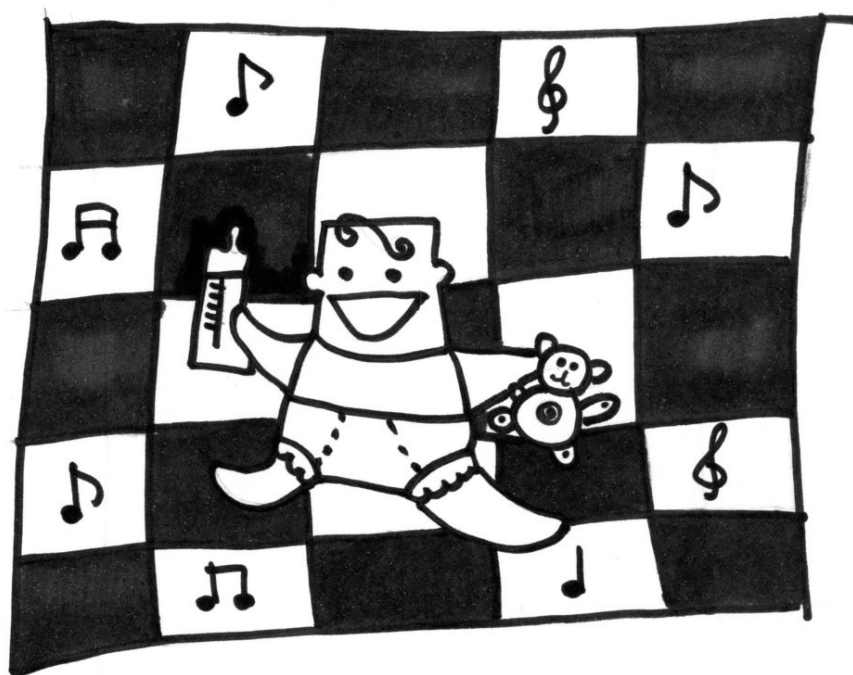
*Nemojte se bojati,
mi cemo pobijediti
Cekajte nas jatnike i hvacke jepotice*

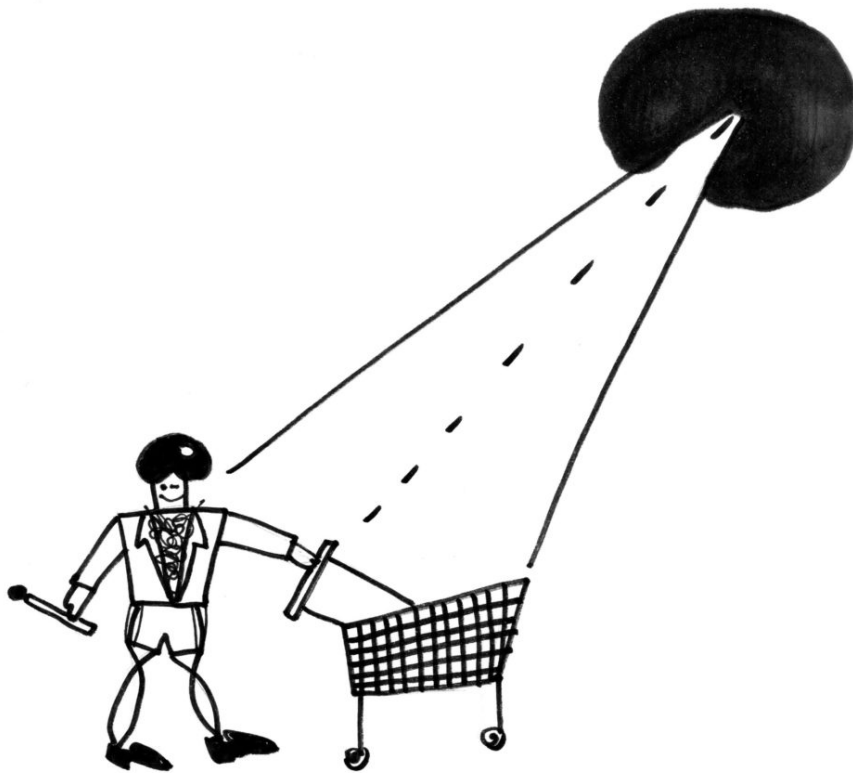
Deina Barbi se osjetila osobno prozvanom te joj je nevidljivi vratar njezinog automobila otvorio vrata i ona je brzo izašla iz svoje starke i crvenim tepihom doskakutala na Bananko binu kao nenajavljeni *Superstar* večeri. Ni sam Kajfeš nije znao što je zapravo pripremila Deina Barbi. Kad je istupila na binu kao Vanna iz ET-ja u svojoj haljini svjetlijoj od najsvjetlije vatrometne zvijezde i zapjevala *Dosta je rata, za mir ja dižem svoj glaas* iz publike se začulo

- *Ra ta ta ta ta ta ta ta ta ta ta ta ta ta ta ta ta ta ta ta ta ta!*

Bili su to He-man i Skeletor iz nekadašnjeg Montaž, a sada Paklenog stroja koji su bez prestanka ispaljivali hice iz svog vatrenog svemirskog oružja. Deina Barbi nije ni stigla otpjevati stih *Zaustavite ovaj krvavi pir, naša poruka je jasna: molitva za mir!* jer je svečana dvorana bila ispunjena krikovima koji su se ubrzo postali mali leševi. Beživotna Barbi tijela, dvije Skiperice, seljanka kojoj su hitci probušili obje pletenice, dva mučki ubijena legića, svi skupa okupljeni oko velikog mrtvog tijela bebe ćelavice bez glave ležali su u ružičastoj lokvi razrijeđene krvi.

Jedino je Oliver Kajfeš nekakvim čudom žive glave uspio napustiti bal. Postavljao je sebi niz suvišnih pitanja: *Zašto se nije moglo zaustaviti ovo krvoproliće? Zašto si svi jednostavno nisu pružili mali prst i zapjevali: Mir, mir, mir, nitko nije kriv-ava, ava, ava sudija je krava...Tko sam zapravo ja?* Razdrt nizom upitnika, u obrani za goli i potrazi za bolji život, strpao je svoje osobne stvari u ružičasta kolica Suburban šoperice i sam u koloni izbjeglica krenuo iz ove Barbi apokalipse u mračnu neizvjesnost, negdje prema kraju podruma.

INSPEKTOR KAJFEŠ

Bila je noć i sve je bilo posve tiho. Naravno, Barbi noć, a zapravo je bilo rano zimsko poslijepodne u kojem je zubato sunce prolazilo kroz mutno staklo na stubištu između drugoga i trećega kata. U podrumu je bilo previše hladno pa smo se taj put iznimno vratili na naša uobičajena staništa iz mirnodopskih vremena. Barbike su spavale čvrstim snom dok su naše ruke poput nevidljivih teta čistačica spremale njihove stanove i dovodile u red raznorazne sitnice. Za čišćenje Barbi stanova najbolje je bilo vrijeme te tzv. noći jer Barbi kao takva zapravo nikada nije pospremala niti čistila. U njezinom plastično fantastičnom svijetu sve je moralo biti pomno dotjerano, a ona bi se samo trebala presvući u novu robicu i uploviti u novi prizor strastvenog zagrljaja. O mukotrpnom poslu ili bilo kakvom drugom naporu nije bilo ni riječi. Naši su prsti s izgrizanim noktićima umjesto borosana bili ti koji su radili u noćnoj smjeni dok su plastična tanka tijela sa stopalima anatomske prilagođenima cipelicama na visoku petu, dugim nogama s velikim sisama, krupnim očima, bujnom kosom, bespriekorno nasmiješenim zubalom, nosom od jedne molekule i ugraviranom šminkom spavala na krevetu kao zaklana. *Beauty sleep* je bio neophodan te večeri jer je ta ista zaklana tijela sutra čekao iznimno naporan radni dan u poslovnim uredima koje smo namjestili na platou ulaza u drugi kat. Barbi i sve oko nje moralo je biti savršeno dotjerano jer se prije radilo o napornom *fashion weeku* negoli radnom tjednu kakav obično imaju tete čistačice u osnovnoj školi. Spremanje je trajalo nešto dulje jer je uz stanove trebalo namjestiti i poslovne urede koje je svatko od nas unaprijed osmislio. Kad je sve napokon bilo sređeno, mogao je započeti i prvi radni dan na novim radnim mjestima.

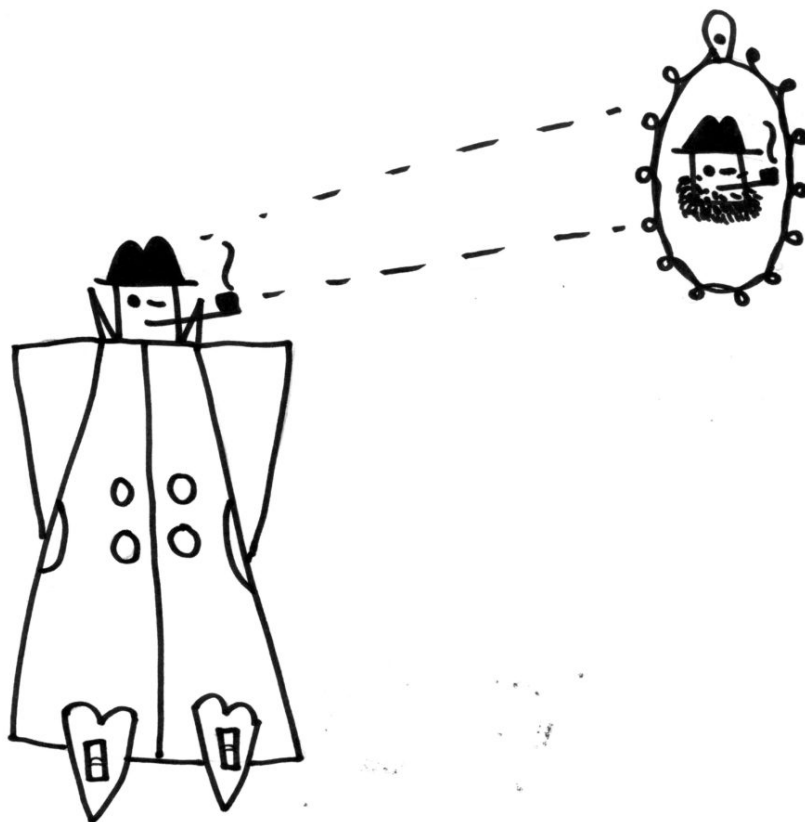

Deina Barbi je imala studio za snimanje reklama. Trenutno je radila na reklamama za modnu kampanju cipela pod nazivom *Barbie shoe fetish* za koju je trebalo snimiti provokativne modne fotografije. Manekeni u studiju su se upravo namještali za scenu u kojoj Barbi kao Pepeljuga pod okriljem noći šepajući trči sa samo jednom štiklicom na nozi dok Ken u pozadini hlapljivo uzima drugu koja joj je putem ispala u nekoj lokvi. Ispod scene je stajao transparent: *Jedna je sasvim dovoljna*. Naravno Kajfeš, koji se ni u snu nije mogao ozbiljno podrazumijevati za Kenu, a kamoli Manekenu, nasilno je banuo u studio i uključio se u snimanje kao model koji snifa Barbikinu cipelicu, nakon čega je vrlo brzo začepio nos s izrazom gađenja. No, Deina Barbi nije nasjela na ovaj pokušaj opstruiranja te se nakon

gromoglasnog smijeha sviju prisutnih, snimanje nastavilo svojim predviđenim ritmom i, naravno, s pravim Kenom. Ken od Ane M., još uvijek zakoniti muž od Deine Barbi, osim što je bio službeni maneken kampanje, ujedno je imao i vlastiti ured za veleprodaju dijetetskih proizvoda na bazi steroida i hormona koji povećavaju mišićnu masu za 200 posto. Taj plavokosi mišićavi tupan s facom Roberta Redforda mlatio je velike pare na toj, u najmanju ruku, sumnjivoj industriji koja je postala apsolutni hit sezone. Sve što je radio bilo je preračunavanje kalorijske vrijednosti u mišićnu masu i obratno. A to je bilo sasvim dovoljno da se njihov brak, koji se poništavao samo u iznimnim slučajevima nekog drugog scenarija igre, održi na životu. Sanjičina Barbi imala je trgovinu *Zlatar filigran* u kojoj je prodavala plastičnu bižuteriju iz zemalja Trećega svijeta, Barbi od Ane P. modnu agenciju koja je vrbovala mlado meso za modne piste, dok se moja *A Day to Night Barbie* savršeno uklapala u kulise kričavo roza ureda velike kozmetičke kompanije koja sve svoje proizvode pakira u male kutijice i bočice plastično ružičaste boje. Jedino je Kajfeš imao ured koji je donekle odudarao od glamuroznih profesija kojima su se bavili svi ostali. Nakon neuspješnog pokušaja uloge manekena sa smrdljivom cipelicom, Kajfeš se konačno pomirio s otprije smišljenom sudbinom inspektora u jednom zagušljivom, jeftinom detektivskom uredu, smještenom negdje na rubu grada. Dok su se svi ostali bavili poželjnim poslovima Barbi svijeta – modom, ljepotom i tijelom kao takvim, Kajfeš je zamišljeno puštao male oblake dima i mozgao nad raznoraznim financijskim pronevjerama i vrlo čestim obiteljskim nevjerama, uz pokoju krađu automobila ili žvaka, otmicu s ucjenom, krivotvorenjem ocjena u imeniku, trgovinom opojnim drogama, pušenjem u školskom wc-u, brutalnim silovanjem s ubojstvom i šlatanjem i drugim uobičajenim zločinima u to vrijeme. U njegovu vrlo neuglednom uredu, sklepanom od malog stolića s narodnim motivima iz Rukotvorina, tobožnjim uredskim ventilatorom, hrpom papira, novina, razno raznih dosjea i kojekakvih fascikli, znao je satima sjediti s nogama ispruženima na stolu, tako da su se vrlo lijepo mogle vidjeti njegove najružnije cipelice ikad koje su imale špičasti vrh s velikom kopčom. Gotovo uvijek je pušio lulu, potežući katkada gutljaje iz male boce najjeftinijeg viskija na svijetu. Na sebi je stalno imao mali crni šešir i sivi baloner ispod kojeg, uz ugravirane donje gaće, najčešće nije nosio ama baš ništa.

U tim zamišljenim satima uz lulu i alkohol, kada je bio nadomak rješenju svih svojih teških slučajeva, iz misli ga je znao prenuti miris svježe skuhanе kave koju bi u maloj džezvi donijela Bornina Skiper, njegova službena tajnica. Diveći se tom hrabrom čovjeku, Bornina Skiper svom je šefu svakodnevno donosila tu svježe skuhanu kavu i novine, pokušavajući usput održati ured u kakvom takvom redu, čisteći pepeljare prekrpane pepelom, provjetravajući inspektorovu zagušljivu sobu i slažući sve te papire, novine, dosjee i kojekakve ključne dokaze koje bi mali uredski ventilator, točnije plastični mikser na jednu bateriju koji je Svjetlanina mama dobila u nekom talijanskom prašku za rublje, nerijetko pretvarao u nepregledan kaos.

I nakon jednog takvog radnog dana u kojem je naizgled sve teklo svojim uobičajenim tijekom, sjedio je Kajfeš u svom uredu koji mu je nerijetko bio i spavaća soba i zadnjim snagama prebirao po dosjeima nekih sumnjivaca optuženih za krađu crvenog *Ferrarija* jednog visokog diplomatskog dužnosnika i zamjenika predsjednika razreda, paralelno čitajući večernje izdanje novina koje će većina ljudi s normalnim životnim navikama na kioscima kupiti tek sutradan ujutro. Slučaj krađe crvenog *Ferrarija* ionako mu se nije činio odviše zanimljiv s obzirom na to da je *Ferrari*, kao i visoki dužnosnik, bio plod Svjetlanine mašte jer je do sada ama baš nitko nije uključio u igru u kojoj se sve vrtjelo oko svijeta mode i ljepote u kojem za Kajfeša, naravno, nije bilo mjesta. Iz laganog drijemeža ispod novina s velikim masnim naslovima *VUKOVAR U OKRUŽENJU*, *SRPSKA VOJNA PERFIDIJA*, *EUROPA NEĆE BASTARD*, *MILOŠEVIĆEV GOEBBELS PROTIV HRVATA* probudila ga je glasna zvonjava telefona iz čije se slušalice odjednom začuo histeričan ženski glas:

- *Halo! Inspektore Kajfeš?* - oglasio se vidno uznemireni ženski glas. Kajfeš je bio pomalo

zbunjen jer je Bornina Skiper kao tajnica uobičajeno primala sve telefonske pozive, ali budući da je bilo jako kasno i nje više nije bilo u uredu, na ovaj se poziv morao javiti sam.

- *Da, ghgh, ghegh, gh hh hh hhhhgh?* - odgovorio je upitno snenim glasom nakon čega se zaredalo hroptajuće iskašljavanje dostojno strastvenog pušača na ivici života i smrti.

- *Halo, inspektore Kajfeš?* - glas je ponavljao kao da nije čuo da je s druge strane žice potvrdio svoju prisutnost taj kojega je tražio.

- *Halo, da inspektor Kajfeš na telefonu, do vraga, zar ne čujete?* - pomalo isprovocirano je

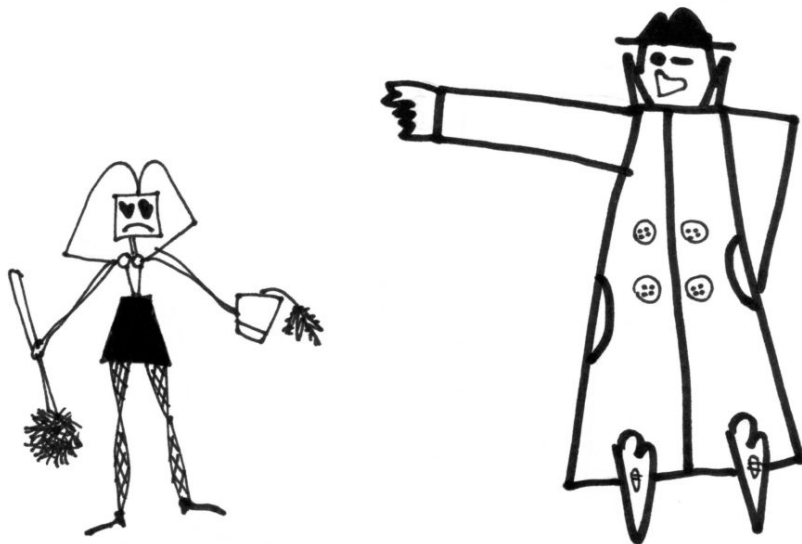
odgovorio sad već u potpunosti razbuđeni inspektor.

- *Trebam hitno razgovarati s Vama! Vrlo je važno!* - i dalje je uznemireno nastavljao glas, svjestan da ipak razgovara s onim kojeg je tražio. - *Inspektore, mislim da me moj... mislim da me moj muž v a a a raaaaa!* - briznuo je u plač očajnički ženski glas.

- *Gospođo, molim Vas, smjesta se smirite! Sad nije vrijeme da se time zamarate. Popijte nešto za umirenje, otidite spavati i sutra ujutro u 11 sati dođite u moj ured u Jakuševačkoj cest br. 10, blizu gradskog smetlišta gdje ćemo trezveno razmotriti sve činjenice. Sada ste napeti i stvari možda nisu onakve kakvima Vam se čine...*- vrlo ugodnim glasom spikera smirivao je Kajfeš uznemirenu gospođu premda je, nažalost, znao da su slučajevi bračne nevjere u njegovoj službi mnogo češći od sitnih provala i krađa, a od krivotvorenja zaključenih ocjena na polugodištu da i ne govorimo. Koliko se puta u kasnim noćnim satima samo susreo s gospođama (i pokojim jadnim gospodinom) na rubu živčanog sloma, majkama i poslovnim ženama koje su predano gurale karijeru i obiteljski život dok su njihovi muževi švrljali okolo s nekim fificama i umjesto da prehranjuju obitelj kupovali im bundice i skupi nakit, najčešće u Zlataru filigranu koji je praktički zgrnuo bogatstvo na svim tim preljubima.

- *Ali kako se da smirim inspektore kad ja mislim, o, ja misli i im da me moj muž vaaa...* - zagrcvao se u bolnom plaču ženski glas, pun očaja koji je u istom trenutku utihnuo kad se u pozadini začula lupa vrata, koraci i tupavi muški glas *Honey, I'm home!* nakon čega je ova očajnica naglo poklopila slušalicu koliko toliko cijenjenom inspektoru na rubu grada.

Inspektor Kajfeš, navikao na ovakva spuštanja slušalice i sad već i više nego razbuđen u nadi da ga čeka neki zanimljiviji i konkretniji slučaj, prolistao je novine kako bi se informirao o situaciji u zemlji i svijetu. *Bolnica sestara milosrdnica: UKINUĆE POBAČAJA, Izbjeglice iz Slunja putovat će u Istru: BIJEG IZ PAKLA, GENSCHER TRAŽI OBJAŠNJENJE, Zna se tko su barbari, Kako je selo Vaganac u općini Titova Korenica sravnjeno sa zemljom: GORI, GORI JER JE HRVATSKO! Zločince će kazna stići!*... da bi mu se nakon svih tih crnih masnih naslova s malim i velikim slovima uskoro zavrtjelo u glavi nakon čega je klonuo i zaspao na svom radnom stolu kao pokošen nekim zalutalim metkom iz vatrenog srpskog oružja.

Prvi prizor koji je vidio idućeg jutra kroz svoj neobičan vid, koji je zbog ispranosti onog jednog oka svemu davao određenu zamagljenu i tajnovitu perspektivu, bila je tajnica u uskoj kožnoj minici i mrežastim najlonkama koja je dovodila ured u kakav takav red. S malim usisavačem prodirala je duboko ispod poslovnih ladica načinjenih od spojenih kutija za šibice s nacrtanom ručkom, skupljajući papirnate aviončiće, brodiće i pokojeg neuspjelog ždrala napravljene od dosjea već davno zaboravljenih slučajeva. U trenutku kada je inspektoru bilo jasno da je po ko zna koji put opet zaspao u svom uredu i da je već skoro 11 sati, spazio je kako tajnica prodire u zaprašeni, skriveni kutak ureda te namjerava u smeće baciti Kajfešovu posebnu, sada već usahlu biljku. Taj čin je potpuno razbudio inspektora. Vidjevši što se umalo dogodilo s njegovom važnom biljkom, burno je reagirao što je bilo donekle neuobičajeno za njihov korektan odnos.

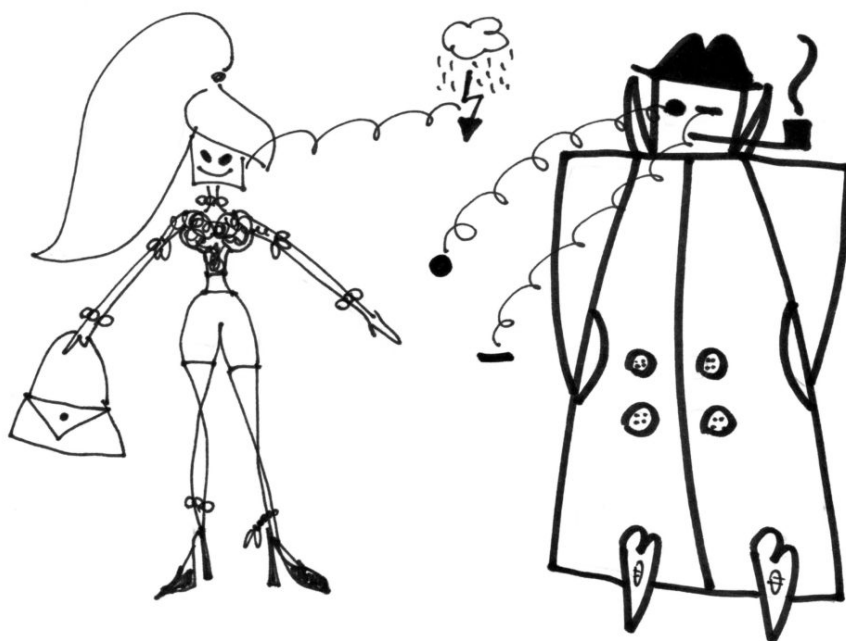
- *Tajnice, ne to!* - zagalamio je Kajfeš.

- *Ali šefe, potpuno je usahnula* - pokunjeno je odgovorila Bornina Skipper, uvjerena u ispravnost svoga čina, ne znajući da je riječ o zaista osobitoj biljci.

- *Rekao sam NE!* - grubo je nastavio Kajfeš nakon čega se tajnica plačući povukla u svoj predured.

Nakon što je izašla iz sobe, pokušao je reanimirati biljku s malo vode, ali bio je svjestan da je svojom krivicom opet upropastio stvar.

- *Ova biljka zaslužuje više pažnje* - rekao je sam sebi, a pogled mu je pao na malo razlomljeno ogledalo u kojem je vidio vlastiti odraz s već tjedan dana neobrijanom bradom i ispranim okom koje je virilo ispod šešira i koje mu je, istina budi, još najbolje pristajalo u ovoj ulozi inspektora. To posljednje ga je bar donekle oraspoložilo. Ubrzo zatim čuo je kucanje na svojim vratima koja su se vrlo brzo, nakon ovog samo formalnog kucanja, i otvorila, a njegov zagušljiv ured zapljusnuo je val intenzivnog ženskog parfema koji se nije tako često mogao osjetiti u ovoj zagušljivoj straćari od ureda.

- *Oprostite gospodična, ali trebala ste se prije javiti mojoj tajnici ako ste htjeli kontaktirati mene o osobno* - samouvjereno joj se obratio Kajfeš, vrlo brzo shvativši da je izrekao notornu glupost jer je rijetko tko ikada ovdje zalazio i tražio njegove usluge. Sve je to izrekao radi zbunjenosti ovom prelijepom mirišljivom pojavom koja je upravo ušla i donijela blještavu svjetlost i svježinu u njegov pljesnivi ured.

- *Ali inspektore, sinoć smo se telefonski dogovorili za sastanak, a Vašu sam tajnicu upravo vidjela kako je plaćući istrčala iz predureda pa sam se pitala nije li se što strašno...* - vrlo

odmjereno, staloženo i seksi uzvratila je Deina Barbi, tonom, bojom i intonacijom glasa koji nimalo nije podsjećao na glas uznemirene gospođe koju muž vara od sinoć.

- *Ah, to ste Vi. Ja se ispričavam...Nisam očekivao...* - ovako jebeno seksi gospođu, mislio si je u sebi inspektor s obzirom na to da je ova prevarena gospođa izgledom bila sasvim drukčija od svih onih plačljivih, histeričnih babetina u šlafroku, s viklerima na glavi i ogromnim podočnjacima koje su muževi non-stop varali, a ponekad i dobro izbubetali. Ova ovdje nadzemaljska pojava pred njim bila je najsavršenijeg oblika tijela na svijetu: izgledala je kao pješčani sat obučen u kratke tirkizne bermude s mini košuljicom od istog materijala, cipelicama na visoku potpeticu i s masom nakita umjesto masnica.

- *No, da odmah pređemo na stvar!* - frajerski se pokušao izvući inspektor koji nije imao komada već godinama.

- *I ne brinite za tajnicu, uvijek malo dramatizira kad je zažuljaju leće* - premda je upravo izrekao prljavu laž, prošlo mu je u tom trenutku kroz glavu kako se zaista nije ponio fer prema svojoj tajnici bez koje bi bio obična smrdljiva hrpetina pepela i neorganiziranih papira.

- *Dakle, Vi smatrate da Vas Vaš muž vara i željeli biste da ja...*

- *Ne gospodine inspektore. Ja ZNAM da me moj muž vara i želim da ga uhvatite na djelu, sakupite čvrste dokaze i pomognete mi ga oderati do zadnjeg novčića* - kao skalpelom ga je prerezala Deina Barbi u njegovom već uobičajenom uvodu za ovakav tip problema.

- *Vidim, znatno ste smireniji od sinoć i to mi je, moram priznati, jako drago* - Kajfeš se trudio da ga ova žena u potpunosti ne smota oko malog prsta.

- *Recite mi, kad ste tako sigurni, znate li s kime, gdje i kako Vas vara Vaš ljubljani muž?* - nastavio je po svom.

- *Sa svakom Barbikom gdje i kad god stigne* - hladno mu je odsjekla Deina Barbi.

U tom je trenutku u inspektorovu uredu glasno zazvonio telefon čiji je specifičan zvuk imitirala Svjetlana, a on je govorio u slušalicu.

- *Da, da, izvolite. Ne. Trenutno radim na vrlo važnom slučaju i otmica Vaše kćeri će morati pričekati. Znam, ali žao mi je. Ne, ne...U ovom uredu poslužemo profesionalno i po abecednom redu i stoga Vas molim...* - bio je to zapravo unaprijed dogovoreni trik s tajnicom

koja bi ga nazvala kad bi se neki rijetki klijent obratio Kajfešu za pomoć, a on bi, da ne izgubi i tog slučajno zalutalog klijenta, morao hiniti veliku zaposlenost i lažnu prebukiranost. Bornina Skiper je stvarno bila najodanija tajnica na svijetu jer je unatoč opravdanoj povrijeđenosti koja nije imala nikakve veze s lećama, održala lojalnost svome šefu i odglumila ovaj lažni klijentski poziv. Za to je vrijeme Deina Barbi uzela odložene novine na stolu i nezainteresirano listala od zadnje prema prvoj stranici.

Zvezdoskop. Jeste li već pronašli idealnog partnera? Nazovite da biste otkrili tko je osoba Vašeg života. 0066 335228.

Tenis u zagrijanoj dvorani – snižene cijene.

Jedući zelenu salatu u organizam unosimo klorofil koji ubrzava iskorištavanje hrane i srčani aktivnost. Zelena salata je melem za organizam koji pomaže protiv depresije, pozitivno utječe na raspoloženje, čuva zdravlje kože, očiju i jetre i ma koliko čudno zvučalo, pomaže da se očuva prirodna boja kose.

DANAS: Croatian Music Aid i Tomislav Ivčić: Svijet je slijep. Stop the war in Croatia. Dvorana Lisinski, 20h.

Danas na HTV-u: Dok nam živo srca bije. Glumci čitaju pjesme S. S. Kranjčevića, A. G. Matoša...

Bandi krivo što je

tamo naša vlada,

S raketama tukli

Srce Gornjeg grada

Ivan Goran Kovačić: O teško je četnik biti...

PUCAJU I PLJAČKAJU: srpska vojska na šibenskoj fronti.

SLUNJ: Kazetne bombe na Hrvate...nezainteresirano je listala prema prvoj stranici dok je inspektor i dalje razgovarao s praznom slušalicom.

– Rekao sam ne, ne i ne i uopće me ne zanima što Vam je kćer oteta već 20 godina nakon što su je otkrili kako puši u školskom wc-u! Doviđenja! – poklopio je Kajfeš, hineći uzrujanost.

– S kakvim se sve ljudima čovjek mora susretati u ovome poslu tc tc tc – prokomentirao je na glas da sve bude uvjerljivije.

- Dakle, stali smo na tome da Vas muž vara sa svakom Barbikom kad i gdje god stigne i da Vi želite da ja o tome skupim dokaze kako biste ga mogli tužiti i uzeti mu sve bogatstvo.

- Da. Tu smo stali, tu ćemo i završiti. Ovo je moja vizit kartica s adresom na koju me možete potražiti kad dobijete prve rezultate vašeg istraživanja. A ovdje su Vam svi potrebni podaci o mome mužu te njegova slika kako biste ga lakše prepoznali. Ovdje su Vam i adrese njegovih ljubavnica te raspored po kojem se s njima sastaje.

Kajfeš je pažljivo promotrio sliku i digao nepostojeću obrvu kao da mu je muškarac sa slike odnekud poznat.

- Glumac?

- Ne. Samo sliča Roberta Redforda po čijem je kalupu napravljen. I molim Vas, budite brzi i efikasni. Želim da završi na ulici kao bijednik na ulici bez ičega što prije moguće.

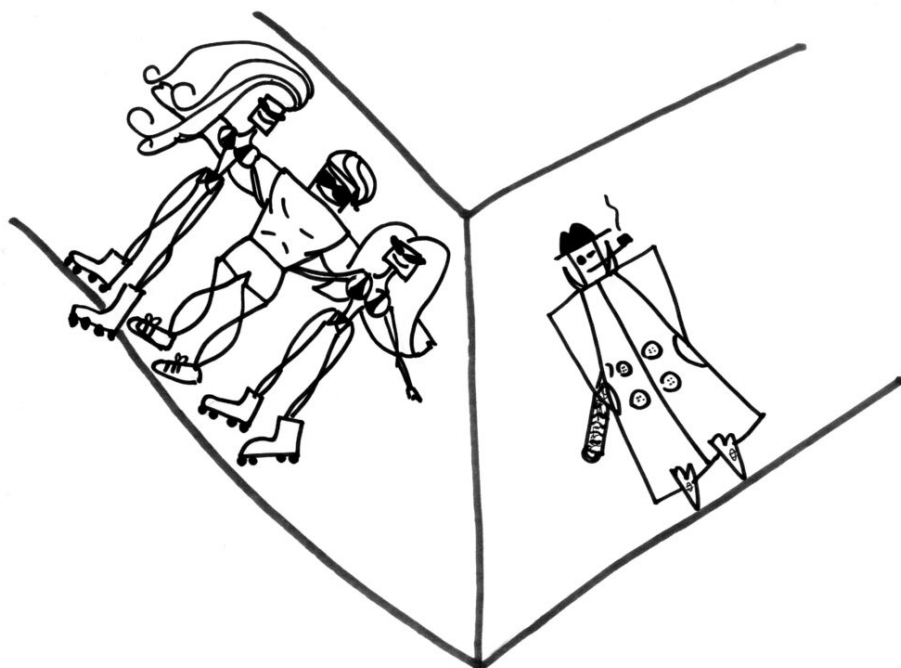
Izrekavši to s munjama koje su joj sijevale u očima, Deina se Barbi spremala na odlazak. Inspektor Kajfeš, u potpunosti izbezumljen pojavom ove fatalne žene koja nije ni po čemu nije sličila onoj jadnici kako ju je sinoć zamišljao, ispratio ju je rekavši na odlasku,

- Nije mi u svemu ovome jasna samo jedna stvar. Kako itko može varati ženu poput Vas? - bacivši Deinoj Barbi tajanstveno zamagljen pogled.

- Kao što rekoh, želim da mi pomognete oderati gada do gole plastike - odgovorila je na ovaj očigledni pokušaj upucavanja i pogledom mu poslala mali grom.

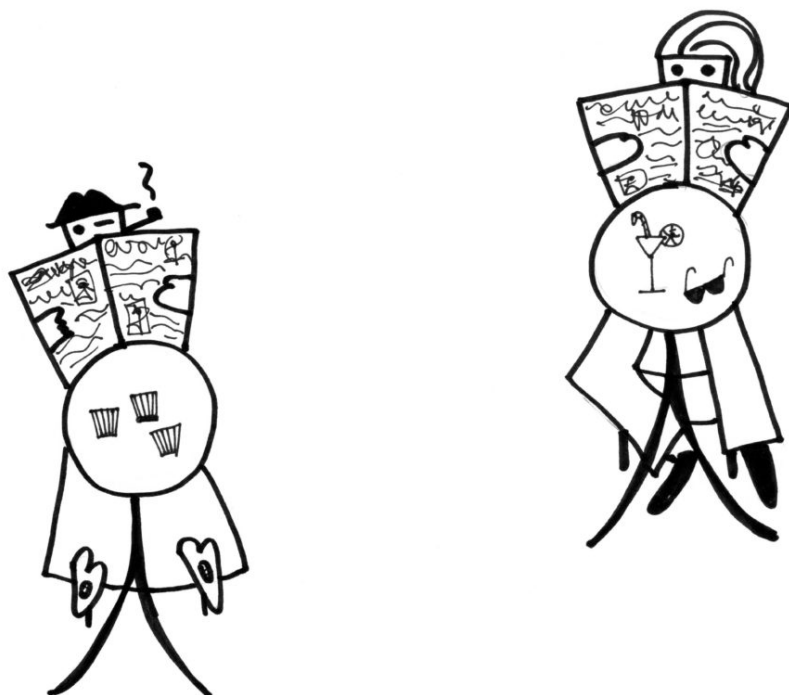

U poslovnom je Barbi svijetu idućega dana sve teklo uobičajeno. Deina se Barbi pravila kao da je sve u najsavršenijem redu. U njezinom se studiju snimala reklama za talki walki s kostimiranim Barbi i Kenom u ulogama Romea i Julije koji bi izbjegli najveću ljubavnu tragediju svih vremena da su kojim slučajem posjedovali ovu iznimno korisnu i praktičnu napravu. Nakon snimanja otišla je sa svojim nevjernim plastičnim mužićem na večeru, na kojoj su jedno drugome izjavljivali ljubav.

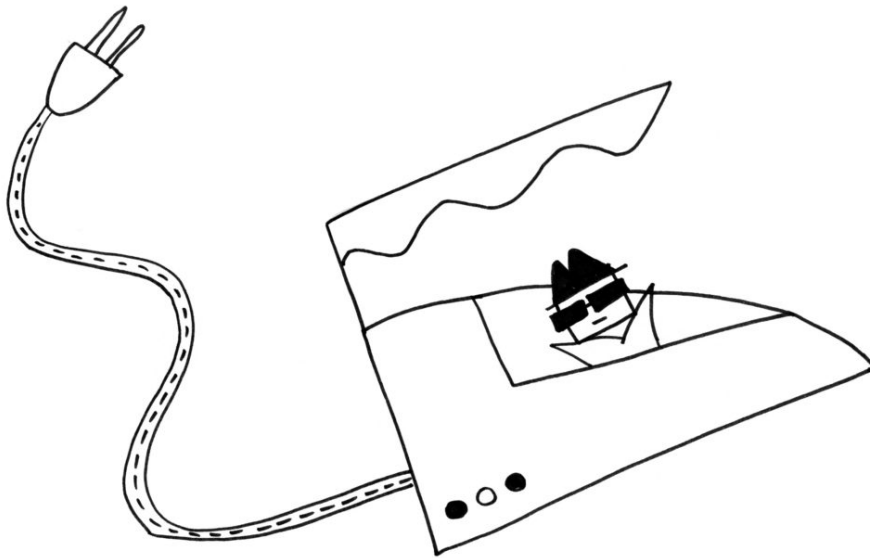

- Voljet ću te do kraja života, honey bunny!

- Jedina moja smokvice, uvijek ću voljeti tebe i samo tebe i niti jedna druga nikada neće posjedovati tajni ključić za ulazak u moje srce! - rekao joj je i dao na dar mali dijamantni privjesak u obliku ključića kao srca koji je kao iznenađenje bio skriven u kuglici sladoleda.

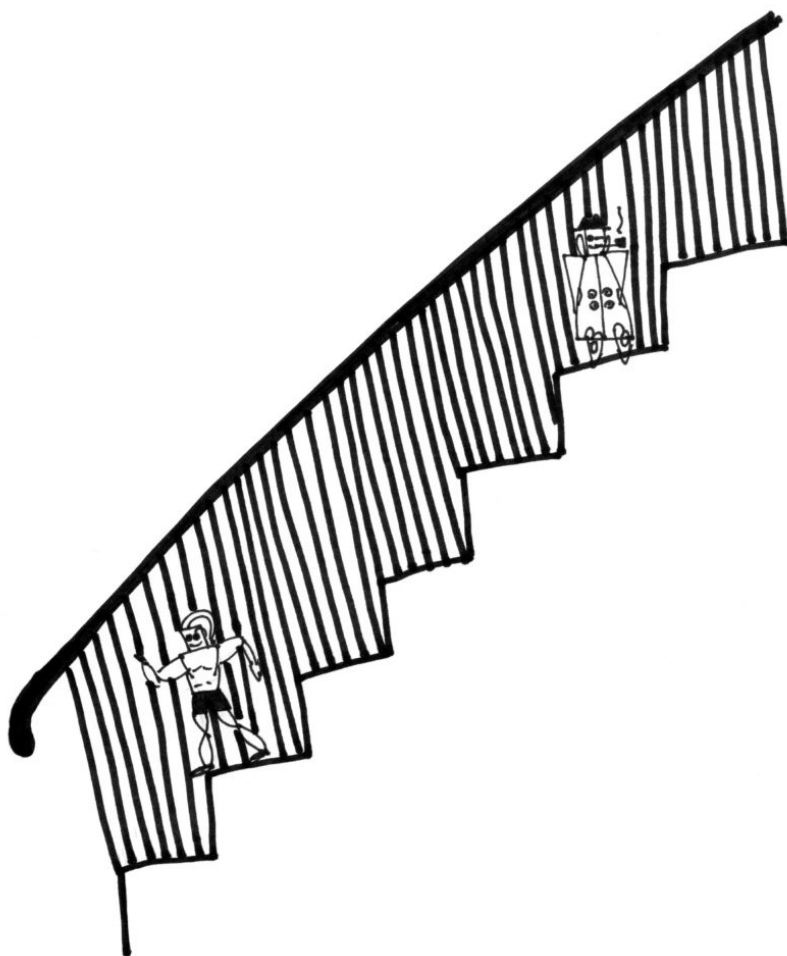

Sanjičina je Barbi dotle itekako uspješno poslovala bižuterijom od zlata, dijamanta i briljanata, Barbi od Ane P. spremala natječaj za najbolji top-model svijeta, moja Barbi razmišljala o intenziviranju hipnotizirajuće ružičaste boje kutijica kozmetičkih proizvoda čime se trebala povećati njihova potrošnja za 70 posto, a inspektor Kajfeš je na svom zadatku radio uobičajene stvari koje se već rade u takvim prilikama. Slijedio je ukalupljenog Redforda u stopu. Pratio ga od kuće do posla, od posla do kuće, skrivajući se iza crvene željezne ograde koja se spuštala stubište i koja se trusila, ostavljajući zahrđale mrvice na Kajfešovu baloneru. Špijunirao ga je s dalekozorom sjedeći u svojoj polovnoj Peglici satima ne bi li usnimio nešto sumnjivo kao dokaz, sjedio stol do njegovog u restoranu s uključenim diktafonom ispod balonera ne bi li uhvatio neke kompromitirajuće izjave...

Pri tome, naravno, uvijek profesionalno skrivajući svoj pogled iza novina s naopakim naslovima: *ŠKABRNJA: 10 NOVIH LEŠEVA, KARLOVAC: IZMASAKRIRANI GARDIST, Uskoro: Hrvatska vojna akademija, Naređivali su ubij i sravni!, Demografi-koljači na djelu, RAZARALI VEĆ RAZRUŠENO, VINKOVCI: Uništavaju sve, Svijet previše oklijeva, Englezi, ne pravite se Englezi: Civilizaciju ubijaju u Hrvatskoj! POKLANI SU HRVATI! Branko Kockica otišao u četnike?! Još jedna beogradska laž o masakru golorukog srpskog naroda. SISAK: Krvavi ples ne prestaje. UNIŠTAVAJU SVE! Aca je uvek Aca i uvijek naoružan do zuba! Pljačkaju i šume! TOPOVIMA U SRCE DALMACIJE! Prilog: Hrvatski rukopis: Silvije Strahimir Kranjčević: Moj dom. ZRAČNI NAPADI NA SISA...No, Anin Ken je doista bio profesionalac u preljubima i nije bilo posve lako sakupiti dokaze i samom inspektoru kakav je bio Kajfeš. Za to vrijeme lažni je Redford paralelno imao neopisiv osjećaj da ga prati njegov obiteljski liječnik Dr. Kajfeš, preobučen u nekog nesposobnog inspektora. Imao je osjećaj da ga ta plastična figurica prati od kuće do posla, od posla do kuće, u restoranu, u teretani, dok joggira, dok se tušira... Ali još nije bio u potpunosti siguran. Nije mogao sasvim pouzdano tvrditi je li zahrđala olupina narančaste Peglice koja bi se uvijek nacrtala iza njegovog metalik plavog Porschea samo slučajnost ili...? Kada bi se počeo sumnjičavo osvrtnati oko sebe, Kajfeš bi se ponio poput pravog inspektora na tajnom zadatku i vrlo se zamišljeno udubio u novine, praveći se kao da sve to nema nikakve veze s plavokosim Kenom napravljenom po uzoru na Roberta Redforda. U takvim je trenucima čitao nešto dulje tekstove: *Kao predsjednik Republike Hrvatske i vrhovni zapovjednik Oružanih snaga**

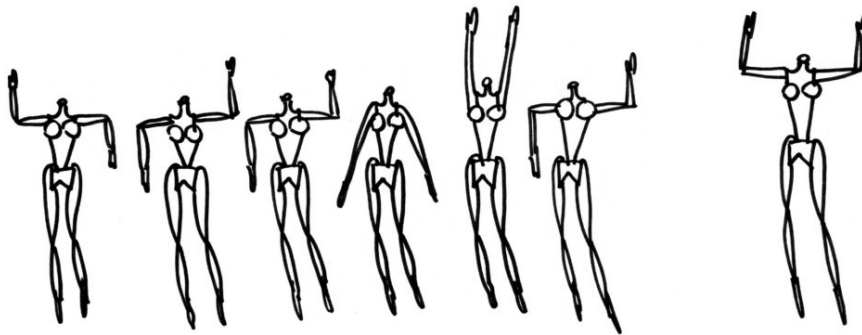
Republike Hrvatske, pozivam svo pučanstvo, a napose sve sposobne za obranu domovine, da ne napuštaju djedovska ognjišta. Povijest im to ne bi oprostila. Žrtve koje moramo podnijeti na oltar slobode blagoslovit će Bog i budući naraštaji koji se neće morati boriti za samostalnu i nezavisnu Hrvatsku jer je mi ostvarujemo. Njima će pripasti povijesna zadaća da je očuvaju. Unatoč svim teškoćama i otporima uspjeli smo uskrisiti hrvatsku državu nakon osam stoljeća i ...ponekad bi morao prekinuti čitanje kako bi naručio novo piće na stolu do Redfordovog, dok je Redford također poskrivečke čitao novine, nastojeći proniknuti tko je njegov tajanstveni pratilac. Fra Flavijan iz Iloka: Molitva i za neprijatelja. SAMO SAMOSTALNA HRVATSKA! Mihovil Ivanić: Feljton. Trenk i hrabri Slavonci. Junaštvo Slavonije nije od danas! AGRESOR NE MARI ZA HAAG: Sisak pod neprekidnom topničkom vatrom! Dr. Tuđman za intervju na mađarskoj televiziji: Rat protiv Hrvatske bit će završen do kraja godine. Probudit će se svijest Europe. Bata Živojinović i Boris Dvornik: nekadašnji prijatelji partizani postali ljuti neprijatelji! Neobjašnjiv nestanak 7 Barbika! Golgota ličkih Hrvata: SPASILI SMO SAMO GLAVU! RAT SE NE LIJEČI ASPIRINIMA!, misleći pritom kako je njegova glavobolja od ove silne vrtoglavice uzrokovane paranojom postala nesnošljiva te bi mu sad najviše prijao jedan rastopljeni aspirin, a ne suhi Martini s maslinom pribodenom na čačalicu koje je, usput rečeno, bilo njegovo omiljeno piće. Napetost između ova dva jedino vidljiva gosta u restoranu je odjednom postala nesnosna i netko je morao napraviti bilo što: okrenuti list novina, nakašljati se, pročačkati zube, ispljunuti kakvu košticu, platiti račun...

A onda je Redford, neplativši račun, naglo izletio iz restorana i otišao do telefonske govornice te nakon obavljenog razgovora otišao u stan Sanjičine Barbi gdje je konačno uhvaćen u preljubu, što je inspektor Kajfeš naravno i snimio, dok je Svjetlana savršeno imitirala zvuk škljocanja fotoaparata. Još iste večeri inspektor je nazvao Deinu Barbi i ugovorio hitan ponoćni sastanak u njegovu uredu prije kojeg si je priuštio sočan krvavi odrezak i tuš. Ona je došla u crnom kaputu s bijelom svilenom maramom preko glave i sunčanim naočalama premda je bila duga mračna noć. Barbi noć. Kad su razvili slike u komori za razvijanje tajnih slika, Deina Barbi mu je u kešu isplatila honorar koji je inspektor i više nego zaslužio, a stvari su bile u potpunosti jasne, premda je iz Kajfešove perspektive sve i dalje bilo tajnovito i zamagljeno. I seksi. U pozadini te noći u kojoj su pale sve krinke začuo se zamišljeni zvuk saksofona i vrlo brzo je pao i sivi baloner inspektora Kajfeša, a

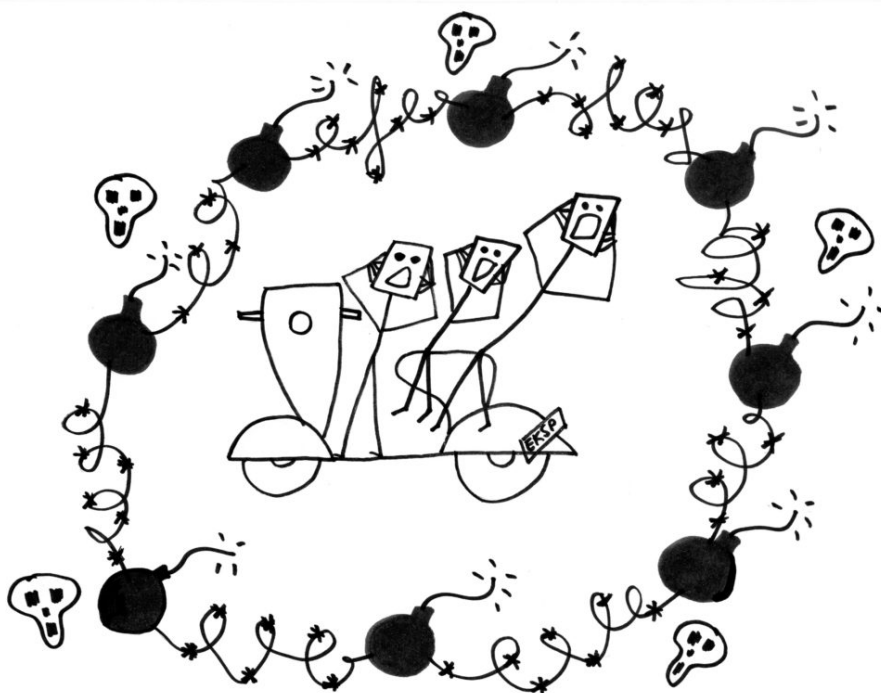
nedugo potom i crni kaput Deine Barbi i njih dvoje su se te večeri združili u strastvenom zagrljaju. Nakon što je uhvaćen u preljubu, Redford je očajnički pokušao uništiti apsolutno sve dokaze. Paralelno s ovim slučajem, iskrsnula su i tijela njegovih 7 ljubavnica bez glava koje su nađene zakopane u masovnoj grobnici blizu teretane. Uz strašne tekstove u novinama, našla se i Kajfešova izjava izdvojena kao veliki naslov na duplerici: MISLIM DA UZ SVAKU GLAVU PRISTAJE I NEKO TIJELO! Slučaj se zakovitalo do neslučenih razmjera, a sve je bilo savršeno povezano iako se tako nije činilo na prvi pogled. Vrlo brzo nakon što je izgubio ženu, ugled, ljubavnice i svu imovinu, Redfordić je dolijao kao optuženik za misteriozna ubojstva u kojima su Barbi glave njegovih ljubavnica pronađene odvojene od njihovih tijela. Njegovi otisci prstiju bili su na svim glavama i lopatama koje su poslije pronašli u prtljažniku Porschea, a sve je otkrio Kajfeš, jedini inspektor u gradu.

I tako je jedne večeri nakon nimalo uobičajenog radnog dana, u samoći svog sklepanog ureda, odbijajući oblake dima, Kajfeš samozadovoljno čitao večernje izdanje novina. Na naslovnici je bila velika slika Redfordovog uhićenja koja je prikazivala skupinu policajaca kako ga mlate pendrecima i odvođe u maricu uz masno otisnutu izjavu koju je dao između udaraca: NIKOGA NISAM UBIO, TO SU SAMO OBIČNE GLAVE I NIŠTA VIŠE!

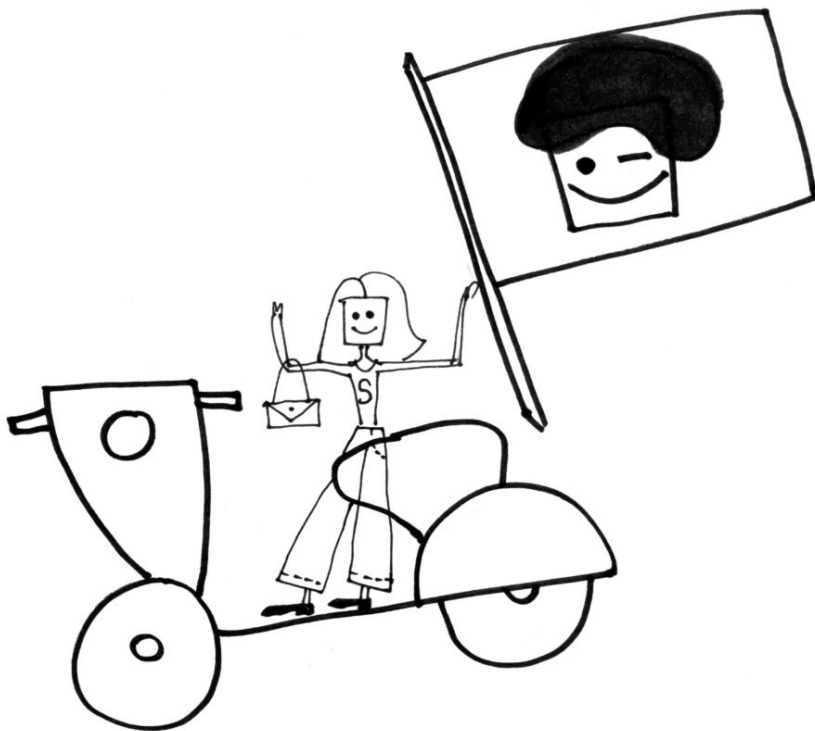
IZBORI

Mama i tata su obavezno morali doći na bratove informacije jer ih je nazvala razrednica koja ga je i pismeno opomenula i zaprijetila da više neće biti predsjednik razreda. Uhvaćen je bez papuča za školu i sakupio je već tri jedinice jer nije imao domaću zadaću iz hrvatskog, premda se on sam uporno žalio kako to nije istina i kako ga nastavnici samo ugnjetavaju, pozivajući se između ostalog na autoritet pedagogice koja je jednom prilikom rekla kako djeca zapravo u školu ulaze kao upitnici, a izlaze kao točke. Zadnji put su, na primjer, morali za zadaću napisati svoje impresije na mračne pjesme nekih pjesnika o ratu i on je napisao: *Ekspresionisti kroz ratnu tematiku prolaze na vespi automatiku* i automatski dobio dvije jedinice pod znanje i vladanje. I dok su mama i tata tako bili u školi na vrlo neugodnim informacijama, na tepihu moje sobe jurcala je Bornina Skiper na svojoj vespi i skandirala: KAJ-FEŠ! KAJ-FEŠ!

Naime, upravo je u jeku bio zadnji krug predsjedničkih izbora u kojem su se zajedno našli Deina Barbi i Dr. Kajfeš. Nakon što se razvela od Aninog Kena koji joj je sad postao službeni tjelohranitelj, Deina Barbi je odmah pucala na predsjedničku funkcijicu. Premda se moglo

očekivati da će simpatije mnogih biti na strani Kajfeša kojem je naposljetku i ono dr. itekako išlo u prilog, krajnji ishod je bio vrlo neizvjestan s obzirom na to da je Deina Barbi ipak imala glavni adut u svojim rukama. Naime Dea je tih dana dobila pravu pravcatu *Presidential Candidate Barbie*!!! Sve se dogodilo tako naglo i nitko nije očekivao da će u neimaštini Barbi produkata i općoj oskudici u kojoj se hrvatski narod bori za svaki pedalj netko iz ulaza dobiti novu novcijatu Barbi! Osim par zalutalih primjeraka u paketima humanitarne pomoći, pretežno zaslugom rodbine u inozemstvu, dobiti original Mattel *Presidential Candidate Barbie* u ovakvoj situaciji bilo je pravo malo ekonomsko čudo.

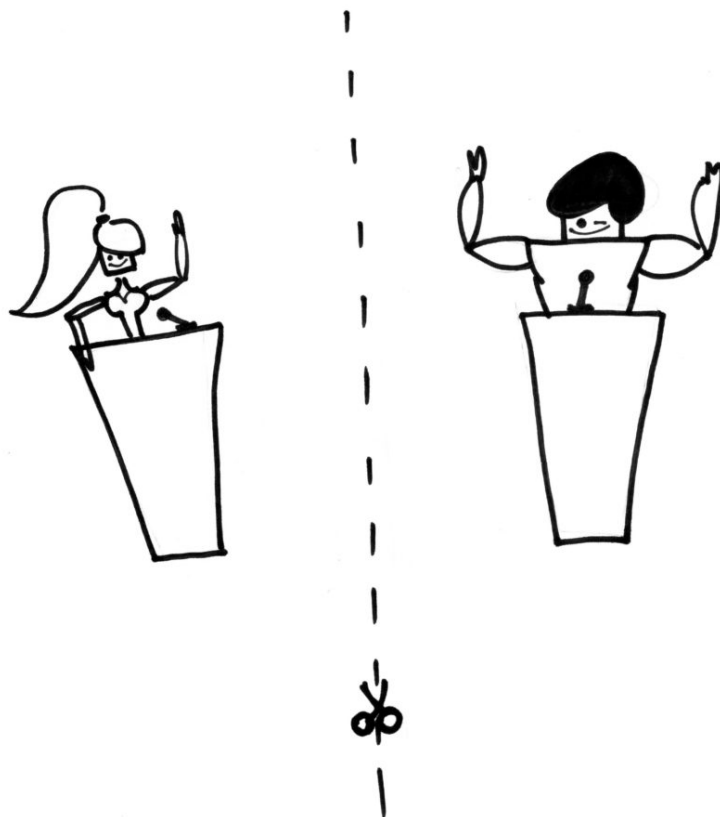

Ali to nije sve. Dea i njezina obitelj općenito je u to vrijeme malo pomalo počela živjeti nekako bolje i, usudila bih se reći, luksuznije. Uvijek je imala za sladoled, žvake, čokoladice i colu, dobila je puno originalnih *Benetton* i *Stefanel* majica, najkice i ribokice, njezin je tata kupio novi auto, a mama preuređivala kuhinju i dnevnu. Zašto Dein tata može imati Toyotu, a mi još uvijek pišljivi Renault 4? Zašto Dea ima *Benetton* i *Stefanel*, a ja lažne Diesshel traperice s Hrelića? Zašto Dea nosi Reebok, a ja Rebox tenisice, zašto Dea ima Adidas, a ja Adihash ruksak? Zašto Dea ima pravi zlatni prsten s potvrdom o 24-karatnom zlatu, a ja s

pečatom *Made in Indonesia*?

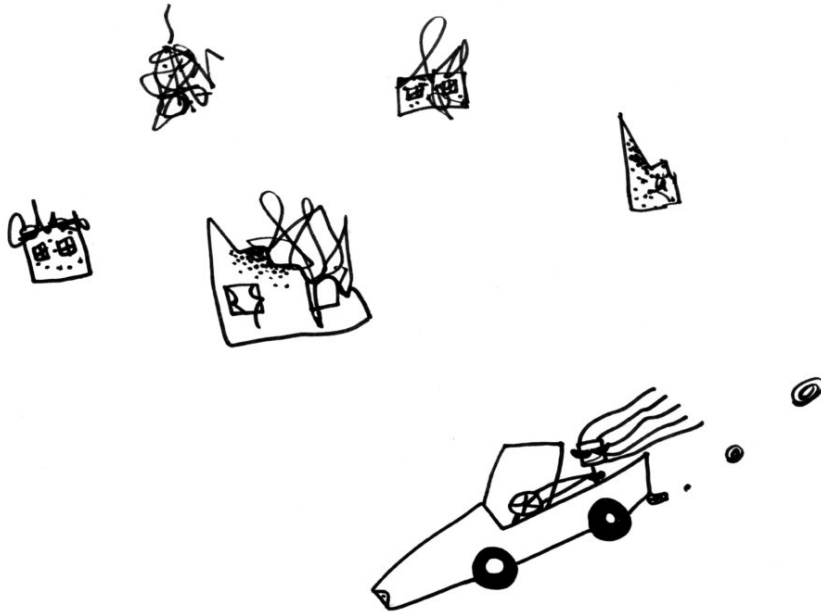
S tim zašto ovo, zašto ono, pokušala sam bezuspješno ucijeniti roditelje da poboljšaju naš materijalni status unatoč tome što je bio rat i mnogi su ostali bez krova nad glavom. I kad je još osvanula ta *Presidential Candidate Barbi*, kolektivnoj ljubomori, ali i istovremenom divljenju, nije bilo kraja. Došla je u svom plavom sakou s crvenim obrubom ispod kojeg je virila bijela kragnica, plavoj suknjici do koljena i aktovci s diskretnom američkom zastavom, na visokim petama i s vizijom bolje budućnosti. Premda su neki odmah pokleknuli pred najnovijim Mattelovim čudom iz djutića u Brežicama, mnogi od nas nisu se bez svojevrsnih zadržki otišli pokloniti novom seksi predsjedničkom kandidatu koji je još intenzivno mirisao na svježu plastiku i čija se platinasta kosa sjajila zasljepljujućim sjajem, kao da je netom oprana Pantane Pro V šamponom i pri tom je obasjava tisuću reflektora. Vrlo brzo nakon što smo kao lešinari okružili Deu i s puno se malih uzdaha divili predsjedničkoj ikoni u njezinim rukama, iz omamljene gomile istupio je Kajfeš. On je, naime, masu htio prosvijetliti spontanom govorom da, iako je riječ o originalnoj kandidatkinji za predsjednika, to ne mora nužno i značiti kako ona doista mora i biti predsjednik. Kod nekoliko je to izazvalo mrmorenje. Sanjičina i Teina Barbi odmah su rekle da one žele da baš Deina *Presidenal Candidate Barbi* doista i bude predsjednica, dok je Bornina Skiper smatrala da to ne mora baš biti tako i da bismo mogli organizirati predsjedničke izbore pa da vidimo. I odmah su se stvorila dva tabora, svaki sa svojim predsjedničkim kandidatom. Jedina nesvrstana Barbi bila je Barbi od Ane P. koja se još nije htjela pridružiti ničijem taboru jer baš nije voljela Deu, jer je prošle godine nije pozvala na ročkas, ali je s druge strane smatrala Kajfeša odveć degutantnom predsjedničkom figuricom. I tako je počela kampanja predsjedničkih izbora čiji se finale održavao u dnevnoj dok su mama i tata bili na bratovim informacijama. Ako imamo predsjednika samostalne i neovisne Republike Hrvatske, predsjednika razreda, predsjednika kućnog savjeta, predsjednika Mjesne zajednice Sloboština... zašto ne bismo imali i Barbi predsjednika, pogotovo sad kada nas je na nužnost tog koraka podsjetio Mattelov najnoviji izum. I tako su dvije potencijalne predsjedničke figure započele svoju utrku. Deina Barbi vodila je kampanju glamura & dobrotvornih aktivnosti, kombinirajući u svojoj promidžbenoj strategiji poteze *Charity Ball* i *Dazzling Diamonds Barbie* s blagim primjesama *Show Parade Barbie*. Organizirala je dobrotvorni bal za pomoć djeci roditelja stradalih u ratu i tamo prošetala svoju najnoviju *Serenade in Satin* večernju toaletu *Symphony of beauty and elegance* kao apsolutni blještavi centar. A fotografi su se sjatili. Njihove su bljeskalice parale zrakom: *all eyes are upon her as she enters a majestic vision in soft blue satin...* Dok je ona zajedno s neblještavom gomilom tijela pjevušila na play back *tko na tvrdoj stini svoju povist piše, tom ne može nitko prošlost da izbriše, mi smo tu odavno svi moraju znati, to je naša*

zemlja, tu žive Hrvati...

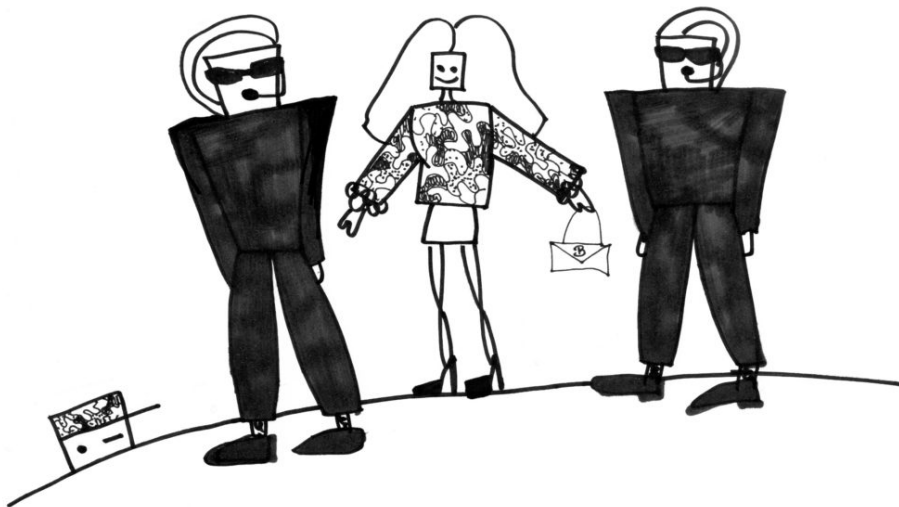

Iste večeri presvukla se u nešto više *casual* i posjetila izbjeglice iz okupiranih dijelova zemlje, samaritanski se smješkala ženama, djeci i starcima na strunjačama u zamišljenoj gimnastičkoj dvorani, organizirala dobrotvorni koktel za ranjene gardiste na kojem je radi nužne potrebe invalidnih tijela Kajfeš iznimno bio u ulozi hrvatskog branitelja. Zatim je organizirala dobrotvorni grah za umirovljenike i tamo osvanula u svojoj *Pink fur* kolekciji s *Caviar on Ice necklace*, pozirala pred bljeskovima novinara i dijelila autograme, dok je Kajfeš, opet iznimno u ulozi hrvatskog umirovljenika, na minus 18 žličicom jeo malu porciju graha napravljenog od crvenih glavica šibica odvojenih od tanke daščice. Prišla je umirovljenom Kajfešu i upitala ga za zdravlje jer po tome se poznaju prave zvijezde, one znaju u svim okolnostima biti susretljive i ljubazne s onima koji navijaju za njih, došapnula je svom tjelohranitelju. Zatim je obučena u crnu čipkastu haljinu i mrežaste zlatne tajice položila plastični honolulu cvijetak iz svoje *Hawai Barbie* kolekcije na grob neznanog hrvatskog junaka iza kojeg je Kajfeš u ulozi duha zapjevao: *Bili cvitak je na spomen jednoj vječnoj*

ljubavi, za svoj narod i za tebe, morao sam umrijeti! Nakon toga je vrlo brzo uskočila u svoju novi *Ferrari* i projurila pored ratom razrušenih područja. U kabanici i svilenj ultra minici isto poslijepodne obišla je hrvatske branitelje u rovu. Hrvatski branitelji, točnije Kajfeš, dočekali su je aplauzom i pomogli da sa svojom roza štiklicom ne ugaži u glib hrvatskog bojišta.

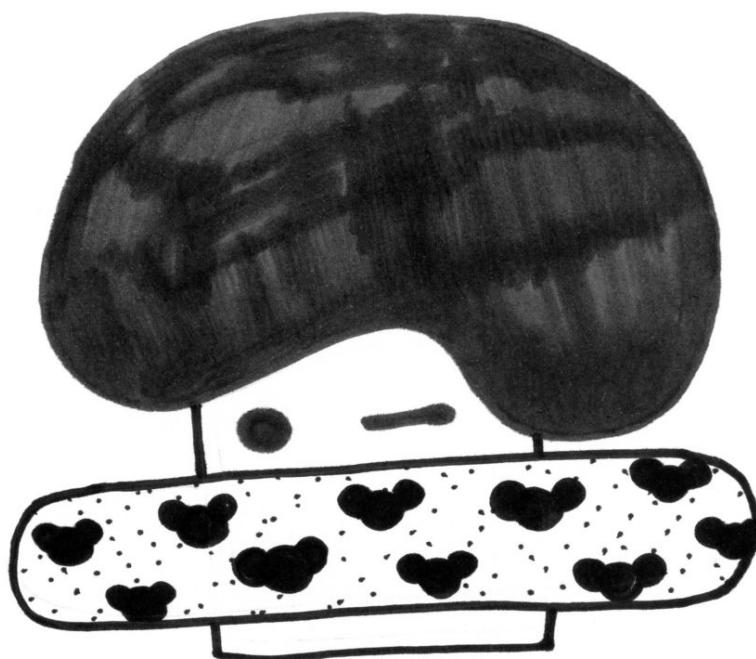
Dok su se svi divili njezinoj ljepoti i otmenosti, J. F. Kajfeš je kao suprotstavljeni kandidat provodio nešto drugačiju kampanju. Kajfeš je, naime, svoj imidž gradio na govorima, i to govorima punima nade, idealizma i vjere u svjetlu budućnost, dok je za tjelohranitelje reda radi uzeo neke dvije debeljuškaste bebe kupljene u Nami koje je Svjetlana ošišala i obukla u neke ručno sašivene radničke kombinezone. Premda nije imao *touch* hollywoodskog glamura, mogao se pohvaliti jednom epizodnom ulogom u *Boljem životu* koji je sam kao društveni djelatnik i plastični pregalac zastupao. Svojim sposobnostima nije mogao garantirati rekordno brzi ekonomski *boom* te obećati automatsko povećanje originalne Mattelove robice za 50 posto, kao što je to obećavala Deina Barbi, ali je mogao obećati da će standard rasti polako, a višestoljetni snovi će se pretvarati u stvarnost postepenim radom na izgradnji i boljitku. Njegove cipelice nisu bile od zlata, već ručno sklepane od komadića kože koje nam je postolar Šime iz petnajstice znao dati za igru.

I dok je izgovarao obećanja koja su bila prije skromna nego glamurozna, a njegovi se tjelohranitelji beskrupulozno upucavali svemu što nosi suknju, jedina koja je istinski upijala njegove riječi bila je Bornina Skiper. Moja Barbi podržavala ga je više-manje zbog prijateljstva sa Svjetlanom i iz apsolutnog protivljenja da Deina Barbi pod krinkom glamurozne dobrotvorke uvede strahovladu i apsolutizam iako se zapravo potajno divila svakoj kombinaciji koju je prošetala u svojoj „Predsjednik sa stilom“ kampanji. I dok je Kajfeš tako imao jednog iskrenog i jednog poluiskrenog pobornika i dva lažna seksualno aktivna tjelohranitelja u fušu, a Deina Barbi prave tjelohranitelje i dva goruća sljedbenika koja su se nadala nekoj svjetlucavoj mrvici s njezina stola, Barbi od Ane P. bila je još uvijek neopredijeljena i nitko nije znao što se mota po njezinoj glavi. I jedna i druga strana nastojale su je pridobiti kao birača raznim povlasticama, dječjim doplatkom i originalnom robicom, bočicama lijekova iz humanitarne pomoći i sl., no kad se sve zbrojilo i oduzelo, šanse su bile točno 50:50. Tko će biti predsjednik ostalo je kao upitnik visjeti nad glavama svih nas u danu predizborne šutnje u kojem su Kajfešu, po nekim kasnijim navodima, na usta zalijepili flaster s uzorkom na Mickey Mousea. Naposljetku se sve okončalo tajnim glasovanjem u maloj kutiji od šibica u kojoj su bili sakupljeni glasački listići. Svatko je na papirić napisao svog kandidata i ubrzo je Teina Barbi preuzela glasačku kutiju i čitala pred kamerama svih Barbi vijesti svijeta.

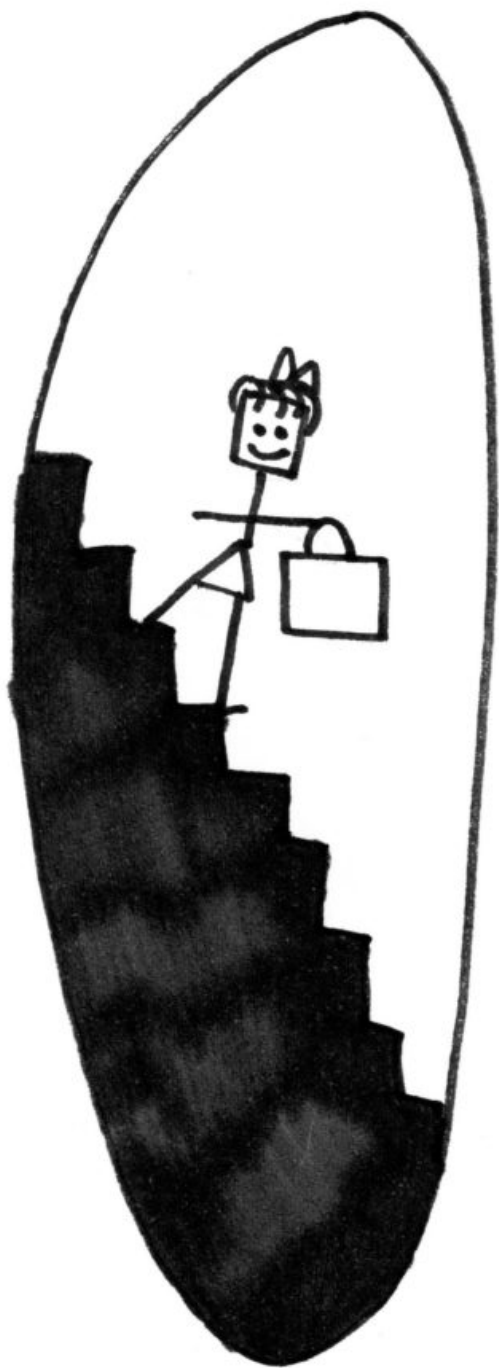
- Prvi glasački listić ide za Presidential Candidate Barbie, drugi glasački listić za Dr. Kajfeša, treći glasački listić za Presidential Candidate Barbie, četvrti za Dr. Kajfeša i posljednji odlučujući glas dobiva: Presidential Candidate Barbie!

I dok se u stožeru Deine Barbi otvarao šampanjac i slavila pobjeda koja se definitivno morala obilježiti i promjenom garderobe, Kajfeš se u jeku poraza na Skiperičinoj vespi odvezao do groba neznanog hrvatskog junaka, legao unutra i sam sebi na humak položio honolulu cvjetić.

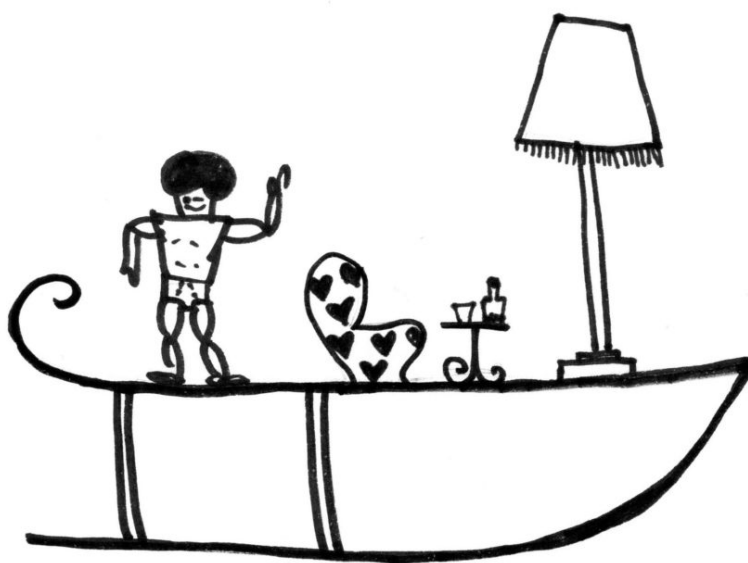

TROPIC U PLAMENU

Dok sam se spuštala u vlažnu i mračnu utrobu zgrade, Deina i Teina Barbi već su ispijale svoj drugi koktel na ležaljka Tropic kluba *Barutana*. Unatoč popunjenom rokovniku, Deina je Barbi kao predsjednica i novorazvedena supruga, obvezatno morala naći vremena za rekreaciju i opuštanje uz stari, zahrđali sudoper koji je služio kao ne baš posve tirkizni Barbi bazen. Svjetlana je za to vrijeme pripremala nesuđenog predsjednika Kajfeša za izlazak iz njegove unajmljene garsonijere na sanjkama.

Tih dana zima je već duboko zakoračila u naše krajeve i u podrumu je bilo jako hladno. Imati u ruci Barbikine gole noge bilo je kao držati hladne sige koje smo po zimi znali čupati ispod automobila i cuclati ih, ukoliko nisu bile jako crne od ispušnih plinova. Zato smo uz zahrđali bazen imali malu električnu grijalicu imena *Tropic* koja je puhala topli zrak, okrećući se lijevo-desno. Osim što je služio za grijanje, *Tropicom* se mogao postići efekt vijoreće kose na povjetarcu, što su Deina i Teina Barbi toga dana obilato koristile. I jedna i druga su nosile nove sunčane naočale, novi bikini koji je više razotkrivao nego skrivao te štiklice iz kojih su virili pažljivo nalakirani Barbi nokti.

- *Eh, da su bar svi muškarci kao Kajfeš...*

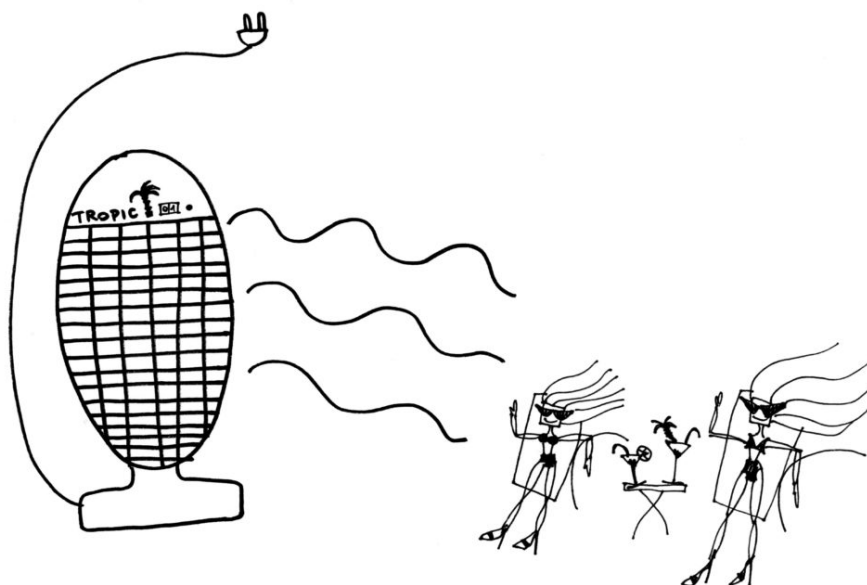
- *Oh, to bi bilo savršeno, kad ti dosadi, samo ga hitiš u kutiju za cipele!*

Iako je sve čuo, Kajfeš se nije previše uzrujavao. Znao je, ako mu i ove *Holyday Sisters* zlobnice slučajno prirede mali sprovod bez njegova znanja, vukući ga špagom po podrumu u malom lijesu Borovo kutije i izlažući njegov prvoklasni leš kao tijelo hrvatskog vojnika na odru, on uvijek može uskrsnuti, praveći se da je *Super Sport*, *Super Dance* ili pak *New Good-Lookin' Talkin Ken*. Uostalom, bio je duboko uvjeren da bi mu to napravile samo zato kako bi mogle isprobavati svoje zlatno-crne kombinacije veselih Barbi udovica. Zato je nepozvan banuo na njihovu malu trač zabavu. I to posve gol. Ako se, naravno, pod

golotinjom računaju i njegove ugravirane donje gaće. Deina Barbi je naglo ispljucnula gutljaj svog fensi-šmensi koktela, a Kajfeš se predstavio kao unproforac koji u slobodno vrijeme snima komade za *Vogue*.

- *Are all pussies in Croatia so pretty?* - dobacio im je, a one su ga sablažnjivo odmjeravale ispod svojih tamnih naočala dok im je *Tropic* mrsio kosu. Ono što mu je pri tom odmah zapalo u jedino zdravo oko bila je hrpa novih stvari kojima su bile okružene. Paleta malih preparata za sunčanje, plastične narukvice, majušne naušnice i ogrlice kojima su bile okićene, pink neseser s češljicama i ogledalcima, ležaljke za sunčanje i stolić s novinama na koji su naslonile svoje male duge noge. A što je najvažnije, sve je bilo original Mattel što se nije moglo ne primijetiti na ruzinavoj pozadini *Barutane* i u prisutnosti Kajfeša.

- *Beat it nigger!*- ispalile su obje u isti tren i činilo se kao da su im nove stvari dale još više povoda za bahato ponašanje. No, Kajfešu je to samo bio povod za jedan neuspio pokušaja ratnog silovanja, nakon čega je izveo svoj *moonwalk* ples pjevajući *Beat it!* Jer to je ono što je Kajfeš sa svojom tamnom puti lažne plastike uistinu i bio: Michael Jackson malog podrumskog svijeta, zaglavljen negdje tamo u procesu postajanja bijelcem. Ni tu ni tamo, ni originalni bijelac ni rasni crnac, baš kao zamućene polovice Kinder Lade. Dea i Tea su nakon toga već demonstrativno mislile napustiti igru i Kajfeša prepustiti raljama osobnih tjelohranitelja, no kad je Kajfeš zaprijetio da će malom ručnom bombom ubiti prvo sebe pa onda i sve njih, malo su se primirile. Baš u tom delikatnom trenutku, u *Barutanu* je na opuštanje navratila moja Barbi, a Kajfeš je neprimjetno u aktovku pospremio bombicu napravljenu od kuglice aluminijske folije i sjetno zapjevušio onu staru: *mislili su neki, već nas neće biti, ni veselje svoj nisu znali kriti*, himnu svih lažnih Kenova u borbi za slobodu. Deina i Teina Barbi sve su nas skupa pozvale na koktelski prijem u svoju palaču jer je predugo izlaganje plastičnih tkiva suncu tih mjeseci u tropskim predjelima podruma predstavljalo veliki rizik od zadobivanja raka kože, ne daj bože. A kad smo stigli u njihov udobni brlog, doista smo imali što i vidjeti. To što je hrvatska vojska iz skladišta vojarna varaždinskog korpusa osvojila 74 tenka, 48 oklopnih vozila gusjeničara, 18 oklopnih borbenih vozila s protuzrakoplovnim strojnicama, 6 topova, 6 višecjevnih bacača Plamen, 4 Ognja, 18 haubica od 155 mm, 250 raznih vozila, veliku količinu pješačkih cijevi i streljiva

postajući snažnija nego ikad, ništa je u usporedbi s nekoliko desetaka cipelica, malim Barbi beštekom, gramofonom i telefonom, frižiderom, umjetnim cvijećem u skupocjenim vazama, plastičnim pečenjem okruženog raznovrsnim povrćem, teniskim reketom, jednom klizaljkom, malim brijaćim aparatom, lila svijećnjakom, jednom umjetnom pudlicom, torbicama, malom haubom za Barbi trajnu i plastičnim i fantastičnim čim sve ne koji su se tamo našli.

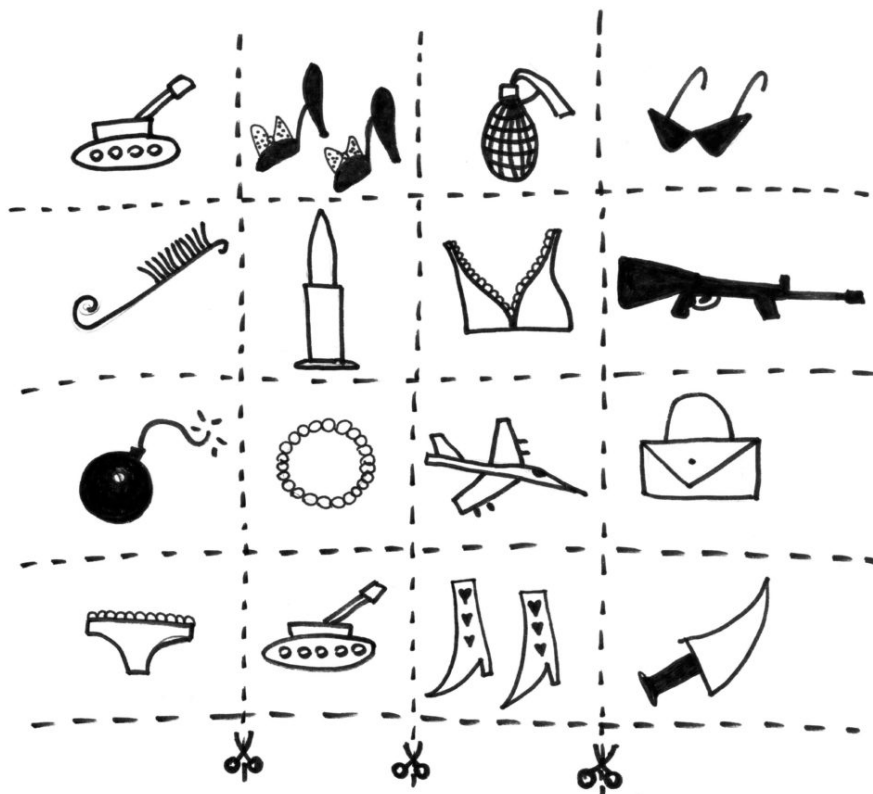
A bila je tu i jedna original televizija s Barbi glavom kao spikericom programa *Za Slobodu*. Top-lista Barbi stvari u našem ulazu tad se radikalno promijenila. Iako je Dea iz dana u dan imala sve više stvari, ovako naglom materijalnom skoku ipak se nitko nije nadao. Moj do tada prilično solidan status odjednom je počeo naglo opadati kao cipela za more koja je pri plivanju skliznula s noge i sad nepovratno tone u sve crnje dno morske pučine.

- *Odakle?* - pitao se Kajfeš na sav glas, zapanjen svim tim obiljem koji on vjerojatno nikad neće imati da umre kao hrvatski dragovoljac ili civilna žrtva čije su se osmrtnice svakodnevno množile i uskrsne kao *Beach Fun* ili *Here Comes The Bridegroom* Ken ili Ken iz *Barbie Army in the Middle East* kolekcije još dvjesto tisuća puta.

- *Đorale smo se s curkama iz sedamnajstice i skupile im sve najbolje stvari. Curke su mislile da je robica koju smo im podvalili original, a zapravo ju je šivala naša teta - rekla je Dea, lagano odloživši svoju Barbi na sofu dnevnog boravka, koji je bio najbolje opremljen dnevni boravak u cijeloj povijesti našeg podzemnog igranja.*

- *Kad su cure skužile da je robica šivana jer se odlijepila ručno zašivena markica sa slovom B, već je bilo kasno jer što se daje to se više ne vraća! - rekla je Tea, dok joj je iz ruke visjela Barbika okićena bižuterijom kao naopako raspelo s kojeg se cijedi lažna zlatnina.*

- *Onda nas je došao tražiti Franjičkin brat da joj vratimo sve stvari za koje smo se đorale.*

Dvije Barbike i jedan poluken za to su vrijeme besvjesno ležali s tupim pogledima upućenim u ništa. Samo bi zapuh *Tropica* trenutno oživio platinaste pramenove i zatitrao Kajfešovo oko kao na pola odlijepljenu krasticu.

- *Franjić je onda kao taoce uzeo naše Barbike!*

- *Već smo mislile da ih nećemo dobiti natrag!*

- *A onda je pored sedamnajstice prolazio Belina!*

- *A Belina je zaljubljen u Deu!*

- *Dea mu je rekla da nam je Franjić oteo Barbike, a on je odmah izvadio iz džepa ručnu bombu i kao da vadi osigurač krenuo prema Franjiću i curama iz sedamnajstice!*

Barbike i Kajfeš postajali su sve hladniji i hladniji jer je *Tropic* na tren bio zastao i počeo štektati.

- *Istu onu bombu s kojom je, kad sam ga ja nagovorila, prijetio na prozoru iza škole kad smo imali zadnji sat matišu!*

- *A počinjala je Santa Barbara!*

Kajfeš je polako počinjao davati prve znakove života.

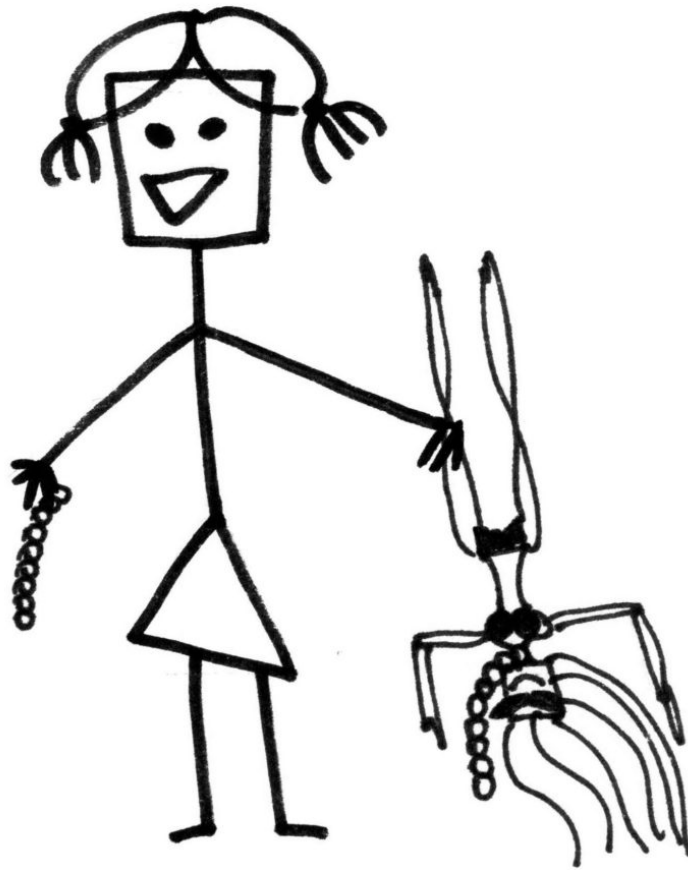
- *I onda su svi iz sedamnajstice pobjegli, a mi smo uzele naše stvari...*

Obuhvatio je Deinu i Teinu Barbi, pokušavajući im naizmjeničnim umjetnim disanjem u ritmu štektajućeg *Tropica* udahnuti dašak života.

- *OK. OK. I još pokoju stvarčicu za koju se nismo đorali...*

Kad je to izrekla Dea, odjednom nas je sve nespremne zatekla mala eksplozija. *Tropic* je iskrio žeravice na sve strane, a podrum se pretvorio u naopaki pakleni toranj, ispunjen našim vriskom i komešanjem. Bili smo uvjereni da će našoj imovini biti napravljena nepovratna šteta iako niti jedan metak, bomba, granata ili bomba krmača nikada nisu i vjerojatno neće pogodili našu zgradu. No, srećom u nesreći, u pravi je tren došao striček Munjeković koji je dežurao u ulazu i naglim potezom ištekao grijalicu iz struje. Za par minuta *Tropic* je prestao iskriti žeravice i Barbike su se iz ruševina mogle vraćati u svoju malu paklenu utopiju. Kajfeš je ih je, prošaran crnim žarom, na svojim plastičnim plećima izbavljao iz hrpe stvari, uzevši usput i malu Barbi televiziju te nešto bižuterije.

Nek' se nađe jer ko zna koliko će još trajati ovaj rat!

ZBOGOM BARBI!

Rat. Kako je uopće završio rat? Više se ne sjećam najtočnije, ali malo pomalo obavijesti o oglašenoj zračnoj i općoj opasnosti u Osijeku, Sisku, Šibeniku, Zadru, Dubrovniku, Županji, Karlovcu i drugim krajevima lijepe naše su otplovile u donji lijevi kut televizije bez povratka. A onda je hrvatska vojska počela lijepo ulaziti u okupirana područja. SAO Krajina na kraju je potpuno iščezla s karte Republike Hrvatske. Na kninskoj se tvrđavi jednoga dana zavijorila šahovnica i izbjeglice su se vraćale na svoja spaljena ognjišta, a nove izbjeglice su išle u nekom drugom pravcu. Posvuda je još dugo uz znakove malih kosturskih glava pisalo PAZI MINE!, a gradovi su bili prošarani rupama od projektila, kuće pocrnjelih fasada bez krovova, dok je Barbi za to vrijeme gomilala nekretnine od *Dream House*, *Deluxe Dream House*, *Country Living Home*, *Home Dream Cottage*, *Glamour Home* do *Magical Mansion* i jureće kretnine od crvenog *Ferrarija*, *Classy Corrvette*, bijelog *Porshea*, malog ružičastog *Mustaga*, crvenog *Jaguara* do *Wolksvagenove* pink bube. Uzbune su potpuno prestale i škola je postala beziznimno redovita. Još malo poslije toga igrali smo se u podrumu, a onda nam je i to dojadilo. Došao je trenutak da se prestanemo igrati s Barbikama u podrumu, na kanalizacijskim šahtovima ispred zgrade, u parkiću iza zgrade, na stepenicama između drugoga i trećega kata, na tepihu kod mene ili koga drugoga, na ničijim zemljama između naselja koje su se kasnije pretvorile u gradilišta. Prva se prestala igrati Sanjica koja ionako nije bila najredovitija u igri. Dala je sve svoje stvari šest godina mlađoj sestri Marini koju mi stariji, naravno, nismo primali u društvo. Tea je ubrzo našla dečka iz 8.a pa su Barbike postale *fuj* i *bljak*. Još se malo s nama igrala Dea koja je isto vrlo brzo profurala s Markom Simetićem iz 7.c. Borna se preselio kod tate. Anu M. su roditelji upisali na ritmiku pa više nije imala vremena igrati se s nama. Na ritmiku se po uzoru na Anu M. upisala i Ana P. Barbike više nisu bile alfa i omega, već prepričavanje javnih nastupa s ritmikom po raznoraznim mjesnim zajednicama, školama, priredbama u počast ovome ili onome novom danu, djelu, ličnosti... Tu i tamo smo se još znale igrati Svjetlana i ja, a onda je i to polako izbljedjelo. Ja sam se još neko vrijeme grčevito pokušavala održati na površini. Posljednjim sam se snagama borila da moje Barbike ostanu na životu dok je sve oko mene ukazivalo na neizbježni vremenski potop u kojem su razbacano plutale male fotelje, televizori, krevetići, kazići, ormarići, puno robice, štiklica, ogledalaca, češljica... Nije bilo lako održavati na životu sve te Barbike koje su praznog vodenog pogleda plutale glavom okrenute prema bezdanu kao punoglavci koje smo u jeku života znali skupljati po barama okolo Sloboštine te ih pohranjivati u male čuturice da bismo ih nosili oko vrata u njihovim umirućim trenucima.

Igrala sam se pretežno u tišini svoje sobe. A i to se vrlo brzo svelo na to da samo namjestim stan i to ujedno bude i svršetak igre. Barbike su se u tom savršeno namještenom stanu osjećale usamljeno i hladno. Izvan njihovog kućnog praga nestao je cijeli jedan svijet i one su u hipu spoznale sav horor slikovnice *Pale sam na svijetu*, premda je zločinačko leglo na Palama bilo razjurenjeno i još uvijek samo luta negdje po bijelom svijetu. Zнала sam satima nazivati Svjetlanu i moljakati je.

- *A daj pliiiz! A samo maaalo. A nema mi nikog doma.*

- *Fakat mi se ne da!*

- *A daaaj, poslije možemo krug oko škole.*

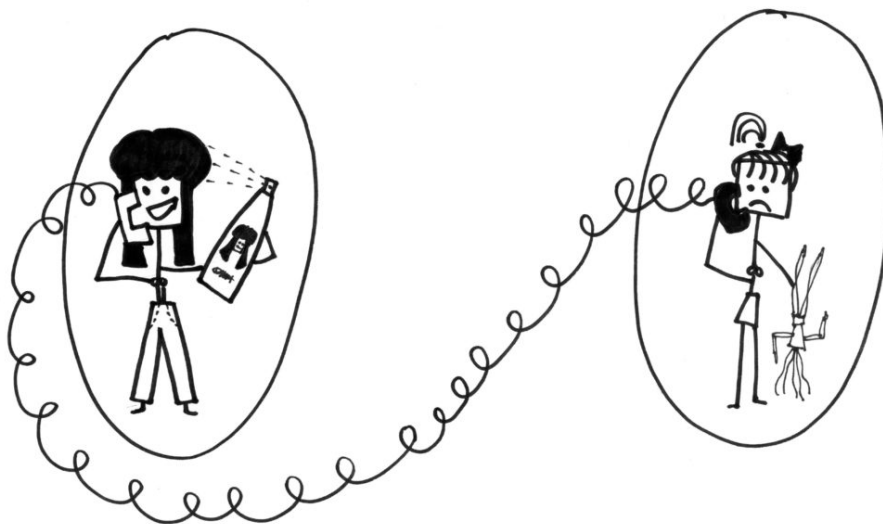
- *Ne, ne da mi se igrati!*

- *A pliiiz. Kupim ti slatkač!*

- *Ne! Idem s Teom i Deom poslije u Moby Dick na colu.*

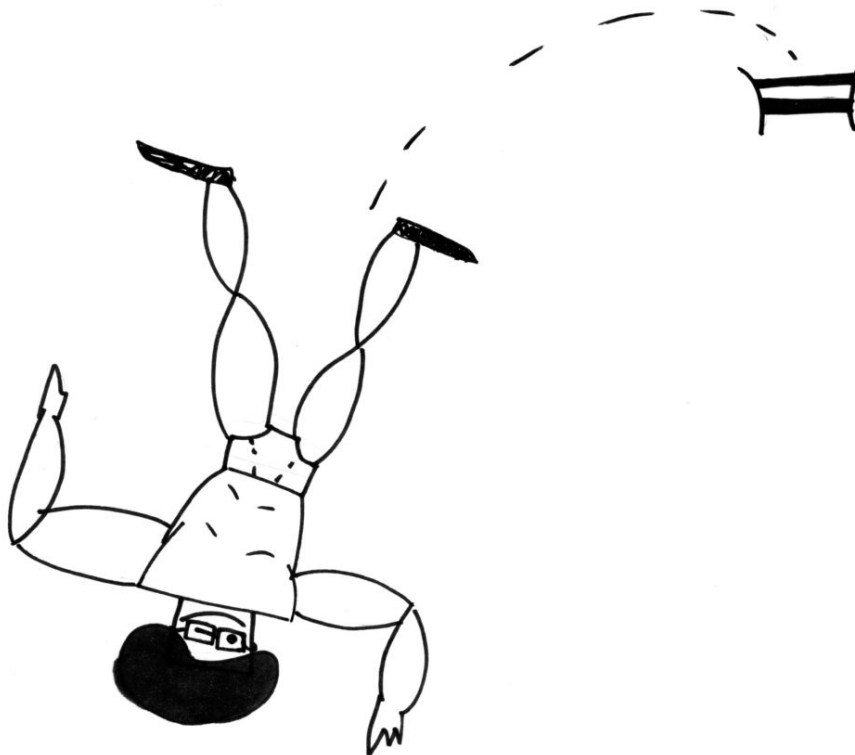
- *A možemo kod mene raditi pizzu, pa malo gledati spotove na MTV-u, malo se igrati pa onda idemo na colu.*

- *Ne, ne i ne!!!*

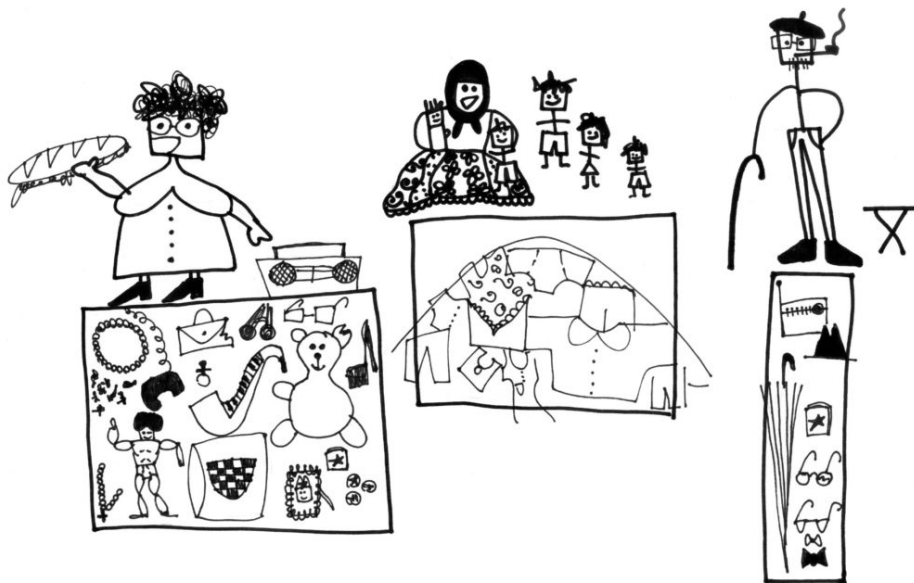
I što sam više pokušavala, to se ona više opirala tako da mi je kasnije čak počela spuštati

slušalicu bez pardona. Jer Barbike više nisu bile fora. Fora je bio Tomislav Matković iz 7.b koji ima vespu i vozika cure oko škole. Fora je bio Darijo Natkić koji je dva put pao razred i bez straha puši u wc-u pod odmorom. Fora je bio Kezo koji je glasno puštao Guns n' Roses iz svoje sobe na prvom katu. Fora je bilo isfenirati si šiške, posprejati ih lakom i petkom ići na Čagu, fora je bilo na *Benetton* traperice obući uski *body* u kojem su se vidjele konture naših malih cica koje su upravo počele nicati.

Još su neko vrijeme moje Barbike tako živjele u tom hladnom interijeru, bojeći se izaći iz stana kao da je sve izvan tog malog ružičastog skloništa ozračeno nekom opasnom radijacijom. Tu i tamo bi izbila koja žučna rasprava između jedinog Kena i njegove smeđokose *Sweetheart* supruge. Ona bi ga redovito uhvatila u već očitom preljubu s Tropikalkom koji službeno nikada nije raskrinkao inspektor Kajfeš. Ponekad je Tropikalka znala čekati svog ljubavnika u stanu satima, dokono rašpajući nokte i isprobavajući sve moguće kombinacije, a kada bi našla onu savršenu za svog ljubavnika, ja bih se već umorila za bilo kakav dijalog ili valjanje po krevetima. Sve se pretvorilo u pravu salonsku dosadu, u neke Barbi Glembajeve koji su se vrlo često znali okončati tragično u nekoj *Sweetheart into*

Heartbreak prijetvorbi. Barbi svijet se urušavao sam u sebe, a Barbi stvari su nepovratno plutale sve dalje i dalje. Polako sam ih, kao u teškim ratnim vremenima, počela balzimirati i opet pohranjivati u koferić na Štrumfove koji je sad ležao ispod kreveta zajedno s knjigama biblioteke *Vjeverica*. Kutiju je obavila siva čipkasta prašina koju bih ponekad uspjela dohvatiti usisivačem, još uvijek pazeći da nježno postupam s tim lomljivim i iznimno vrijednim teretom. A onda je krenulo i raspačavanje u kojem su Barbike počele napuštati svoje dugogodišnje slobodničko ognjište. Ispočетка sam ih jako nevoljko prepuštala mlađim rodicama, ali sam na taj čin jednostavno bila prisiljena od više instance.

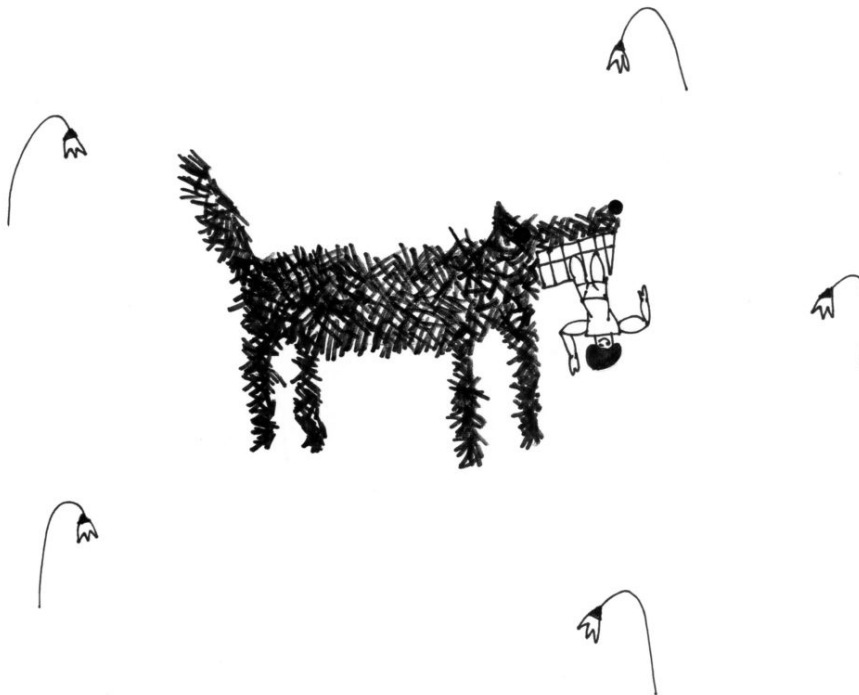
Prvo sam podvaljivala samo drugorazrednu robu, primjerice *A Day to Night Barbie* s vremenom je dobila jedno probušeno oko, *Crystal Barbie* rasklimanu glavu koja bi se svako malo krivila kao da pokošena umorom pokušava ostati budnom u noćnom tramvaju bez voznog reda. Tropikalki se njezina prekrasna duga kosa do koljena pretvorila u jedan prašnjavi *dreadlock*, *Aorbic Skipper* je zadobila misterioznu rupu na vratu, smeđokosa nesretna supruga ionako je bila prva na listi deportacije. Odlazile su jedna po jedna kao deset malih crnaca, iako niti jedna od njih nije bila crna Barbi. Odlazile su moje Barbike, a nekako paralelno s njima i svi ostali. Nakon Borne iz ulaza se odselila Ana P., pa Ana M., pa Dea i Tea svaka kod svog dečka, brat je otišao na stipendiju u Ameriku i tamo ostao, a kao napola oguljena krastica Kajfešova oka u zgradi smo još ostale treperiti samo Svjetlana i ja.

A Dr. Kajfeš?

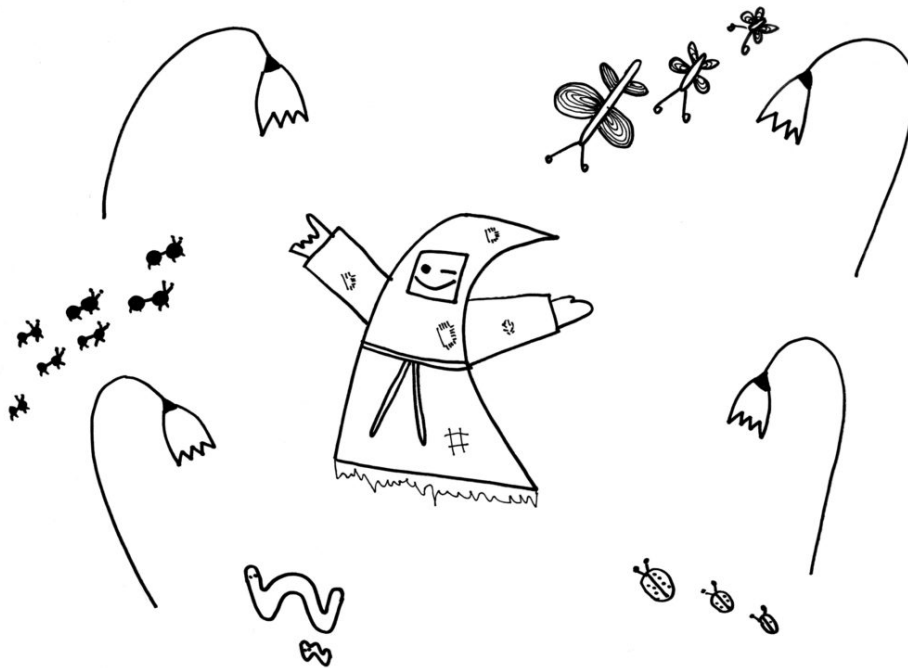
Postoje mnogobrojne legende gdje i kako je završilo njegovo tijelo. Svjetlana ga je zajedno sa svim svojim nevelikim stvarima velikodušno tutnula sestrini Marijani iz Dugava. Na novim kanalizacijskim šahtovima Kajfeš se nije osjećao baš tako *groovy*. Njegov prepoznatljivi šarm, naime, nije bio osobito cijenjen u susjednome kvartu. Ako se pokušao usprotiviti boljima i originalnijima od sebe, nerijetko bi dobio po piksi i završio kao Štrumf pametnjaković u zračnom luku s padom negdje iza klupica u Gomboševoj. A onda je jednog dana dospio u kut Marijanine sobe, dugo skupljajući prašinu kao gospodin Ipsilon Iks, sve dok ga Marijanina mama nije dala susjedi Elviri koja je prodavala stvari na Hreliću. Te nedjelje na Hreliću bile su prava uskrснуća u Kajfešovu zagrobnom životu, u kojem bi se našao na šarenoj hrpi zajedno s melodikom u obliku saksofona, rasklimanim šestarom, strganim mikroskopom, jastukom s hrvatskim grbom, budilicom bez zvuka, značkama na druga Tita i partizane, malim pianinom na kojem se neka balerina batrgala na *Love Storey*, plastičnim Isusom, albumom s Cro Army sličicama, govorima druga Tita, privjeskom za ključeve na mali drveni opanak, indeksom nepoznatog studenta iz 80-ih koji nikad nije završio studij jugoslavistike, plastičnom krunicom koja svijetli u mraku, Titovom bistom, hrpom gumenih Štrumfova, pepeljarom s riječima „Lijepe naše“, knjižicom *Ja sam pionir*, oštećenim tračnicama dječjeg vlaka, *Velikim idejama i malim narodima*, milijardom prljavih figurica iz Kinder jaja, pljesnivim igraćim kartama, čistim hrvatskim zrakom u praznoj limenci, pornićima, pionirskom knjižicom, plastičnom kahlicom, dioptrijskim naočalama...U

toj gomili Kajfeš se osjećao puno bolje nego u igri Marijane i njezinih prijateljica. I zapravo je jako volio ugođaj Hrelića, njegove zvukove narodnjaka i mirise preprženih kobasica u 7 ujutro. Jedino mu nije osobito prijalo kada bi nakon sajma svaki put iznova ostao zatrpan u velikoj crnoj vreći. U tim trenucima klaustrofobija je bila naprosto nepodnošljiva. Boraviti tamo zajedno sa svim ostalim stvarima s kojima je bio na aukciji, bilo je za njega jednako strahoti jame u kojoj su masovno zakopane neidentificirane žrtve fašizma, komunizma, Domovinskog rata, rata u Bosni i Hercegovini i svih drugih ubojstava na svijetu i jedva bi dočekaao iduću nedjelju da opet bude rasprostrt na tratini slobode Hrelića. I tako je nekako preživljavao iz tjedna u tjedan, bez ikakve šanse da ga netko kupi za 2 kune (kolika je bila njegova početna cijena koja se cjenkanjem mogla i sniziti) i time pruži šansu za bolji život za kojim je čeznuo.

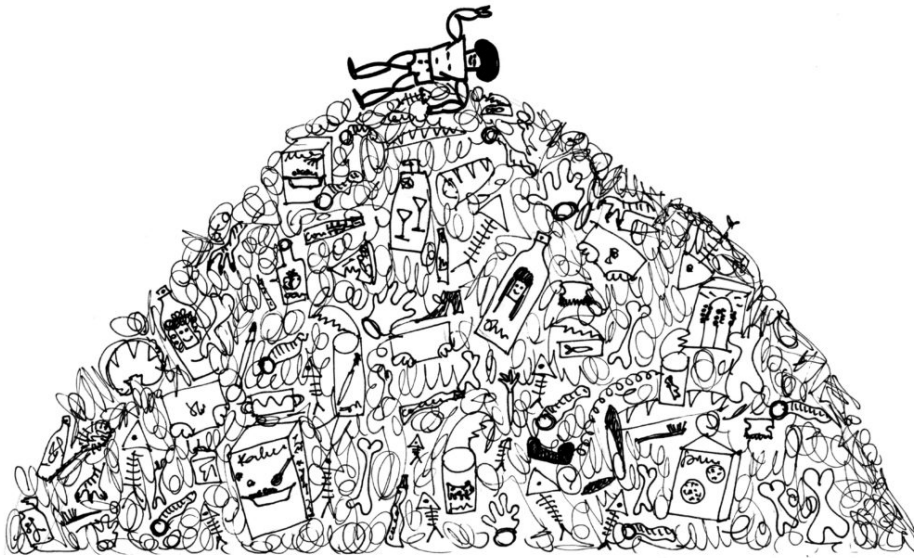

Jednom se prilikom, navodno, čak našao nasuprot hrpi iz koje ga je uporno pokušavala dozvati Deina Barbi, koja je okružena svakojakim stvarima u potpunosti izgubila dostojanstvo te postala obična *Balkan Barbie* u moru prljavih i nepotrebnih stvari. Ali kako je Kajfeš s vremenom sve slabije čuo i vidio, fatalni susret je malim prstom sudbine ostao neostvaren. A onda je navodno jedne nedjelje Elvira zaboravila cijelu vreću u gostionici *Žedna deva*, nakon što se dobro oblila velikom količinom rakije zajedno sa susjedom

Milanom Kandžom. Idući dan, kad joj je bilo bolje, otišli su potražiti veću, ali jedino što su našli bile su hrpice razbacanih stvari u kojima su identificirali samo neke sastojke. Po jednoj legendi, Kajfeša je to pakleno nedjeljno poslijepodne u njušku uzeo neki pas lutalica i kad mu je dosadilo čerečenje njegova tijela, ispljunuo ga je na livadi blizu spalionice smeća i tamo je, navodno, ostao bačen među lešinama mački i poljskih zečeva.

Neki izvori govore da još uvijek tamo živi u svetačkoj ekstazi i propovijeda mravima i radioaktivnim visibabama. Po jednoj drugoj legendi, Elvirinu vrećicu idućeg je dana pomela d.o.o. Čistoća Zagreb na svom putu prema vječnoj spalionici i istresla Kajfešovo tijelo na hrpu zajedno s praznim ambalažama tetrapak mlijeka, milijunom opušaka, testova za trudnoću, istrošenim kemijskim olovkama, štapićima bez sladoleda, štapićima za uho, iscufanim spužvicama za pranje posuđa, tupim britvicama, praznim konzervama, kartonskim ambalažama, ljušturama dezodoransa, pohabanim četkicama za zube, iscijeđenim tubama, pokakanim dječjim pelenama, tisućama konzervi, milijunima upotrijebljenih prezervativa, bilijardom izvakanih žvaka... gdje je po nekim tumačenjima ostao živjeti sretno i zadovoljno do kraja života, koliko god je to moguće.

Maša Kolanović

Rođena 1979. u Zagrebu. Radi kao docentica na Odsjeku za kroatistiku Filozofskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu. Na istome je fakultetu diplomirala kroatistiku i komparativnu književnost te doktorirala. Objavila niz autorskih članaka o književnosti i popularnoj kulturi te studiju *Udarnik! Buntovnik? Potrošač... Popularna kultura i hrvatski roman od socijalizma do tranzicije* (2011). Uredila je zbornik *Komparativni postsocijalizam: slavenska iskustva* (2013). Usavršavala se na stipendijskim boravcima na Bečkom Sveučilištu, Sveučilištu Texas u Austinu i na Trinity College u Dublinu. 2010. godine nagrađena je Državnom nagradom za znanost iz područja humanističkih znanosti. Njezina knjiga *Sloboština Barbie* prevedena je na njemački (*Underground Barbie*, Prospero Verlag, Berlin-Münster, 2012).

Objavila: *Pijavice za usamljene* (poezija, 2001); *Sloboština Barbie* (roman, 2008); *Udarnik! Buntovnik? Potrošač... Popularna kultura i hrvatski roman od socijalizma do tranzicije* (znanstvena monografija, 2011); *Jamerika : trip* (poema, 2013).

Biblioteka Online

knjiga 140

Maša Kolanović

SLOBOŠTINA BARBIE

© 2017 Maša Kolanović

© za elektroničko izdanje: Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, 2017

Izdavač

Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, Zagreb

Za izdavača

Krešimir Pintarić

Urednici

Krešimir Pintarić
Dario Grgić

Ilustracije

Maša Kolanović

ISBN 978-953-345-521-1 (HTML)

ISBN 978-953-345-522-8 (EPUB bez DRM)

ISBN 978-953-345-523-5 (PDF)

ISBN 978-953-345-524-2 (MOBI)

Prvo izdanje

VBZ, Zagreb, 2008.

**Knjiga je objavljena uz financijsku potporu
Grada Zagreba.**

